

Luyến Thương

Uyên Nhi

*****

Chương 1

Đi làm về , Nghi Bình không tránh khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy ở đầu ngõ xuất hiện một chiếc cổng đám cưới thật đẹp với hai thân cây cau còn xanh , phía trên những chiếc lá dừa được uốn thành hình vòng cung , xen vào đó là mấy dây nho bông tím làm nền cho một tấm bảng nhỏ nổi bật bởi hàng chữ lớn màu đỏ thắm "Lễ Thành Hôn" . Vậy là trong xóm cô có ai đó lấy chồng , sao cô không biết vậy ? Mà con gái lấy chồng thì phải treo bảng "vu quy" chứ ! Đây chắc là con trai lấy vợ rồi . Hà ! Cũng không phải ! Con trai lấy vợ thì phải treo bảng "tân hôn" . Còn ba chữ "Lễ hành Hôn" này . . . . nó mang ý nghĩa như thế nào nhi ? !

Mang theo bao thắc mắc trong lòng , Nghi Bình nhanh chân rảo bước về nhà . Chuyện này phải hỏi lại anh An mới được . Khi đi ngang qua nhà Vĩnh Khanh , Nghi Bình nhận ra ngay ngôi nhà này hôm nay có gì là lạ ! Trong nhà dọn dẹp gọn gàng , phía bàn thờ có chung hai bình hoa Playon đỏ , trái cây được sắp xếp mỹ thuật , kết hợp với hoa cau thành hình đôi long phụng , hai bên có dán chữ song hỷ , trên tường dán nổi bật hình cặp nến với hàng chữ " trăm năm hạnh phúc " , phía trước sân lại có làm cổng lá dừa giống ngoài đầu ngõ . Như vậy chắc chắn là đám cưới nhà Vĩnh Khanh rồi , nhưng là của ai nhi ? Hai người chị lớn của Vĩnh Khanh lấy chồng , sinh con , chỉ còn lại anh em Vĩnh Khanh và Vĩnh Cường , nhưng Vĩnh Cường còn nhỏ mà , làm sao cưới vợ chứ ? Vậy tức là đám cưới của Vĩnh Khanh , ủa . . . . lẽ ra phải là "Tân Hôn" chứ sao lại là " Lễ Thành Hôn" nhi . . . .

Mãi suy nghĩ chuyê đám cưới , những bước chân vô tình của Nghi Bình bước vào nhà từ lúc nào cô cũng không hay . Cho đến khi đầu cô chạm phải bờ vai lực lưỡng của một người thì cô mới giật mình nhìn lên.

- Ấy da ! Cái anh này ! Đi với đứng ! Mắt anh để đâu rồi ?

Người con trai nhìn cô cười cười :

- Mắt tôi vẫn ở nguyên vị trí ban đầu , tại cô bé vừa đi vừa tìm tiền lẻ nên mới . . .ng trúng tôi thôi , tôi chưa hỏi cô sao không mở to cặp đèn pha của mình thì cô đã gây với tôi rồi . Rõ ràng là .

..

- Là sao ? - Bây giờ Nghi Bình mới nhìn kỹ để thấy người con trai trước mặt mình lạ hươ - Anh ở đâu ra vậy ?

- Dĩ nhiên là từ trong căn nhà này.

- Ai hông biết vậy ? Nhưng anh là ai ? Tại sao lại vào nhà tôi chứ ?

Nghi Bình ! Em về rồi hả ?

- Anh An , người này là . . . . .

- Lập Văn là bạn của anh . Văn à , cổ là Nghi Bình , em gái út của tôi đó.

Lập Văn tươi cười chìa tay ra :

- Hân hạnh được quen biết Nghi Bình !

Trái với thái độ cởi mở của Lập Văn , Nghi Bình xoắn một hơi dài rồi bỏ đi , nhưng Hoài An đã đưa tay chặn cô lại.

- Đứng đó ! Không được đi !

Nghi Bình nhăn nhó "

- Chuyện gì vậy , anh Hai ?

- Tại sao em vô phép quá vậy ? Lập Văn là bạn anh , thì cũng như là anh của em vậy , tại sao em không chào hỏi người ta.

- Ai biểu ảnh "úi" em làm chi ?

Lập Văn chung hứng :

- Cái gì ? Anh úi em ? Hồi nào , sao anh không biết vậy ? Anh đâu phải họ TRU , làm sao có thể úi em được chứ ?

Quá biết rõ tánh tình của Nghi Bình , Hoài An trừng mắt lên rầy em :

- Ăn nói vừa phải thô nghe nhỏ ! Chuyện xảy ra , anh thấy hết mà ! Em cứ cúi mặt đi không nhìn lên , vô ý . . .ng trúng Lập Văn , lẽ ra em phải xin lỗi người ta mới đúng , còn đồ thừa anh ấy , anh thấy em họ " Đổ " thích hợp hơn họ Lê.

Nghi Bình dậm chân phụng phịu :

- Anh Hai ! Anh vì bạn mà chửi em phải hôn ? Em . . . . .

- Em cái gì chứ ? Anh không có vì ai cả , chỉ xử sự theo lẽ phải mà thôi.

Bị " quê" , Nghi Bình xuống nước cầu hòa :

- Thôi được ! Coi như em có lỗi , em xin lỗi anh Văn đó được chưa ?

Lập Văn trêu chọc cô :

- Coi bướng bỉnh như vậy mà cũng dễ dạy ghê chứ ! Em biết lỗi thì tốt rồi.

Nghi Bình liếc anh một cái sắc như dao cạo , cô vừa dợ bước đi thì An đã giữ tay cô lại :

- Anh muốn nhờ em một chút Bình à.

Em đi mua dùm anh hai lạng chả lụa được không ? Tụi anh đang uống bia thiếu mồi , lẽ ra Văn đi mua nhưng đàn ông đi chợ làm sao khéo bằng phụ nữ , phải hôn ? Giúp anh đi há bé !

- Muốn em giúp cũng được , nhưng phải có chút đỉnh tiền thù lao !

Lập Văn nghe vậy liền đưa ra tờ giấy bạc hai mươi ngàn :

- Dư bao nhiêu là của em !

Đôi mắt Nghi Bình sáng lên , cô giật lấy ngay và chạy ù ra cửa.

- Được lắm ! Cảm ơn !

Hoài An nhì theo em , anh lắc đầu khẽ nói với bạn :

- Cậu xem đó , chỉ cách nhau một tuổi mà Nghi Bình khác xa Nghi Dung . Đứa chị ngoan ngoãn hiền thực bao nhiêu thì đứa em lại ngang tàng kỳ cục bấy nhiêu . Từ ngày Nghi Dung lấy chồng đến giờ , nhỏ này không nhéo ra mậy , chịu nó riết cũng phát chán luôn !

Hoài An vừa nói vừa so vai làm Lập Văn phì cười :

- Phải chịu thôi , con gái mà ! Các cô thường hay bày trò lắm !

Nghi Bình lớn xác nhưng cái tính vẫn còn trẻ con , lỡ nó có nói bậy gì làm phật lòng cậu , xin nể mặt mình mà bỏ qua nha Văn !

Lập Văn nhượng mảy tỏ ý không bằng lòng :

- Cậu nói gì vậy ? Làm như tôi nhỏ mọn lắm vậy , ai lại đi chấp nhứt với con gái bao giờ ! Và lại , tôi dự định sẽ thường xuyên đến đây , làm sao dám để mịch lòng em cậu chứ !

- Nghi Bình coi vậy chứ dễ chịu lắm , tánh tình rộng rãi , lại thương người . . . . .Bực mình chuyện gì nó cứ hét toáng lên là xong chứ không có để bụng giận dai , cậu đừng ngại.

- Hoài An à , tớ tính rủ cậu thứ bảy này đi câu cá , cậu có rảnh không ?

- Để coi đã . . . . .Hoài An vu8`a đáp vừa ngược mắt lên nhìn tờ lịch treo tường . Không được rồi Văn ơi , chiều thứ bảy mình phải đi đám cưới . . . . .

- Thôi vậy để lúc khác ! Mình còn gặp nhau thiếu gì cơ hội chơi , có phải không ?

- Tôi tuyệt đối không để cho người khác rủ anh hai tôi đâu ! Sống thì phải làm việc , ai rảnh đâu mà đi chơi với anh.

Nghi Bình vừa bước vào cửa , nghe Lập Văn nói sẽ rủ Hoài An đi chơi , cô lên tiếng ngay với một vẻ mặt nghiêm chỉnh khác thường.

Lập Văn bĩu môi trêu chọc :

- Cô bé ơi , cô là em gái chứ không phải chị hai của An , đừng có tưởng can thiệp được . Đàn ông thường chỉ nghe lời với hai đối tượng : thứ nhất là ba mẹ , thứ hai là . . . .vợ . Anh trai cô hiện vẫn còn độc thân , mẹ cô lại rất có thiện cảm với tôi , do đó , cô không thể ngăn cản được chuyện Hoài An đi chung với tôi đâu.

Hoàn toàn không tin vào những điều Lập Văn vừa nói , Nghi Bình hướng ánh mắt long lanh về phía Hoài An :

- Anh Hai à , anh không phải trọng bạn bỏ em chứ ? Nếu em khuyên anh đừng tham gia cuộc chơi với anh Văn , anh có thể tha? mãi lời yêu cầu này không ?

Hoài An nheo mắt :

- Chuyện đó . . . . chuyện đó . . .anh còn phải coi lại xem sao đã . Nếu lời đề nghị của bên nào chính đáng và hợp lý , anh sẽ nghe theo . Thôi , đưa chả đây cho anh rồi vào phòng đi , ở đây gây với bạ anh hoài đâu được !

- Hơ ! Chưa chi em đã thấy anh trọng bạn hơn em rồi , nhưng thôi , đây là lần đầu , em không thêm tính toán với anh . Nè , mời của mấy "ông bọm " nè . Chăm lấy !

Thả bịch nylon đựng chả lụa cho anh , Nghi Bình quay lưng bước đi.

Tiếng nhạc xập xình từ phía nhà Vĩnh Khanh vọng lại làm cho cô sực nhớ đến khung cảnh đám cưới , cô quay lại hỏi anh :

- Anh Hai à , lúc nãy đi ngang nhà Vĩnh Khanh , em thấy họ dựng rạp , che công coi đẹp lắm , là đám cưới của ai vậy anh ?

- Em không biết thật sao ? Vĩnh Khanh cưới vợ đó , bác Hoa đã gửi thiệp cưới cho mẹ từ tuần trước rồi mà.

Nghi Bình ngạc nhiên :

- VẬY à ? Em không nghe mẹ nói . Ồ ! Thật không ngờ . . . Người như Vĩnh Khanh mà cũng cưới vợ được sao ?

Hoài An gật đầu :

- Chẳng những hẳn ta cưới được vợ , mà nghe nói cô gái này rất đẹp và còn trẻ lắm , chỉ độ bằng lứa tuổi của em mà thôi ! Hai người dường như không phải quen biết rồi yêu thương , mà là do mai mối.

- Có chuyện đó nữa à ? Vậy thì Vĩnh Khanh hẳn tốt phước quá rồi , nhưng em cảm thấy tội nghiệp cho người nào làm vợ hẳn , chắc chắn là không có hạnh phúc đâu , nếu thật sự là cô gái đó trẻ đẹp thì càng đáng thương hơn > tại sao cô ta lại có thể ưng Vĩnh Khanh được nhỉ ?

Lập Văn tự nãy giờ yên la9 .ng nghe hai anh em của Hoài An , anh cảm thấy câu chuyện có hơi lạ nên không tránh được sự hiếu kỳ , Lập Văn liền xen vào câu chuyện :

- Hoài An à , cậu Vĩnh Khanh đó là người như thế nào , sao anh em cậu có ve phê phán người ta quá vậy ? Bộ hẳn xấu trai hay tật nguyền gì sao ?

Hoài An lắc đầu , giải thích với bạn :

- Không phải , xét về ngoài hình thì Vĩnh Khanh coi . .cũng được , ngặt một nỗi người đàn ông đó rất lười lao động , không có việc làm , chỉ biết sống dựa vào gia đình và lại là đệ tử trung thành của " Lừa linh " . Hẳn uống rượu như hũ chìm vậy . Mỗi lần say là về quây gia đình . Cậu tưởng tượng xem . . . .người đàn ông như vậy thì làm sao gánh vác được chuyện gia đình chứ ! Vậy mà

cũng học đòi người ta cười vợ ! Thật tức cười !

Nghi Bình trề môi :

- Cô gái nào ưng hẳn cha9'c là thần kinh có vấn đề , nếu không thì cũng bị ép duyên !

Hoài An nói theo ý mình :

- Biết đâu chừng người ta có nỗi khổ . Nói tóm lại , mình là người ngoài , không thể hiểu được đâu.

Câu chuyện giữa ba người bị gián đoạn vì hồi chuông điện thoại . Hoài An nhắc máy lên sau đó trao lại cho Nghi Bình :

- Điện thoại của em !

Nghi Bình nói vào điện thoại :

- Alô , Nghi Bình đây !

- Nghi Bình h ?? Mình là Diệu Linh nè . Bây giờ bỏ rảnh không ?

- Để chi vậy ?

- Mình có chuyện vui , nếu bỏ rảnh thì tới nhà mình đi , mình sẽ đãi bỏ đi ăn bánh xèo.

- Được lắm ! Máy chuyệ có dính líu tới ăn uống thì cho dù mình không rảnh cũng phải tranh thủ đi , ai dại gì bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ . Đợi nha Linh , trong vòng hai mươi phút Nghi Bình sẽ có mặt.

- Vậy thì tốt . Mình sẽ chờ !

Gác máy điện thoại về vị trí cũ , Nghi Bình nhe răng cười với Hoài An :

- Anh hai ơi , em có "độ" . Bây giờ em đi đây !

Hoài An lắc đầu :

- Nhìn cái mặt em là biết chắc có người mời đi ăn uống rồi , nếu không thì em đâu có tươi đến vậy.

Lập Văn chột buột miệng :

- Đúng là người có tâm hồn . . . . .ăn uống . Điều này tôi nghi quá !

Nghi Bình trợn mắt :

- Anh nghi cái gì ?

- Tôi sợ có người mai một vì ham ăn mà " óng chề "

Nghi Bình xì một hơi dài :

- Còn lâu à , ông anh ! Bọn con trai đeo đuổi tôi còn xếp hàng dài dài kia , ngay cả anh có muô"n cũng chưa đến lượt nữa , " ế chồng " cái móc xì !

Nghi Bình nói xong ngoe nguẩy bỏ đi , Lập Văn nhìn theo , anh nhún vai phát biểu với bạn :

- Em gái cậu chắc dữ có hạng !

Hoài An cười :

- Nó không phải dữ , mà là nói nhiều . Suốt ngày ngoại trừ lúc đi làm , thời gian còn lại lúc nào cũng nghe nó tía lia cái miệng.

- Nghi Bình làm việc ở đâu vậy ?

- Công việc của nó cũng thường thôi , làm văn thư cho uỷ ban phường.

- Như vậy cũng tốt , công việc ở đó đòi hỏi nhân cách và lý lịch tốt , em gái cậu vào được cũng giỏi rồi.

- Đành vậy , nhưng mà lương không cao . Lập Văn à , công ty của anh còn chỗ trống , nếu có anh giúp Nghi Bình với.

- Cô ấy học tới đâu ?

- Chỉ mới hết chương trình phổ thông.

- Vậy thì khó đấy ! Chỗ của tôi là công ty giao dịch , cho nên yêu cầu tuyển dụng người hơi cao .

Phải tốt nghiệp đại học , trình độ Anh Văn tối thiểu bằng B , lại còn phải có kinh nghiệm nữa.

Hoài An nhàu mày :

- Đó là tiêu chuẩn tuyển dụng đối với người tìm việc , anh với tôi là chỗ thân tình , không lẽ không giúp được cho em tôi sao ?

- Về chuyện này . . . để tôi xem lại đã . Nhưng quan trọng là cô em bướng bỉnh của anh có chịu làm hay không ? Tôi có thể giúp cho cô một chân thư ký.

- Gì chứ công việc đó nó biết mà , tôi tin nếu lương bổng khá một chút , nó sẽ đồng ý thôi.

- Nếu vậy . . . để tôi sắp xếp xong rồi cậu hỏi Nghi Bình đã nhé.

- Được ! cảm ơn trước nghe Văn . Thôi , không nói nhiều . . . . . Nhập tiệc đi . . . . Cậu tháo chả , còn tôi lấy bia , mỗi người một việc . À ! Trong tủ lạnh hình như còn ít nem , để tôi đem ra rồi mính lai rai luôn . . . .

Nói đoạn Hoài An đứng lẹn rời khỏi chỗ ngồi . . . . lát sau anh mang mấy lon bia cùng với xôi nem ra bàn , Lập văn cũng đã tháo xong chả lụa . . . . . Đôi bạn ngồi bên nhau vừa uống vừa trút cạn tâm sự cho nhau . . . . .

Nghi Bình nhìn mâm bánh xèo nóng thơm phứt để trước mặt , nghe bụng đói cồn cào cô hình mũi lên mấy cái để hít hơi rồi nói :

- Chà , coi bộ . . . . . nhịn hết nổi rồi nha . . .

Diệu Linh ngồi đối diện tươi cười mời mọc :

- Cứ tự nhiên ! Hôm nay bồ muốn ăn bao nhiêu cũng được ! Tôi đãi mà !

- Vậy thì tôi không cần màu mè gì đâu nha ! Bắt đầu . . ."cháp" . Mình vừa ăn vừa nói đi há ! Thật ra bồ có tin vui gì vậy Sắp lấy chồng phải hôn ?

Diệu Linh thò tay qua bóp sống mũi Nghi Bình khiến cô la oai oái lên vì đau Linh né , cho bạn ánh mắt thật sắc :

- Tư tưởng của bồ lúc nào cũng lung tung hết , lấy chồng thì có gì đáng mừng Có gia đình rồi thì hết tự do , sẽ già đi vì năm tháng chứ sướng ích

gì Và lại bạn trai mình đâu có ở đây mà tính chuyện cưới hỏi . Mình vui vì công việc thôi . . .

Nghi Bình gói một mảng bánh xèo vào lá cải salad , đoạn chấm nước mắm va . . cho vào miệng , vờaa nhai vừa hỏi :

- Có phải bồ được tăng lương không ?

Diệu Linh bĩu môi :

- Nghề của mình làm gì có vụ tăng lương . Y tá thôi mà , có biểu hiện tốt hti cũng là dành cho bệnh nhân , đâu phải cạnh tranh với ai . Mình vừa xin chuyển về bệnh viện Nhân dân , Ban Giám Đốc đã phê chuẩn rồi , và nơi đến cũng đồng ý tiếp nhận . Tháng tới mình sẽ làm ở đây . . .

Nghi Bình cũng mừng lây với bạn :

- Thế thì tốt quá ! Nè chỗ này vừa gần vừa thoải mái , ăn mừng là phải rồi !

- Bình biết không , mình xin lâu lắm mới được đó . Làm ở bệnh viện Sài Gòn vừa xa vừa bất tiện , vả lại . . . . ngày nào cũng hiện ở phòng cấp cứu , chứng kiến những tai nạn đáng sợ . . . . . thú thật là mình cũng mệt tim . Ở bệnh viện Nhân Dân , mình được sắp xếp vào khoa ngoại , như vậy là đúng với nguyện vọng rồi . Nếu không phải thì bồ đừng hòng mà ăn được mấy cái bánh xèo đặc biệt này . . . . .

- Làm gần đây . . . khi nào rảnh ghé nhà tôi chơi nhé . Nhớ đừng quên ?

- Dĩ nhiên là nhớ chứ , mới có bốn năm thôi mà . . . . .tôi đâu đến nổi lú lẫn vậy . Đạo này gia đình bồ thế nào , có gì thay đổi không hả ?

Nghi Bình nhướn mày :

- Vẫn như cũ , ngoại trừ Nghi Dung đã lấy chồng hơn một năm.

- Vậy còn anh An , đã có vợ con gì chưa hả ?

- Chưa . Số ông anh này coi bộ lặn lội à Linh . Đã mấy lần yêu đều dang dở . Bây giờ anh An chỉ biết có công việc thôi.

- Sao vậy ? Tao thấy ảnh cũng bảnh trai lắm , tánh tình lại hiền hậu , tại sao lại không có tình yêu ?

- Lần thứ nhất yêu một cô hàng xóm , sau đó người ta làm mai cho cô ấy lấy việt kiều , thế là anh An thất tình gần cả năm . . . . Lần thứ hai , yêu một người có đạo , bên nhà cô ấy bắt anh An theo đạo , ba mẹ tao không cho vì chỉ có mình ảnh là con trai , thế là chia tay . Mới năm rồi , ảnh đeo đuổi một người đàn bà đã có gia đình , tới chừng xảy ra chuyện ghen tuông ảnh mới tỉnh ngộ , từ đó đến nay đóng cửa trái tim luôn . Diêu Linh à , nói thật nghe , nếu bồ thấy ảnh được thì tôi sẽ tình nguyện đứng ra làm cầu nối . . . .

Vừa dứt lời , Nghi Bình lập tức lãnh cái đánh rạt rạt của Diêu Linh vào vai . Cô xuýt xoa :

- Chu choa ơi ! Làm gì mà mạnh tay dữ vậy ?

- Cho đáng đời ! Lâu quá gặp lại vẫn không bỏ cái tật phát ngôn bừa bãi . Người ta có bạn trai rồi chứ bộ , ở đó cần bồ làm mai sao !

- Hà ! Vậy hả ? Bạn trai của Linh làm nghề gì ? Ở đâu ? Quen lâu chưa vậy ?

- Hơ ! Bồ đang hỏi thăm hay là có ý điều tra đây ?

- Nghĩ sao cũng được , bừa bào giới thiệu cho Bình biết đi !

Diêu Linh cười :

- Rất tiếc là ảnh không có ở đây.

- Vậy à ? Tại sao vậy ?

- Anh ấy đi hợp tác lao động ở Hàn Quốc , còn một năm nữa mới về . Tụi mình định khi nào ảnh về đây và có được công việc ổn định thì sẽ làm đám cưới !

Nghi Bình ngớ ra :

- Bồ yên tâm để người yêu đi xa vậy sao ?

- Biết làm sao được ! Công việc mà ! Ở đây ảnh cứ thất nghiệp hoài , bôn ba lắm mới xin được ở nhà hàng , nhưng chỉ là tạm vụ . Dù sao qua Hàn Quốc vừa làm vừa học vẫn có tương lai hơn . . .

..

- Ai giới thiệu cho anh ta đi vậy ?

- Gia Vinh đi theo diện tự túc mà , trước đó ảnh có học một chút tiếng Anh , chỉ mới lấy bằng A , nhưng ảnh cũng biết tiếng Nam Triều Tiên nên công việc khá thuận lợi.

- Vậy Gia Vinh có thường viết thư cho bồ không ?

- Có nhưng ít lắm . Đôi khi hai ba tháng mình mới nhận được thư ảnh.

Trời ! Lâu vậy mà bồ cũng chịu được sao ?

Diêu Linh cười buồn :

- Không chịu cũng đâu có được chứ . Người ta ra ngoài làm ăn , bộ bồ tưởng đi du lịch sao ?

Làm ngày là đêm , cần phải có thời gian nghỉ ngơi , rồi còn phải liên lạc với gia đình . . . Mấy chuyện đó , mình phải thông cảm . . . .

Nghi Bình gật gù :

- Bồ hay thật đó ! Có thể sống xa người yêu trong ba năm . Mình thì khác , nếu như mình có bồ , mình sẽ không chịu ở xa ảnh vậy đâu.

- Tại sao chứ ?

- Sợ có thay đổi ! Hoặc là mình , hoặc là người kia . Cổ nhân có câu "xa mặt cách lòng" , ai biết được mình có đợi nổi ba năm , hoặc người ta có người khác lúc xa mình không chứ ?

Diêu Linh bật cười :

- Vậy là Bình chưa có bạn trai ? Hèn chi mà ngây thơ quá chừng , lại thiếu lòng tin nữa . Đã yêu nhau thì phải tin nhau . Nghi ngờ tức là xúc phạm đến tình cảm của người khác , làm họ cảm thấy bị thương tổn . . . .

Thôi đi , thôi đi , nói với Bình mấy chuyện này cũng mất công vô ích , chừng nào có bạn trai , Bình sẽ tự biết thôi . . .

Thấy Nghi Bình cứ cặm cụi ăn uống một cách rất ư là tích cực , Diệu Linh khẽ cốc cào đầu cô :

- Ê ! Làm gì mà ăn ghê vậy ? Tí nữa ăn trả thù mình sao ?

- Không phải ! Đi làm về , chưa kịp ăn cơm đã bị chọc tức phát nộ , bây giờ ngửi được mùi vị bánh xèo này thì bao tử cồn cào , vả lại ăn khỏi trả tiê thì đương nhiên phải mạnh miệng một chút chứ . . .

- Đồ ỉu ! Phàm ăn tục uống như vậy coi chừng bị "ế" à !

- Thì giống như Linh nói lúc nãy đó , ế thì mới giữ được tuổi thanh xuân , có chồng rồi mau già lắm.

- Hô ! Tôi nói vậy mà bồ cũng tin sao ! Nói thì nói chứ tốt nhất là đừng "ế" . Nè , lúc nãy bồ nói bị chọc tức phát nộ , chà , ai mà dám cả gan chọc Nghi Bình vậy ?

Nghi Bình nhăn mặt :

- Thôi , đừng nhắc tới , để người ta ăn ngon miệng một chút . Nhắc tới là no ngang nuốt hết vô . Hấn là bạn anh An , tự đứng tới nhà rủ ông anh nhậu rồi coi mình như là đứa con nít dễ sai vặt vậy , coi ứa gan không ?

- A , thì ra là đàn ông ! Bạn anh An hả ? Không chừng có duyên nợ với bồ thì sao ? Gây cho đã đi rồi yêu thương đến lúc nào không hay . Giống như mình với anh Vinh vậy . . . . .

- Thôi , thôi ! Làm ơn đi Diệu Linh ! Đừng có suy bụng ta ra bụng người có được không ? Quen với loại đàn ông như vậy thà ở giá sướng hơn !

- Để rồi coi ! " Ghét của nào trời trao của đó "

Nghi Bình xì một hơi dài :

- Còn khuya !

- Để mình chóng mắt coi ! Hôm nào mình đến , Bình nhớ chỉ " hấn " cho mình biết mặt nha . . .

- Được ! Nếu cần , bồ có thể quen để " xờ cua " , để phòng khi người yêu phản bội . . . .

Diệu Linh xụ mặt :

- Bồ muốn lắm phải hôn ? Nãy giờ cứ trù ẻo bậy bạ hoài . . . Nếu không chịu im miệng , coi chừng người ta giận bỏ về là "ôm sô" mâm bánh xèo này đó.

- Ê ! Đừng nha ! Mình "hông dám" nữa đâu !

Nhìn điệu bộ của Nghi Bình , Diệu Linh không thể nào giận được . Hai mươi bốn tuổi đời rồi mà cô thấy Nghi Bình vẫn trẻ con như những ngày chung lối với mình . . . Nghi Bình trẻ thật !

Chương 2

Hoài An nhìn không chớp vào khuôn mặt của người đàn bà bên cạnh Vĩnh Khanh Trong chiếc áo cô dâu trông cô ta còn rất trẻ và rất đẹp , khác hẳn hôm anh gặp cô đi chung với Vĩnh Khanh HOài An vẫn cảm thấy có cái gì là lạ trên nét mặt cô dâu , cả chú rể cũng vậy , dường như họ có điều gì bất ổn , giống như là . . .đang bị ép duyên Hoài An cứ nhìn mãi vào đôi tân lang và tân giai nhân , nhìn đến nỗi món ăn được bung để lên bàn anh và người phục vụ gấp đầy vào chén cho mỗi người khách , Hoài An vẫn chur hề động . . .a Người đàn ông ngồi bên cạnh huýt nhẹ vào hông anh :

- Cầm đũa lên đi , anh bạn cứ làm như là chưa từng thấy đám cưới vậy . . . Ăn đi kéo bị thiệt thòi

...

Hoài An cười cười . . . anh cầm đũa và nâng chén . . . Chú rể cặp tay cô dâu , không phải diu . . . mà gần như là ôm cô ta đi đến từng bàn . . . Đến bàn của Hoài An , anh đại diện cả bàn đưa thiệp mừng và nói lên những lời chúc tốt đẹp trước vẻ mặt dững dưng của chú rể , ánh mắt Hoài An vẫn không rời khỏi gương mặt đẹp của cô dâu , cho đến lúc cô bắt gặp cái nhìn của anh và bối rối quay đi nơi khác , Hoài An mới lại ngồi xuống trở lại vị trí của mình . Chú rể rót đầy ly bia , cùng ly nâng cốc với mọi người và uống một hơi cạn sạch . có tiếng ai đó thán , lọt vào tai Hoài An :

- Trời đất ! Đám cưới mà cứ đánh 100% như thế này , bảo đảm khi tan tiệc sẽ say quắc cần câu , còn gì là " ý nghĩ" đê mê hôn nữa chứ !

- Nghe nói chú rể tửu lượng cao lắm , cưới được vợ đẹp thì phải uống cho say , bao nhiêu đó ăn thua gì chứ . Chuyện vợ chồng ngày tháng còn dài mà . . .

Hoài An yên lặng uống ly bia của mình . Ai chứ Vĩnh Khanh thì anh quá rành , cả chục lít bia chưa chắc gì chuốc say được hẳn ta . Thốt nhiên anh thấy tội cho cô gái đó , không biết có phải cô lấy chồng vì tình yêu hay không ?

Sao trong đôi mắt đẹp được vẽ vờ trau chuốt dường như đang ẩn chứa một nỗi buồn thăm thẳm , Hoài An có cảm giác như cô dâu đang lo lắng điều gì ! Có phải cô đang lo cho tương lai mình sẽ ra sao trước cuộc hôn nhân này ? ! Những ý nghĩ đó thoáng qua rất nhanh trong đầu Hoài An anh cố gắng gạt nó ra ngoài và tự trách mình : "Quái dị ! Hôm nay mình bị làm sao ấy nhỉ ? Đâu phải đây là lần đầu tiên đi dự đám cưới , sao cứ nghĩ vẩn vơ về chuyện đâu đâu . . . người ta như thế nào thì cũng đâu mắc mớ tới mình . . . thiệt là . . ." Hoài An lắc đầu . . . anh gắp miếng thịt nguội cho vào miệng và tự nhủ lòng không nên để ý đến nhân vật chính trong buổi tiệc hôm nay nữa . . . ! ! !

Đi đám cưới về , Hoài An nhìn thấy có chiếc xe lạ trong sân nhà l . Anh rón rén bước lên bậc thềm nhìn vào . . . Nghi Bình đang nói chuyện với một cô gái , gương mặt cô ta quen quen như đã từng gặp qua . Khẽ đằng hắng một tiếng lớn , Hoài An đường bệ bước vào nhà . Nghe tiếng chân , cô gái ngẩng lên , khẽ cúi chào anh . Nghi Bình nhanh nhẩu giới thiệu :

- Anh Hai ! Anh về đúng lúc quá ! Nhìn xem anh còn nhớ nhỏ bạn này của em không Hoài An đứng tựa lưng vào tủ búp phê , khoanh tay nhìn cô gái một lúc rồi cười nửa miệng :

- Nếu anh nhớ không lầm thì cô bé này là Diệu Linh !

Nghi Bình đập mạnh tay xuống bàn làm hai ly cam vắt rung rinh , nước sóng sánh tạt ra ngoài . Vẻ mặt cô đầy hờn hờ :

- Trí nhớ anh tốt lắm ! Cô ấy đúng thật là Diệu Linh !

Quay sang bạn , Nghi Bình nói với vẻ tự hào :

- Thấy anh tôi có "ấn tượng " về bồ ghê chưa ? Chỉ gặp đôi ba lần , vậy mà sau bốn năm chia

cách vẫn nhớ khi gặp lại . Sao hả ? Bỏ nhận thấy anh An thế nào ? Có gì thay đổi không ?

Diệu Linh cười :

- Dường như là ảnh phát tướng hơn trước thì phải . Người ta nói " phát tướng , phát tài " . Anh An lúc này chắc làm ăn khấm khá lắm há !

Nghi Bình trả lời thay anh :

- Còn phải hỏi ! Người ta lúc này làm ông chủ một cửa hàng dịch vụ kinh doanh xe gắn máy , dưới tay có thiếu gì đàn em . . . chỉ ngắt nổi kiếm được tiền không có người xài giúp . . . Diệu Linh à , bỏ coi có cô bạn nào " độc thân , vui tính " giới thiệu cho anh tôi đi nha . Bảo đảm được hậu tạ xứng đáng !

Hoài An cau mặt gắt em :

- Làm gì mà quảng cáo rùm beng vậy nhỏ ? Em đừng có coi anh hai của mình như món hàng ế , bị quá date chứ . Tại anh không chọn người ta thôi chứ khối cô à !

Nghi Bình gập đầu lia lịa :

- Biết , biết rồi ! Anh hai mà , cái gì cũng giữ hơn người . Để coi tới chừng nào em mới có được chị dâu đây há !

Thấy Nghi Bình cứ luôn miệng chọc anh , Diệu Linh sợ sẽ có "chiến tranh" bèn lái câu chuyện đi theo chiều hướng khác :

- Anh An à , anh đi đâu về mà ăn mặc đẹp vậy ? Chắc là đi đám cưới phải hôn ?

Hoài an gật đầu :

- Phải ! Anh vừa dự tiệc cưới người hàng xóm , không ngờ . . . Vĩnh Khanh cưới được người vợ đẹp quá chừng !

Nghi Bình thắc mắc :

- Đẹp lắm hả anh hai ? Lúc nãy em định chạy tới coi mặt cô dâu thì Diệu Linh đến nên không đi được . . . Sao hả ? Em thấy khách mời đông lắm . . .

Bên đằng gái thế nào hả anh ?

- Anh đâu biết ! Anh đến trễ nên không biết bên họ nhà gái gồm có những ai . Chỉ thấy Vĩnh Khanh đi bên cô vợ xinh như mộng . Mà . . . sao họ có vẻ gì đó không được tự nhiên , nhất là ở cô dâu . Nhìn cổ giống như là bị gả ép vậy !

- Hồng đám đâu , anh hai ! Nghe nói họ đã quen nhau cả năm rồi . và vẫn thường đi chơi , có khi đến tận Lái Thiêu lận . Anh đừng có tưởng tượng quá nha !

Diệu Linh góp lời :

- Đôi khi trước đám đông cũng làm cho người ta mất tự nhiên vậy đó , chớ thời đại bây giờ làm gì có chuyện ép duyên ?

Nghi Bình bật cười :

- Hi hi ! Nghĩ cũng ngộ há ! lúc trước tôi cứ nghĩ sẽ không ai chịu nổi tính khí thất thường và thói rượu chè bê bết của Vĩnh Khanh , không ngờ . . .

rất cuộc ông cũng cưới được vợ , mà lại là vợ đẹp ! Còn ông anh của mình :

đẹp trai , con nhà giàu , có danh phận , có thu nhập cao . . . vậy mà mong đợi mãi mòn vẫn không thấy bóng dáng người chị dâu ! Đòi thật là thiếu công bằng đó !

Hoài An chồm tới cốc đầu em :

- Nhỏ này ! Bộ hết chuyện rồi sao suốt ngày cứ châm chọc anh hoài vậy ! Đàn ông còn độc thân không sao chứ nếu như em cỡ tuổi anh mà vẫn còn " ở giá " thì sẽ bị người ta gọi là " gái già" đó , biết chưa ? ?

Diệu Linh nghe Hoài An nói thế thì liền lên tiếng bênh vực bạn :

- Anh sai rồi , anh An ! Thời đại bây giờ nam nữ bình đẳng , đàn bà cũng có quyền đeo đuổi sự

ngiệp và lập gia đình muộn như đàn ông , miễn sao họ có thể gầy dựng một tương lai sáng lạn . Ngày xưa con gái 20 tuổi chưa có bạn trai thường bị coi là hết duyên , nhưng bây giờ thì khác , đến ba mươi tuổi vẫn còn độc thân chẳng hề gì . Đàn ông không dám đeo đuổi họ chẳng qua là vì mặc cảm mà thôi !

Nghi Bình cười lớn :

- Đó ! Anh hai thấy chưa ! Bây giờ thì em có đồng minh rồi , anh đừng hòng lấn lướt em được !

- Phải rồi , phải rồi , anh sợ quá , làm sao mà dám lấn lướt em . Các cô bây giờ tư tưởng đổi mới , tôi nói không lại đâu !

Diệu Linh cười cười :

- Tại anh quan niệm sai lệch , đừng đổ thừa người ta.

- Reng . . . Reng . . .

Tiếng chuông điện thoại lại reo vang . Nghi Bình vừa đứng lên thì Hoài An đã nhắc máy trước :

- Alô ! Lập Văn hả ? Có chuyện gì không ?

Nghe đến tên Lập Văn , Nghi Bình làm bầm trong miệng :

" Lại là hắn ! Hết tới quậy rồi lại gọi điện thoại . Rảnh lắm chắc à ! " Hoài An sau vài câu trao đổi qua điện thoại với Lập Văn , anh gác máy nói nhanh với Nghi Bình :

- Bình à , ba của Lập Văn bị cao huyết áp phải nhập viện rồi , anh đến với cậu ấy đây . Em xin phép ba mẹ giùm nhé . Diệu Linh à , em ở chơi nói chuyện với Nghi Bình nha . Anh có việc phải đi rồi . . . . Vừa dứt lời , Hoài An đã dắt chiếc Dream II ra khỏi cửa , đề máy phóng đi. Diệu

Linh ngạc nhiên :

- Anh ăn mặc như vậy đi luôn vào bệnh viện à ? Coi bộ không thích hợp !

Nghi Bình chép miệng :

- Thì đó ! lúc gặp chuyện còn nhớ gì nữa đâu . Không hiểu sao anh hai lại thân với cái con người mồm mép đó , lại còn tốt với hắn hơn cả người nhà . Để hắn tới đây hoài tôi bực ghê !

- Kệ đi Bình , mỗi người ai ai cũng phải có bạn chứ . Bực làm gì ! Biết đâu sau này hai người lại thương nhau thì sao ! Cãi cho lắm vào , đến khi cảm nhau rồi có muốn gỡ cũng không gỡ nổi.

Nghi Bình nhăn mặt :

- Sao bồ hay nói mấy câu khó nghe đó quá vậy ? Tuy là tôi chưa có bạn trai , nhưng đối tượng đã được vẽ sẵn ra rồi , hắn không phải đâu !

Tôi thích mẫu đàn ông tao nhã , lịch sự chứ không như hắn , mở miệng ra là nghe . . . vô duyên !

- Thôi đi , nếu bồ có thành kiến với hắn như vậy thì chúng ta đừng nhắc tới nữa . Bồ dẫn tôi đi gặp bác gái được không ? Tôi muốn hỏi thăm bác vài câu rồi còn về nữa , sắp tối rồi . . .

- Ừ , cũng được . Ba mẹ tôi đang xem phim ở trong phòng nè . Hai người đều có cùng sở thích xem phim võ hiệp kỳ tình . Họ đang coi dang dở bộ Mộc Quế Anh đó . . .

- Vậy hả ? Phim đó tôi cũng thích . Chắc có thể coi ké hai bác được rồi . . .

Nghi Bình nhìn bạn lắc đầu . Sau đó cô đưa bạn vào thăm ba mẹ mình , ở chơi thêm một lúc , Diệu Linh từ giã cả nhà ra về , hẹn dịp khác rảnh rồi , cô sẽ đến.

Lập Văn rời khỏi bệnh viện lúc 10 đêm , anh rủ Hoài An đi uống cà phê , ăn tối . Hai người tâm sự đến 11 :30 pm mới chia tay . Hoài An vừa chạy xe vào hẻm thì phát hiện một bóng đen leo qua cổng rào , từ phía nhà Vĩnh Khanh nhảy xuống đường . Bất gặp ánh đèn xe của anh , bóng đen lom khom bỏ chạy . Hoài An có cảm giác đó là một cô gái cho nên anh không tri hô mà âm thầm tăng ga đuổi theo . Qua khỏi cua queo , Hoài An đuổi kịp cái bóng phía trước , anh vòng xe chặn trước mặt , pha đèn sáng lên và bàng hoàng nhận ra đó là vợ Vĩnh Khanh , người mặc áo cô dâu hôm nay trong tiệc cưới . Người đã làm cho anh ngỡ ngàng.

- Là cô à ? Đêm hôm khuya khoắt , cô bỏ đi đâu vậy ?

Cô gái lùi ra phía sau , nét mặt lộ vẻ sợ hãi :

- Anh nhận ra tôi sao ? Anh là ai vậy ?

- Cô đừng sợ ! Tôi chỉ là hàng xóm của Vĩnh Khanh , hồi chiều tôi có dự đám cưới.

- A ! Tôi nhớ anh rồi ! Ánh mắt anh nhìn tôi lạ lắm . . .

- Bởi vì tôi cảm thấy cô không được tự nhiên như mọi cô dâu khác khi bước chân về với nhà chồng . . . Sao hả ! Tôi đoán đúng chứ ?

- Phải ! Anh không thấy là tôi đang trốn chạy hay sao ? Anh có thể giúp tôi được không ? Đừng bắt tôi trở lại . . . Hãy để yên cho tôi được rời khỏi chỗ này . . . Anh xem đi , tôi ra đi chỉ với hai bàn tay trắng không hề lấy của họ thứ gì , thậm chí cả nữ trang đám cưới tôi cũng để lại hết . . . Anh hãy tin tôi . . . hãy làm lơ cho tôi đi đi nha . . .

- Nhưng cô định đi đâu vào lúc nửa đêm như thế này ?

Tôi chưa biết , chủ yếu là thoát ra được khỏi căn nhà đó . Thoát được rồi la mọi chuyện sẽ êm xuôi . Anh à , anh không làm khó tôi chứ !

Không hiểu sao Hoài An lại gạt đầu , và vô tình anh lại trở nên đồng phạm cho một cuộc chạy trốn.

- Thôi được rồi ! Cô lên xe đi ! Muốn đi đâu tôi sẽ đưa cô đi !

Cô gái mở to mắt nhìn anh :

- Anh chịu giúp tôi thật chứ ?

Hoài An không trả lời . Anh giục :

- Nhanh đi ! Nếu cô không muốn bị phát hiện thì đừng chần chừ nữa.

Lời nhắc nhở của Hoài An làm cô gái sực nhớ đến tình cảnh hiện tại của mình , một kẻ đang trốn chạy , cô liền leo lên ngòai phía sau xe anh.

- Làm ơn . . .

Hoài An đề máy xe phóng đi trong đêm tĩnh mịch . Cô gái ngồi phía sau cố gắng giữ khoảng cách để khỏi phải chạm vào người anh . Ra đến đường lớn , Hoài An lên tiếng hỏi :

- Bây giờ cô muốn đi đâu ?

Giọng cô thật nhỏ :

- Nếu có thể . . . anh làm ơn gọi giúp tôi một chiếc xe ôm về Bình Chánh.

- Giờ này ư ? Không dễ đâu ! Vả lại , lúc nửa đêm ngồi xe người lạ , lại đi xe như vậy , không an toàn cho cô đâu.

- Anh cũng là người lạ . Tôi đã ngồi xe anh cũng đâu có gì.

- Cô không thể nghĩ như vậy được ! Ở đời không phải ai cũng tốt với mình đâu.

- Vậy chứ tôi còn biết phải làm sao ?

- Gần đây cô không có nhà người quen nào à ?

- Có ! Nhưng tôi không thể về . Về đó có khác nào tự thú , sáng mai gia đình đang trai tới , tôi biết ăn nói làm sao !

- Hay là để tôi đưa cô đến nơi cô muốn đến , trên đường đi , cô sẽ kể cho tôi nghe lý do vì sao cô trốn chạy sau khi làm lễ cưới . Được không ?

- Được ! Tôi hứa !

- Nhà cô ở Bình Chánh , lối nào ?

Cô gái nói rõ đường đi và địa chỉ nơi cư ngụ cho Hoài An biết . Anh phóng xe thật nhanh trên đường vắng . Ngọn gió đêm lạnh buốt lùa vào tóc làm tê tái thịt da . Cô gái ngồi sau khẽ rùng mình . Hoài An dừng xe lại , tập sát lè làm cô lo lắng hỏi bằng một giọng cảnh giác :

- Sao tự nhiên anh dừng xe ở đây vậy ?

Hiểu ý cô , Hoài An cười trấn an :

- Cô bắt đầu lo sợ và hoài nghi tôi rồi sao ? Vậy cũng tốt . Tôi còn tưởng cô không biết sợ là gì. Nói đoạn Hoài An cởi áo vét ngoài đưa cho cô gái , anh chỉ mặc chiếc chemise trắng bên trong.

- Cô mặc đi ! Trời về đêm lạnh lắm !

- Anh đưa áo này cho tôi , thế còn anh , anh không lạnh à ?

Hoài an nở nụ cười thật đẹp :

- Tôi đàn ông , có lạnh một chút cũng chẳng sao , Cô cứ mặc đi , đừng ngại !

- Dạ !

Khi xe nổ máy , cô gái bắt chợt nói :

- Tên em là Bích Ngân . Anh tên gì vậy ?

- Vũ Hoài An.

- Đẹp quá !

- Hử ? Cô nói gì ? Tôi đẹp hay là tên tôi đẹp ?

Cô gái che miệng cười :

- Có thể là . . . bao gồm cả hai !

Hoài An cũng cười theo cô :

- Cô biết đùa ghê chứ , lúc đầu tôi cứ tưởng là cô nhút nhát lắm . Nói đi , tại sao cô lại phải chạy trốn người chồng mới cưới của mình ?

- Anh ta không phải chồng tôi Hoài An ngạc nhiên :

- Không phải ? Rõ ràng là hai người đã đứng trước bàn thờ làm lễ gia tiên , chẳng lẽ Vĩnh Khanh lại là chồng người khác.

Bích Ngân gật đầu :

- Anh nói đúng đó . Vĩnh Khanh lẽ ra là chồng của Bích Nga . Hôm nay đúng ra người đi bên cạnh anh , mặc áo cô dâu là Bích Nga chứ không phải tôi.

Bởi vì đêm qua cô ấy đã bỏ đi , gia đình lâm vào tình huống bất ngờ không có cách cứu vãn nên cô út tôi đã năn nỉ khóc lóc nhờ tôi giúp đỡ . Cô ấy hứa là tôi chỉ nhận vai cô dâu một ngày thôi , mọi việc sau đó cô ấy sẽ lo liệu . Tình cảm đã như vậy , không thể làm ngơ được , tôi phải đành giúp thôi . Dù sao thì ba tôi và cô cũng là hai anh em.

- Bộ Ngân với Nga giống nhau lắm hả ? Chú rể không phân biệt được hai người hay sao mà chịu rước cô ?

- Làm gì mà không phân biệt được chứ ! Tôi với Bích Nga chỉ tựa tựa thôi , đâu phải chị em song sinh , đâu có cùng mẹ cha ! Vĩnh Khanh nhận ra ngay từ lúc tôi mặc áo cô dâu trong phòng bước ra , nhân lúc đứng bên nhau làm lễ , tôi nhanh miệng nói với anh đừng làm lớn chuyện , nếu đổ bể cả đôi bên đều không có , cho nên anh làm thinh nhưng chắc là giận lắm . Lúc ngồi trong xe , Vĩnh Khanh nói tôi " Dù muốn dù không cô cũng là vợ tôi . Được đấy ! Các người định qua mặt tôi thì sẽ phải trả giá . Tôi không để mình bị thiệt thòi đâu " . Tôi đã dự đoán trước mọi tình huống , cho nên khi thấy Vĩnh Khanh phản ứng như vậy tôi đã âm thầm chuẩn bị cách đối phó . Tôi đã cho ít thuốc ngủ vào ly bia của anh . Tiệc tan , anh thấm mệt và say thuốc ngủ ngon lành . Tôi bình tĩnh viết thư trần tình , sau đó lột hết nữ trang trả lại cho anh , thậm chí có bao nhiêu thiệp mừng tôi cũng đều để lại , trả áo cô dâu tôi chỉ dùng đồ bộ chính mình và đôi tay trắng . Hy vọng Vĩnh Khanh hiểu chuyện và tha thứ cho tôi.

Nghe câu chuyện Bích Ngân kể , Hoài An cứ run người ra mư vừa mới xem xong một bộ phim tình yêu lãng mạn . Trên đời này lại có kiểu thế vai trong hôn nhân ư ? Hoài An không sao ngăn được thắc mắc , anh khẽ hỏi Bích Ngân :

- Tại sao em họ cô lại bỏ đi trong ngày thành hôn ?

Cô ta bị ép duyên không thể từ chối được hả ?

Bích Ngân lắc đầu :

- Chuyện là vậy :

Bích Nga quen với Vĩnh Khanh được mấy tháng , do bà con của Vĩnh Khanh làm mai . Họ đã từng đi chơi với nhau , Bích Nga đã có lần đến nhà Vĩnh Khanh . Hai người đã tính đến chuyện cưới , không hiểu sao Bích Nga lại quen với một người đàn ông khác và nhận ra mình thật sự yêu người này hơn Vĩnh Khanh . Lúc đó ba Nga bị sỏi thận phải vào bệnh viện , mẹ của anh Vĩnh Khanh đã bỏ toàn bộ chi phí cho cuộc phẫu thuật , cho nên khi bà đề nghị đám cưới sớm , gia đình cô tôi bằng lòng ngay , chỉ có Bích Nga là phản đối . Cô út tôi khóc lóc van xin con gái mình , bảo Bích Nga phải biết trọng tình nghĩa , quên người cô yêu đi .

Bích Nga bằng lòng để hôn lễ tiến hành , ngày lễ nhóm họ bên đàn gái nó vẫn còn ở cạnh chú rể , vậy mà . . . tối hôm đó nó lại gom hết quần áo tư trang bỏ theo tình nhân . Gia đình cô út tôi lâm vào cảnh dờ khóc . Cô phát hiện Nga bỏ đi vào lúc 11h30 , sáng hôm sau mới có sáu giờ cô đã có mặt ở chỗ tiệm may của tôi , năn nỉ tôi giúp . Tôi đi cùng cô về hỏi ý kiến gia đình , ba tôi đồng ý để tôi giúp cô khỏi mất mặt với họ hàng , đàn trai . . . cho nên tôi đã nhận vai cô dâu tới lúc về nhà Vĩnh Khanh . Lẽ ra tôi dự định sau ngày cưới sẽ cùng ba mẹ Bích Nga thương lượng lại rõ ràng với gia đình chú rể , nhưng vì thấy Vĩnh Khanh có vẻ tức giận quá , lại có ý nghĩ dùng tôi làm vật thế thân để rửa hận tình , cho nên tôi đành phải dùng chiêu này để trốn đi . . . Thú thật với anh tôi cũng đang lo lắm . .

- Chuyện cô kể nghe ly kỳ như tiểu thuyết vậy . Nếu như tôi không tận mắt chứng kiến cảnh trốn chạy của cô , hoặc giả người chở cô không phải là tôi thì tôi sẽ không bao giờ tin đây là sự thật . Thế mới biết . . . Ở đời luôn luôn có những chuyện bất ngờ ngoài dự tính của mình . .

- Chuyện này tôi cũng đâu biết trước , tự nhiên dính vào rồi trở thành nhân vật chính , ai lại không lo !

- Bích Ngân có người yêu chưa vậy ?

- Anh thử đoán xem !

- Chắc là chưa !

- Tại sao anh nghĩ vậy ?

- Đơn giản thôi , nếu cô có bạn trai , cô sẽ không đủ can đảm để đặt mình vào bước thử thách lớn như vậy đâu ! Nếu cô muốn giúp người thân , bạn trai cô chưa chắc gì đã đồng ý . Lỡ cô không giữ mình được trong đêm tân hôn thì tình cảm giữa hai người sẽ ra sao ?

Bích Ngân chột cười :

- Không ngờ anh cũng biết suy luận ghê chứ ! Ý nghĩ của anh thật là sâu xa .

- Nhưng tôi đã đoán trúng phải không ?

- Phải ! Tôi chưa có người yêu . Anh An này , tôi muốn hỏi anh chuyện này , anh hứa không giận thì tôi mới dám hỏi !

Hoài An nhướn mày :

- Nghiêm trọng đến thế à ? Là câu gì mà cô lo tôi giận chứ ?

- Anh chưa hứa , tôi không nói được đâu !

- Cô cẩn thận quá đấy ! Thôi được rồi , tôi hứa ! Cô nói đi !

- Giả sử . . . giả sử như bạn gái của anh rơi vào trường hợp như tôi , tức là . . . tức là . . . phải thay thế một người khác lên xe hoa về nhà người lạ . . . Thái độ của anh sẽ ra sao ? Thông cảm , bỏ qua hay oán trách ? Trong lòng anh sẽ nghĩ về người đó ra sao ?

- Trời ơi , cô hỏi những chuyện không hề xảy ra với tôi . làm sao tôi trả lời được chứ ? Tôi chưa có bạn gái , cho nên tôi không có cảm giác của một kẻ bị mất tình yêu .

Bích Ngân khẽ hứ một tiếng nhỏ :

- Cái anh này thiệt là . . . . . người ta chỉ nói giả sử thôi chứ bộ ! Anh chưa có người yêu thiệt sao ?

- Thật ! Ngân không tin à ?

- Tin !

- Tại sao tin ?

- Không biết ! Tôi chỉ có cảm giác anh là người thật thà thôi . Vậy thôi ! Nè ! Anh chưa trả lời câu hỏi đó nha !

- Bắt buộc phải trả lời sao ?

- Ủ . Anh cứ tự đặt mình vào hoàn cảnh đó , ắt sẽ có câu trả lời mà.

- Nếu tôi có bạn gái , tôi sẽ không cho cô liêu vậy đâu . Tôi không muốn cở lên xe hoa với người khác dù chỉ là tạm thời . Nếu như cở mặc áo cô dâu thì người đi bên cạnh là tôi chứ không là ai cả.

- Nhưng nếu . . . cô ta vì cứu nguy cho người thân của mình , không kịp hỏi qua ý của anh thì sao ?

- Vậy thì khác rồi ! Chuyện này tôi có thể thông cảm được , bởi vì tình huống đột xuất mà .

Nhưng nếu đã được sắp đặt sẵn thì tôi không cho , nếu không nghe thì coi như cô ấy đã chọn lựa con đường không có tôi cùng đi !

Bàn tay Bích Ngân bắt chợt đặt nhẹ lên eo Hoài An siết nhẹ.

- Câu trả lời rất hay ! Anh tuyệt vời lắm !

Một cảm giác lạ xen vào trong tâm tư Hoài An . Anh chưa từng bắt gặp một cảm giác như thế , cảm giác của một người đàn ông đang ở bên cạnh người đẹp , được người đẹp đặt tay lên hông . . . một thứ cảm giác êm ái và gần gũi . . . không biết trong lòng cô gái này có nghĩ giống anh không ?

Hoài An quay nhìn lại phía sau , anh muốn xem gương mặt Bích Ngân hiện giờ ra sao , có ẩn chứa những vui buồn gì ? Hoài An quay lại đúng lúc Bích Ngân đang chồm tới phía trước , đầu anh . . . ng trúng phía dưới cằm cô , Hoài An giật mình tay lái chao đảo suýt té , Bích Ngân hốt hoảng ôm chặt lấy anh :

- Chuyện gì vậy ?

Cô vừa hỏi vừa đưa tay xoa cằm . Hoài An ngượng ngập nói nhỏ :

- Anh xin lỗi . . . có đau lắm không Ngân ?

Bích Ngân lắc đầu :

- Không sao , hơi ê một chút thôi . Sao tự dưng anh quay lại vậy ? Bộ có gì muốn nói với em à ?

Bích Ngân tự dưng thay đổi lối xưng hô , tiếng " Em" thật dịu ngọt phát ra từ bờ môi xinh đẹp khiến Hoài An vô cùng thích thú , như có dòng suối mát vừa chảy qua hồn anh . Cuối cùng thì cũng đã đến địa chỉ cần đến . Bích Ngân khều nhẹ bảo Hoài An dừng xe . Đó là một ngôi nhà khang trang ngói đỏ , tường vôi trắng , ở khoảng sân rộng phía trước có ngọn đèn neon 1m20 soi rõ chung quanh.

Bích Ngân khẽ cất tiếng gọi cha . Bên trong có người lên tiếng rồi cánh cửa sắt được mở rộng - Thưa ba , con đã về !

Người đàn ông nhìn sững vào Bích Ngân , có một chút hoài nghi thoáng qua ánh mắt khi ông ta trông thấy Hoài An.

- Sao con về giờ này ? Bộ không phải con đang ở nhà chồng sao ?

- Bà à ! Hỏi gì lạ vậy ? Chồng Bích Nga chớ đâu phải chồng con.

- Nhưng con đã hứa . . . - Con biết ! Nhiệm vụ được giao con đã hoàn thành ! Con ở lại cho đến lúc tàn tiệc cưới chứ bộ . Nhân lúc chú rể ngủ say , con mới lén trốn về đây.

Ông Du nhìn Hoài An với vẻ ngờ vực :

- Vậy còn người này ? Không phải là bạn trai con chứ ?

Bích Ngân đỏ mặt :

- Không đâu ba ! Ba biết con không có rồi mà , còn nghi ngờ gì nữa . Anh An đây là hàng xóm của Vĩnh Khanh , lúc con từ trong nhà anh Khanh trốn ra , con gặp anh Hoài An , anh chẳng những không tố giác con mà còn có lòng tốt đưa con về đây nữa đó !

Vẻ mặt hoài nghi biến mất trên khuôn mặt người đàn ông , thay vào đó là một nụ cười xởi lởi :

- Xin lỗi nghe cậu An , tôi đã nghĩ quấy cho cậu . Cảm ơn cậu đã tốt bụng giúp Bích Ngân . Mời cậu vào nhà !

Hoài An định từ chối nhưng Bích Ngân đã lên tiếng :

- Anh An à , anh vào nhà chơi đi !

Không hiểu sao lời mời mọc của Bích Ngân đơn giản vậy mà đối với Hoài An có một sức hút kỳ lạ , anh không sao nói được lời từ chối , có một cái gì đó thúc giục bước chân Hoài An , anh theo Bích Ngân và ông Du vào nhà . Bích Ngân hướng dẫn anh để xe vào đúng chỗ , sau đó mời anh ngồi và đi pha trà.

Ông Du bắt chuyện với Hoài An :

- Cậu ở gần nhà của Vĩnh Khanh , chắc hai người quen thân lắm hả ?

Hoài An lắc đầu :

Đạ , không ! Công việc của con bận suốt ngày nên không tiện giao du với bạn , con chỉ có một người bạn thân duy nhất . cũng bận rộn như con !

Hoa. hoàn lắm đến cuối tuần hai đứa mới gặp nhau.

- Còn Vĩnh Khanh ? Nó không có việc gì để làm hết phải không ?

Đạ , gia đình Vĩnh Khanh khá giả như vậy , có lẽ cậu ta chưa muốn vào đời sớm , cho dù không làm , cậu ta cũng chẳng thiếu gì đâu.

- Như vậy đâu có được ! Đàn ông mà , phải có một cái nghề gì đó để tự lập chứ , sống nương nhờ vào gia đình dễ sinh hư lắm ! có lần tôi nghe cháu Nga nói :

Vĩnh Khanh thường khoe với nó rằng sau này hắn sẽ làm chủ gia đình , chỉ cần dùng cái miệng thôi là sẽ được đáp ứng nhu cầu . Lần đó tôi đã khuyên cháu mình nên suy nghĩ lại , vậy mà nó cũng chấp nhận đám cưới để rồi gây ra cảnh khó xử này . . .

- Không phải tại Bích Nga đâu ba , tại cô út ép nó thôi . Cô Út đã mang ơn sự giúp đỡ của mẹ Vĩnh Khanh , nên không đồng ý cho em Nga chối bỏ cuộc hôn nhân này . . .

Bích Ngân mang lên hai ly trà nóng , nghe cha trách Bích Nga , cô tỏ ý bênh vực cho em họ.

Ông Du thở dài :

- Thiếu nợ thì phải trả tiền , đâu có lý nào đem hạnh phúc đưa con ra đánh đổi . Chuyện này cũng không thể trách cô út con được . Bởi vì lúc mới gặp Vĩnh Khanh , Bích Nga đã đồng ý cặp bồ với cậu ta . Còn số tiền mẹ cậu Khanh giúp cho dựng út phẫu thuật , là do chính bà ấy tự nguyện chớ cô út con đâu có ý nhờ vả.

Bích Ngân thở dài :

- Chính vì sự tự nguyện đó cho nên cô con mới cảm nhận lòng tốt của gia đình anh Khanh , sau này Bích Nga quen người khác cô Út không chấp nhận . Ai mà biết được người ta giúp mình có mục đích , em Nga làm vậy cũng không có gì sai ? Lỡ như con không vượt qua được cảnh ngộ này , có phải con bị ràng buộc với Vĩnh Khanh suốt đời vì hôn nhân bất đắc dĩ ? Nói sao thì nói , ba cũng không đồng ý với hành động này của Bích Nga.

Thấy hai cha con ông Du cãi vã như tranh cãi vì chuyện đám cưới , Hoài An ôn tồn góp lời làm dịu bớt đi bầu không khí đang căng thẳng :

- Thưa bác , theo con thấy thì vấn đề này cũng không có gì nghiêm trọng . Người trong cuộc thì đã đi rồi , người thế vai cũng đã tự mình giải thoát , phần còn lại là của người lớn . Con nghĩ . . . đôi bên chắc sắp xếp được mà . Tạm thời đừng nhắc tới những gì đã qua . À , phải rồi , con đưa Bích Ngân về đây rồi , bác có thể yên tâm . Bây giờ con xin phép ra về .

Bích Ngân tròn tròn mắt :

- Về ngay lúc này ư ? Anh hãy nhìn lại đồng hồ xem , đã một giờ rồi . Anh về giờ này đường xa nguy hiểm lắm !

Ông Du gật gù :

- Bích Ngân phải đó ! Hoài An , cậu ở lại nghỉ qua đêm đi nha . Sáng mai về sớm cũng được . Tôi không dám mạo hiểm để cậu ra đi vào lúc này đâu , lỡ xảy ra chuyện tôi làm sao ăn nói với người nàh của cậu.

Hoài An gật đầu , anh cũng cảm thấy mình ra về vào giờ này không nên . Anh ái ngại đưa mắt nhìn quanh :

- Nhà bác chỉ có hai cha con thôi sao ? Con ở lại đêm hôm thế này e không tiện - Sao lại không tiện chứ ? Còn có bác và thằng em trai Bích Ngân ở nhà.

Con trai bác năm nay mười bảy tuổi , hay là cậu ngủ chung với nó nha !

Đạ . . . . vào giường lúc nửa đêm thế này , con sợ làm em nó thức giấc rồi hoảng hốt không hay .

Bác để con ngủ ngoài phòng khách trên chiếc đi văng này cũng tiện.

- Như vậy kỳ lắm ! Ai lại để khách ngủ phòng ngoài ?

Đạ không sao đâu bác ! Con chỉ trọ đờ qua đêm thôi , bác không cần lo cho con quá chu đáo.

- Như vậy . . . .cậu đừng trách tôi nha ! Để tôi bảo Bích Ngân lấy mùng mền cho cậu !

- Có đây ! Có đây ! Con đã chuẩn bị sẵn rồi nè !

Bích Ngân ôm mùng mền ra , trải chiếu lên divan . Hoài An ngạc nhiên :

- Sao cô nhanh tay lẹ chân vậy ? Mới vừa nói đã thấy có rồi !

Ông Du cười :

- Con nhỏ này nhanh nhẹn lắm ! Lúc mình nói chuyện thì nó đã lo thu xếp xong xuôi . Coi vậy chứ tôi cũng nhờ được ! Thôi cậu đi ngủ nha . Khuya lắm rồi . Tôi về phòng đây . Ngân à , coi buồng mùng cho cậu An rồi con cũng đi ngủ đi.

Đạ , con biết !

Thoáng một cái , Bích Ngân đã chuẩn bị xong chỗ ngủ cho Hoài An , mền chiếu thẳng tắp gói còn mới tinh . Cô cười với anh.

- Xong nhiệm vụ rồi đó ! Anh ngủ đi ! Tôi về phòng nha.

- Được ! Cảm ơn cô !

Lần đầu tiên ngủ nhà người lạ , ở một nơi chón xa . Hoài An cảm thấy khó mà ngủ ngon . Anh cứ nằm trăn trở cả đêm , không hiểu sao mình lại tốt bụng với người con gái xa lạ như Bích Ngân . Anh không thể tưởng tượng được rằng sau tiệc cưới , anh lại là người chở cô dâu bỏ trốn và lại còn ngủ ở nhà người ta . Thật là kỳ !!!

Tiếng nhạc văng vẳng phát ra từ máy cassette làm Hoài An giật mình thức giấc . Anh nhận ra đó là một bài nhạc để tập thể dục nhịp điệu . Hình như có tiếng chân người ngoài hành lang . Nằm yên lắng nghe một lát , Hoài An liềm nhòm dậy . Anh cuộn lại chăn màn cẩn thận rồi đi chân trần ra ngoài Bích Ngân một mình ở trước hiên với bộ đồ thể dục để lộ những đường nét quyến rũ , cả dáng người thon thả của cô đang nhún nhảy theo từng nhịp điệu phát ra từ trong máy , mỗi động tác đều hết sức uyển chuyển , nhẹ nhàng . Hoài An đứng tựa người vào cạnh cửa ra vào . khoanh tay ngắm nhìn cô . Hình ảnh Bích Ngân trong mắt anh thật tuyệt vời . Hoài An mỉm cười một mình . Có nằm mơ anh cũng không dám tưởng tượng ra câu chuyện này , nó giống như là

một huyền thoại . Tự dung đi đám cưới người bạn láng giềng , để ý đến vẻ khác thương của cô dâu , sau đó tình cờ bắt gặp cô ta bỏ trốn . . và tự dung anh trở thành đồng phạm . lại còn xa gia đình một đêm để nghỉ lại trong gia đình này . ngôi nhà của cô gái xinh đẹp tên Bích Ngân . Đêm nay không biết ở nhà anh , mọi người như thế nào ? có trông ngóng anh không ? thỉnh thoảng Hoài An vẫn có những lần ngủ lại nhà bạn , nhưng anh báo trước lại với ba mẹ hoặc nhắn lại với nhỏ Nghi Bình . Lần này . . . vì là nửa đêm , Hoài An không làm sao gọi nhờ điện thoại báo cho người nhà biết là mình ở đâu . Nhưng không sao ! Anh vẫn là một đứa con ngoan hy vọng sẽ không làm ba mẹ lo lắng . Và lại , tối hôm qua Nghi Bình biết anh ghé nhà Lập Văn , chắc cô sẽ nói lại với mẹ , bắt quá gia đình tưởng anh ngủ lại bệnh viện với Lập Văn thôi . . .

Tiếng nhạc đa chấm dứt , Bích Ngân tập xong động tác cuối cùng , cô thở phào nhẹ nhõm , khi quay lại , cô ngạc nhiên khi trông thấy Hoài An :

- Anh dậy rồi hả ? Có phải em mở nhạc ồn ào làm cho anh thức giấc không Hoài An cười :

- Không phải đâu ! Tại lạ chỗ , tối ngủ không được nên mới dậy sớm . Sáng nào Ngân cũng tập như vậy à ? Siêng quá !

- Không siêng cũng phải ráng thôi . Con gái mà . Cần phải giữ vóc dáng một chút . Anh có cảm thấy em hơi mập không hở ?

- Mập ư ? Ồ ! không ! Dáng của Ngân rất đẹp . Ngân sợ mập lắm à ?

Bích Ngân ửng hồng đôi má :

- Phải con gái ai lại không sợ chuyện đó . Mấy đứa bạn em quả em phát tướng , nên em càng tập nhiều hơn . Mấy tháng nay em cũng ăn kiêng dữ lắm , bây giờ chắc là có kết quả rồi . Như thế này , cũng tạm được.

Hoài An lắc đầu :

- Làm con gái cũng phiền phức ghê há ! Các cô ai cũng quan tâm quá mức đến hình thể của mình . Đan ông tụi anh thì khác , sự nghiệp được đặt lên hàng đầu , còn hình thể không có gì quan trọng , không cần bận tâm.

Chiếc đồng hồ treo tường thông thả đánh một bản nhạc quen thuộc , sau đó sáu tiếng chuông vang lên.

Bích Ngân kêu lên :

- Chết rồi ! Nãy giờ em quên mất ! Để em đi thay quần áo , đánh răng rồi pha cà phê cho anh . Em pha cà phê ngon lắm đó !

Nghe cách nói chuyện của Bích Ngân , Hoài An có cảm tưởng như là cô và anh thân mật lắm .

Lúc đầu anh không nghĩ rằng cô gái đẹp như nhất kia khi thoát khỏi vai diễn của mình lại trở thành một con người khác . sôi nổi và hồn nhiên . Thấy cô có vẻ vội vàng . Hoài An lên tiếng :

- Từ từ đi Bích Ngân ! Anh cũng chưa súc miệng kia mà !

- Ồ há ! Chắc anh không biết sàn nước ở đâu ! đi theo em đi , em chỉ cho !

- Ngân có thể cho anh mượn khăn mặt và bàn chải chứ ?

- Chuyện đó đương nhiên rồi . Anh ra đây đi , rồi đợi em một lát.

"Sàn nước " mà Bích Ngân nói là một khoảng sân rộng phía sau nhà , nền đá hoa , tường trát gạch men có gắn rôminê hắt hơi . Hoài An đang rửa mặt thì Bích Ngân mang đến cho anh bàn chải mới tinh đã sẵn kem , cả khăn mặt cũng mới.

Hoài An ngạc nhiên :

- Ngân đi mua à ? Sao nhanh thế ?

Bích Ngân cười tủm tỉm :

- Không phải em đi mua , những thứ này trong nhà lúc nào cũng dự trữ sẵn để khi cần thì có ngay . Anh tự nhiên sử dụng đi nghe !

Thoát một cái Bích Ngân lại biến mất . Cô trở lại lúc Hoài An đang lau mặt . Nụ cười vẫn nguyên vẹn trên môi , Bích Ngân dịu dàng :

- Em pha caphe rồi , anh lên phòng khách đi . Em súc miệng xong sẽ lên sau.

Hoài An gật đầu . Ngồi ở salon anh đưa mắt nhìn những giọt caphe chậm chạp rót xuống , lòng thầm nghĩ chắc Bích Ngân pha nhiều cà phê nên mới đậm đặc như thế . Ở nhà , hoài an cũng có thói quen uống caphe vào buổi sáng , nhưng thường la do anh tự làm vì Nghi Bình ngủ dậy muộn , khi thức giấc cô hồi hã đi làm có khi không kịp ăn sáng . Hoài An bất chợt nghĩ về gia đình , chắc không ai ngờ được giờ đây anh lại ở nhà Bích Ngân , lại còn thân mật với cô như đôi bạn vậy , điều này chính bản thân anh cũng không ngờ . . .

- Anh An ! Ăn điểm tâm đi . Thử tài làm bếp của em xem có được không ?

Bích Ngân lại xuất hiện với hai đĩa trứng ốp la thơm phức , trên đó có để sẵn hai lát bánh mì lát . Cô đặt trước mặt Hoài An một đĩa , ân cần mời anh.

Hoài An nhìn thấy trong đĩa mình , hai trứng gà ốp la được chiên dính liền nhau , trên lòng đỏ có rắc ít muối tiêu và mấy cọng ngò xanh . Anh gật gù khen :

- Nhìn cách Ngân trình bày món ăn cũng đã thấy ngon rồi . Ở đâu mà Ngân có sẵn mọi thứ vậy ?

- Gia đình em ít khi ra ngoài ăn sáng , ở nhà thường dùng món này , đôi khi đổi lại là mì gói , hoặc cơm chiên . Còn hành ngò thì . . . bên hông nhà em có trồng một vạt , lại có cả ớt nữa . Mấy thứ gia vị này thường dùng đến nên không thể thiếu được ! Anh ăn thử xem !

- Ngân cũng ăn đi chứ ! À , phải rồi , bác trai đâu ? Còn em Ngân nữa ! Sao không mời họ cùng ra ăn ?

Bích Ngân cười thật giòn :

- Anh không biết thôi , ba và em trai em không bao giờ thức dậy trước tám giờ đâu . Năm rồi em em học buổi sáng , ngày nào cũng đi học trễ hên là năm nay nó học chiều .Anh yên tâm đi , họ cũng có phần mà.

Hai người cùng ăn sáng với nhau trong bầu không khí ấm cúng . Lúc HOài Anh ăn xong thì phim caphe cũng đã nhỏ đến giọt cuối cùng . Bích Ngân bỏ đường vào , khuấy đều tay rồi đưa cho anh . Hoài An cười :

- Có một buổi sáng như vậy thật là tuyệt .Ngân làm điểm tâm ngon quá ! Về tới nhà không chừng anh sẽ ghiền món trứng ốp la này luôn đó !

Bích Ngân nói với vẻ hãnh diện :

- Chưa đâu ! Rồi anh cũng sẽ ghiền cà phê sau khi đã uống hết ly này , Ba em là dân ghiền caphe nên lúc 12 tuổi em đã học pha chế , bây giờ có thể nói em đã thành chuyên gia.

- Phải hôn đó ! Sao Ngân tự tin dữ vậy ?

- Anh không tin chứ gì ! Uống một hớp đi ! Uống xong sẽ biết liền.

Hoài An mỉm cười cầm tách cà phê đưa lên môi . Anh uống một ngụm nhỏ , từ từ thưởng thức và nhận thấy Bích Ngân quả thật không nói sai . Vị caphe vừa thơm vừa ngọt , hấp dẫn vô cùng . Ở nhà anh chưa khi nào pha được tách caphe có hương vị đậm đà như thế . Anh gật đầu :

- Khá lắm ! Tài nghệ của Ngân như vậy sau này sẽ là một người nội trợ tuyệt vời . Ai lấy được Ngân đúng là một điểm phúc.

- Xi . . . Em học mấy món này đâu phải để trở thành người nội trợ . Chẳng qua vì em thấy là con gái cần thiết phải biết vậy thôi . Nếu có người nào đó yêu em chỉ vì em nấu ăn ngon , pha caphe thành thạo . . . thì đừng hòng em sẽ nhận lời.

Em không thích chồng mình chỉ coi mình đơn thuần là một " bà nội trợ" - Vậy ý Ngân muốn sao ? Ngân chọn lựa bạn trai theo tiêu chuẩn nào hả ?

- Anh đừng nói đến hai tiếng " chọn lựa " nghe ghê quá ! Em không dám tự do cho mình có

quyền đó đâu . Ý nghĩ của em đối với một người bạn trai cũng đơn giản lắm , chỉ yêu cầu người đó có công việc ổn định và quan trọng nhất trọng nhất là họ yêu em.

- Đơn giản vậy thôi à ? Vậy để anh giới thiệu cho em nghe . Mẫu người như em nói , anh quen biết nhiều lắm.

- Thôi , khỏi cần . Em chúa ghét ba cái chuyện mai mối . Biết đâu em không cần kiếm mà vẫn gặp.

- Em tin vậy sao ?

- Tin chứ , chẳng hạn như anh đây nè ! Em có quen biết trước với anh đâu , sao bây giờ anh lại có mặt ở nhà em , lại còn ngủ đêm ở đây nữa . Như thế không phải gọi là " duyên kỳ ngộ " hay sao ?

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác đến đờ đẫn của Hoài An , Bích Ngân không sao nhịn cười được . Cô phá ra cười , tiếng cười thật trong trẻo , hồn nhiên :

- Coi anh kia ! Làm gì mà thộn mặt ra nhìn người ta vậy ? Em giỡn chơi thôi , bộ anh tưởng thật à ?

"Nếu em nghĩ như vậy thật thì cũng đâu có sao . Anh sẵn sàng vào cuộc mà Ngân " ý nghĩ đó thoáng qua trong đầu Hoài An nhưng anh không dám nói ra . Hình ảnh cô gái trẻ trước mặt đã dần dần in đậm trong tâm hồn chàng trai , càng lúc càng rõ nét . Hoài An thấy thích cô và anh biết đây là cơ hội tốt nhất để anh bày tỏ ý muốn của mình . Hoặc là đặt thẳng vấn đề , hoặc là lặng thinh trốn chạy thứ tình cảm vừa bộc phát bất chợt . Hoài An bỗng cảm thấy băng khuâng.

Anh không muốn gặp Bích Ngân chỉ một lần thôi , nhưng hứa hẹn sẽ tái ngộ với cô thì anh lại ngại . . . Trời mỗi lúc một sáng dần , đã đến lúc phải đi rồi , chút thời gian ngắn ngủi còn lại này , Hoài An thật không biết phải nói gì đây . . .

- Anh An !

Tiếng gọi bất chợt của Bích Ngân làm Hoài An giật mình.

- Hà , chuyện gì ?

- Sao tự dưng anh ngắt người ra vậy ? có phải em ăn nói quá bạo dạn làm anh thấy khó chịu trong lòng ? Em thành thật xin lỗi . . . Anh đừng buồn nha !

- Ồ ! không ! Đâu có gì ! Anh đâu phải là buồn Ngân đâu.

- Vậy thì anh đang nghĩ gì vậy ?

- Anh . . . Anh đang nghĩ . . . có lẽ đã đến lúc anh phải chia tay Ngân để trở về nhà.

- Được rồi . Anh về đi ! Em rất cảm ơn anh đã tận tình đưa em về đây . Hoài An , anh rất tốt !

Không hiểu sao Hoài An lại đứng lên và bước nhanh tới chỗ để xe . Bích Ngân bước theo anh.

- Anh về rồi . . . mai một mình còn gặp lại nhau không hả ?

Hoài An quay mặt lại nhìn sững vào khuôn mặt đẹp của Bích Ngân . Thật không ngờ . . . điều mà anh đang nghĩ cô đã nói dùm anh . Người ta là con gái mà còn lên tiếng như vậy , sao anh không dám thú nhận lòng mình rằng anh cũng thích gặp lại cô ? Giọng Hoài An như trầm hẳn đi :

- Anh rất muốn . . .

- Em cũng vậy , nhưng tạm thời em phải ở lại nhà cho đến lúc chuyện của Vĩnh Khanh với Bích Nga được giải quyết xong.

- Vậy chừng nào chúng ta mới có thể gặp lại ?

- Em chưa biết ! Hay mình liên lạc bằng điện thoại đi nha ! Nhà anh có điện thoại chứ ?

- Có , Em đưa giấy viết đây . Anh ghi cho.

Bích Ngân vào phòng lấy giấy viết , cô chợt nhìn thấy chiếc áo vét mà Hoài An đã khoát lên người cô . Suýt chút nữa anh đã bỏ quên lại . Tiện tay Bích Ngân mang áo trả cho anh.

- Giấy viết đây , anh An . Sẵn đây cho em gửi lại anh cái áo , cảm ơn !

- Được rồi , khách sáo làm gì ! anh ghi cho em hai số điện thoại , một ở nhà và một ở công ty .
Sau năm giờ hoặc là ngày chủ nhật thì em gọi cho anh ở nhà các ngày khác của những ngày còn lại , em có thể gọi về công ty của anh , hiểu không ?
- Hiểu rồi . Để em tiễn anh một đoạn nha .

Chương 3

Hoài An dắt xe ra ngoài , Bích Ngân chỉ khép hờ cửa rồi đi theo phía sau anh . Phút chia tay sao mà đầy lưu luyến , dù không nói ra nhưng ai cũng nghe cõi lòng băng khuâng . Khi Bích Ngân đi bên cạnh , Hoài An có cảm giác cô rất gần gũi với anh , đến nỗi anh không muốn rời xa cô lúc này . Hoài An uể oải đạp máy xe , ánh mắt nhìn Bích Ngân đầy lưu luyến , Bích Ngân vẫy chào anh.

- Tạm biệt nghe . Mình nhất định sẽ có cơ hội gặp lại.
- Phải ! Nhất định sẽ gặp . Thôi , anh về , cho anh gọi lời từ giã ba em và . . .
- Em trai em chú gì ? Tên nó là Tuấn anh.
- Ừ . Anh gọi lời chào cả Tuấn Anh !

Bích Ngân che miệng cười :

- Nhưng nó chưa hề gặp anh , đêm qua đến nay nó vẫn ngủ , không cần phải từ giã nó đâu !
- Sau này cũng sẽ có dịp gặp mà ! Anh đi nhé.
- Tạm biệt ! Chúc anh thượng lộ bình an.

Hoài An rồ ga cho xe lướt tới , Bích Ngân nhìn theo mãi cho đến khi bóng anh khuất dần cuối nẻo đường cô mới trở về nhà.

- Anh Hai ! Chết anh rồi ! Đêm qua anh đi đâu ? Mẹ cả đêm không ngủ vì giận đó !
- Nghi Bình dắt xe ra chuẩn bị đi làm , trông thấy Hoài An đang tắt máy dẫn bộ vào , cô tròn tròn mắt . Hoài An có vẻ lo :

- Mẹ giận anh sao ? Anh ngủ lại nhà Lập Văn mà . . .
- Hồng dám đâu ! Anh nói dối không được đâu , anh Hai , thật ra anh đi đâu vậy ? Đến nhà bạn gái à ?

Hoài An nạt em :

- Nói bậy ! Bạn gái đâu mà đến , nếu có cũng chẳng ai dám chứa anh đâu . Anh có việc riêng chứ bộ . . .
- Vậy à ? vậy thì liệu . . . lựa lời mà nói với mẹ đi , em không giúp được cho anh đâu . Em phải đi làm đây . . .

Dứt lời , Nghi Bình đạp máy xe chạy ra ngõ . HOài An đẩy xe vào nhà . Bà Luyến đang ngồi khoanh tay ở bộ salon . Thấy Hoài An , bà làm mặt giận :

- Con cũng biết đường về nữa sao ?

Hoài An dựng xe vào góc nhà đến bên mẹ xin lỗi :

- Thưa mẹ . . . Đêm qua con . . . . . - Nè , liệu hồn đó , đừng có nói là con ở lại bệnh viện với Lập Văn . Khôn hồn thì khai thật đi , nếu không con không yên với mẹ đâu . Con với cái ! Riết rồi coi nhà như quán trọ , thích thì về ở , không thích thì đi , lâu lâu con vẫn đi hoang thế này , vậy trong mắt con có còn mẹ không hả ?
- Con xin lỗi . Con biết đêm qua mẹ rất lo cho con . Tại vì . . . trên đường từ bệnh viện về nhà , con . . . con gặp lại một đồng nghiệp cũ anh ta kéo con về nhà uống bia , say quá nên con đành ngủ lại . . . Mẹ cũng biết đó , nếu con lái xe về trong tình trạng say rượu thì mẹ càng không yên nên . . .
- Hoài An ! Con bắt đầu nói dối từ bao giờ vậy ? Nhìn mặt con , mẹ biết chắc đêm qua con không hề uống bia.

Hoài An giật mình . Bà Luyến tinh mắt đến như thế thì anh đành chịu , nhưng anh không thể nói ra sự thật , nếu không chẳng những làm tổn hại đến Bích Ngân mà còn chọc giận mẹ nữa . Bà Luyến vốn không ưa Vĩnh Khanh , bà không đêi nên mới để Hoài An đi thay , nếu bà biết Hoài

An giúp đỡ " cô vợ hờ " của Vĩnh Khanh chạy trốn thì không biết hậu quả sẽ thế nào ?

Suy nghĩ một hồi , làm ra vẻ ngượng ngập , Hoài An áp ứng :

- Mẹ ! Một lần nữa con xin lỗi mẹ vì đã nói dối nhưng mà , con là đàn ông có những chuyện con không thể thú thật với mẹ được .Mẹ đừng giận con . Đêm qua con ngủ ở khách sạn với người bạn , không có gì đâu !

Sắc mặt bà Luyến càng trở nên giận dữ hơn :

- Không có gì ? Con còn bày đặt học hư rồi kêu mẹ đừng giận ? Cả đêm con ngủ ở khách sạn làm gì ? Ngủ với gái phải không ? Ai dạy con cái trò này vậy ? Thằng bạn đó là ai ?

Hoài An nhả mặt :

- Mẹ . Mẹ hỏi vậy con làm sao nói được . Đây chỉ là lần đầu . . . con . . . Mẹ bỏ qua cho con đi . Con xin hứa sẽ không bao giờ phạm lỗi nữa . Con sẽ không vắng nhà ban đêm , vậy được không mẹ ?

Bà Luyến dịu giọng :

- An à , không phải là mẹ khó khăn gì với con , nhưng con phải biết là mấy chuyện như vậy không tốt đẹp gì , có ngày sẽ bôi nhọ thanh danh mình rồi lại còn tổn hại sức khỏe nữa . Nếu con muốn có một người đàn bà thì đâu có khó gì . Mẹ sẽ lo cưới vợ cho con !

Hoài An giật mình - Hả ? Cưới vợ ? Con chưa có bạn gái mà , làm sao cưới vợ được !

- Con đừng ngây thơ quá , Hoài An ! Đâu phải không có bạn gái thì không kết hôn được chứ .Mẹ có thể chọn vợ dùm con mà ! Con tin đi ! Mẹ không hề đồ chọn làm vợ cho con trai mình đâu !

- Thôi đi , con xin mẹ ! Thời bây giờ tình yêu và hôn nhân là do nam nữ tự gặp nhau tự tìm hiểu , không thể để người lớn sắp xếp ràng buộc như trước được đâu . Ba nói hồi xưa ba và mẹ cũng tình yêu tự nguyện mà , sao mẹ lại có ý chọn vợ cho con chứ !

- Ai biểu con lảng nhãng !

- Con hiểu ý mẹ rồi ! Nếu con không lảng nhãng và nghiêm chỉnh tìm cho mình một cô bạn gái , mẹ sẽ cưới cô ấy cho con , có phải không ?

Bà Luyến muốn mỉm cười khi thấy con trai tỏ ra thông suốt nhưng bà vẫn giả vờ nghiêm trang :

- Chưa biết nữa ! Chuyện đó mẹ không hứa . Để coi con chọn lựa ra sao ! Sợ nhất là con lại đem mấy cô gái ở chốn ăn chơi về bảo mẹ cưới , mẹ thật không can đảm nhận đâu như vậy đâu !

- Không có đâu mẹ ! Lần này chỉ vì vui với bạn , con làm gì dám có lần sau !

- Là tự con hứa đó nha ! Nếu không giữ lời đừng trách mẹ !

Đạ ! Con biết !

- Thôi , đi cửa hàng đi , gần tám giờ rồi Đạ !

Hoài an thở phào nhẹ nhõm . Thì ra mẹ chỉ sợ anh ăn chơi trác táng rồi sinh hư , anh cứ tưởng là mẹ biết chuyện gì ! Thà để mẹ trách lầm , chứ Hoài an không muốn làm lộ chuyện của Bích Ngân . Đến bây giờ anh mới cảm nhận được cô ta quan trọng đối với mình , ấn tượng về cuộc gặp gỡ với cô dần trở nên sâu đậm trong lòng Hoài An , anh cảm thấy mình khó thể quên cô ấy được . Hoài An vui vẻ đi thay lại quần áo rồi cho xe chạy thẳng đến nơi kinh doanh của mình . Lần đầu tiên Hoài An không cảm thấy khó chịu khi bị mẹ rầy , mà trái lại anh cảm thấy vui hơn .

..

- Vĩnh Khanh ! Bích Nga ! Hai đứa mau thức dậy đi ! Gần tám giờ rồi , tại sao chưa ai chịu ra khỏi phòng hết vậy ?

Ngọc Cúc đứng trước cửa phòng Vĩnh Khanh , đưa tay đập nhẹ vào cửa , gọi thật lớn . Đáp lại lời cô chỉ là sự yên lặng .Ngọc Cúc đưa tay đập mạnh hơn , cô chợt nhận ra cửa phòng Vĩnh Khanh không cài chốt bên trong , liền đẩy cửa bước vào.

Vĩnh Khanh đang ngồi đốt thuốc trong phòng với nét mặt cau có . Ngọc Cúc rầy em :

- Trời đất ơi ! Nãy giờ em ngồi đây sao không lên tiếng , báo hại chị la muốn đứt hơi , chị còn tượng vợ chồng còn đang say ngủ nữa chứ.

Ừa ! Bích Nga đâu ?

- Đừng hỏi tôi ! Chị đọc mảnh giấy đó tự khắc sẽ hiểu !

Ngọc Cúc trở mắt nhìn mảnh giấy nhỏ trên bàn , bên trên đó là số nữ trang mẹ cô đã mua tặng cho con dâu :

nhẫn cưới .lắc , bông tai , dây chuyền . Kế bên nữa là chồng thiệp mừng đầy ắp những tiền . Cô ngạc nhiên cầm tờ giấy lên đọc :

[COLOR- Blue]Anh Khanh !

Tôi thành thật xin lỗi vì ra đi không lời từ giã , nhưng chắc anh hiểu được mà , tôi không phải Bích Nga nên không thể sống đời chồng vợ với anh . Bích Nga đã bỏ đi rồi ! Vai trò của tôi chỉ là thay thế tạm thời để đôi bên không bị bẽ mặt mà thôi .Nữ trang và tiền mừng cưới , tôi để lại hết . Hãy hiểu và đừng giận tôi . Anh cũng đừng tìm kiếm Bích Nga . Cô đã chọn người khác và sống chung với họ , anh có tìm cũng chẳng được gì . Hy vọng anh sẽ tìm được người vừa ý.

Bích Ngân Ngọc Cúc buông tờ giấy rơi xuống nền nhà ngơ ngác :

- Vậy là sao ? Con nhỏ đó cặp bồ với em ?Tại sao đến lúc cưới lại bỏ đi chứ ?

Vĩnh Khanh nhăn mặt :

- Em cũng muốn biết đây nè !

Đúng lúc đó bà Thu Hoa bước vào :

- Chuyện gì ồn ào vậy ?

Ngọc Cúc quay nhìn Mẹ :

- Mẹ à , cô dâu bỏ chôn rồi.

Bà Thu Hoa há hốc mồm :

- Trồn à ? Tại sao ? Nó có mang gì theo không hả ?

Ngọc Cúc lắc đầu , nhặt mảnh giấy lên đưa cho mẹ :

Đọc xong , bà HOa giận dữ nhìn Vĩnh Khanh :

- Con giải thích ra sao về vụ này đây ? Con đã chọc Bích Nga điều gì , tại sao nó lại bỏ đi trong ngày rước dâu chứ ? Hèn gì . . . lúc cô dâu bước ra mẹ cứ thấy ngờ ngợ , rồi lại nghĩ rằng vì tô điểm phấn son nên gương mặt có phần khác đi thôi , ai ngờ lại là cô dâu giả . Hừ ! Cái tội này thật quá quái mà ! Khanh à , mày với Bích Nga xảy ra chuyện gì ?

- Có gì đâu ! Con cũng không ngờ cô lại dám bỏ đi như vậy .Hôm trước nhóm họ bên nhà gái , cô vẫn mặc áo cô dâu ở bên con , chỉ có sáng hôm sau , lúc rước dâu con mới biết là cô dâu này không phải . Mẹ thử nghĩ coi , tới nước đó rồi còn làm gì được . Quay lên để người ta cười cho ê mặt sao ! Con tức lắm , tính lấy luôn con nhỏ này cho bỏ ghét , không dè bị nó cho uống bia có pha thuốc ngủ rồi bỏ đi !

Ngọc Cúc nhíu mày :

- Chuyện thật vô lý ! Khanh à , em thử nghĩ lại coi , thời gian gần đây giữa hai đứa có chuyện gì không ? Không có lẽ làm sao có khối . Chị không tin tự dung Bích Nga lại bỏ đi . Lúc em đề nghị đám cưới , thái độ nó như thế nào hả ?

Vĩnh Khanh sực nhớ ra là Bích Nga đã có nhiều thay đổi trong khoảng thời gian mấy tháng trước khi cưới . Anh kêu lên :

- Tôi nhớ rồi ! Lần đầu , tôi nói chuyện đám cưới , Bích Nga không chịu , cổ nói hôn nhân không nên vội vã để từ từ tìm hiểu thêm . Lần thứ nhì , tôi vừa nhắc đến đám cưới thì Bích Nga đã tránh né sang chuyện khác , hai đứa gây với nhau và cổ đòi chia tay . Tôi phải làm lạnh , Bích Nga bắt tôi hứa từ nay về sau không được nhắc tới chuyện hôn lễ nữa . SSau đó ba cổ bị bệnh vào nhà

thương , khi ông ấy xuất viện , mẹ ngỡ ý muốn cưới Nga cho tôi , tự dung cổ bằng lòng . Tôi cứ tượng cổ bị xúc động vì gia đình mình tốt với cổ , bây giờ tôi đã nghĩ ra , tại mẹ Bích Nga ép cổ phải ưng tôi thôi , lúc đó Nga đã yêu người khác.

Ba Thu Hoa dậm chân kêu trời :

- Lốp trẻ tui bây yêu đương nhăng nhít theo cái kiểu gì vậy ? Hừ ! Bỏ bao nhiêu tiền để cưới dâu , bây giờ ra nông nổi này , tao còn mặt mũi nào nhìn ai nữa chứ !

Ngọc Cúc rên lên :

- Mẹ à ! Tính kỹ lại mẹ cũng đâu có thiệt thòi gì !Bích Nga ra đi bỏ lại toàn bộ số tiền ma người ta mừng đám cưới , Bích Ngân mang hết về đây và để lại luôn nữ trang mẹ tặng nữa , mẹ còn là lỏi cái gì !

- Hừm . Mà ý tưởng bao nhiêu đó là đủ sao ? Tao chắc chắn phải cưới được dâu cho nên mới bỏ tiền ra lo cho ba con Nga giải phẫu , bây giờ nó không biết ơn nghĩa , lại phản bội Vĩnh Khanh để theo đàn ông khác , số tiền đó đòi ai ? Không được ! không được ! Tao nhất định phải qua nói chuyện với gia đình Bích Nga , họ làm vậy là coi thường tao quá đáng . . . . . - Chuyện này do Bích Nga gây ra , mẹ đâu trách gia đình người ta được chứ.

- Không trách à ? Mấy người đó không biết dạy con , tao phải nói cho họ thấm thía mới được . Ai đòi tiền của bỏ ra mà không có được đứa dâu nào , dâu thật bỏ đi ma dâu giả cũng trốn . . . Nhà này sao mà vô phúc quá trời ! Có hai thằng con trai , Vĩnh Khanh bị người ta bỏ rơi còn Vĩnh Cường lại là thứ đực không ra đực , cái không ra cái , thiệt chán hết sức ,Khanh à mày đi với tao liền bây giờ !

Vĩnh Khanh ngơ ngác :

- Mẹ biểu tôi đi đâu ?

- Trời ơi ! Thì . . . qua nhà của Bích Nga chớ đi đâu . Bắt cha mẹ nó phải giải thích cho rõ chuyện này , không xong thì phải chạy tiền trả cho tao , một triệu bảy tiền bệnh viện của ông , nếu không đừng hòng tao để yên . . . . . Vĩnh Khanh lắc đầu :

- Mẹ đi một mình đi , tôi không muốn gặp lại ai trong nhà đó nữa . Tôi chán lắm rồi ! Tôi không muốn chường mặt ra để người ta cười nhạo . Hừm ! Sau vụ này tôi lên nhà Ly Ly ở luôn.

Nghe Vĩnh Khanh nhắc tới Ly Ly , bà Thu HOa giãy nảy lên như đĩa phải voi :

- Cái gì ? Mày đừng giỡn nhe Khanh . KHông có được dính với con đó . Mày là trai mới lớn , bộ cưới không được gái nhà lành hay sao mà phải theo con nhỏ đã từng dang dở , lại có con riêng nữa.

- Ly Ly cũng là con nhà lành.

Ngọc Cúc bĩu môi :

- Con nhà lành mà làm bé người ta !

Vĩnh Khanh cau mày :

- Đâu phải Ly LY cố tình làm vậy , tại cổ bị người ta gạt thôi . Bây giờ cổ đã rời xa người đàn ông đó rồi chứ bộ . Dù sao Ly Ly cũng yêu tôi thật lòng , chớ không giống như Bích Nga , chỉ cần tôi quay lưng là cổ đã có người yêu khác . . .

Ngọc Cúc thở dài :

- Nghĩ kỹ cũng tại em thôi Khanh à . Nhiều khi Nga nó thấy em chỉ biết ăn chơi không lo làm nó đâm chán , thấy người khác biết lo gia đình hơn là nó ưng thôi . Từ bây giờ nếu em chịu tu tỉnh lại , kiếm một công việc đàng hoàng để làm thì lo gì không cưới được vợ hiền.

Vĩnh Khanh bịt chặt hai tai lại :

- Mấy người đừng nói nữa ! Tôi nhứt đầu quá ! Chuyện của tôi không cần ai lo . Sau này tôi sống với ai cũng mặc kệ . Tôi không tới nhà Bích Nga đâu !

Dứt lời Vĩnh Khanh đứng lên rời khỏi phòng.

Bà Thu Hoa hỏi với theo :

- Mà ý định đi đâu vậy ?

Vĩnh Khanh không trả lời , lấy honda ra khỏi nhà.

Bà Thu Hoa bực tức nói với Ngọc Cúc :

- Đó ! Mà thấy chưa ! Con voi cái ! Nói động một chút đã bỏ đi rồi . Thôi , nó không lo thì tao lo . Cúc à ! Mà chờ mẹ qua nhà ông Lý đi.

Ngọc Cúc lắc đầu :

- Mẹ bảo Ngọc Lan chờ mẹ đi đi ! Con ngại mấy vụ này lắm !

- Ngọc Lan đã về nhà từ sớm rồi . Chồng nó bệnh mà , đâu ở lại đây được !

- Vậy thì con cũng về luôn . Mẹ sai Vĩnh Cường đi !

Bà Thu Hoa bực bội gắt :

- Mà ý tưởng tao nhờ được cái thằng đó sao ? Đêm hôm qua tan tiệc cưới , nó kéo bạn đi đâu tới gần ba giờ sáng mới về , làm sao lay nó dậy được chứ ! Đi với mẹ một chút cũng không được sao ?

Hết cách từ chối , Ngọc Cúc đành phải chờ mẹ đến nhà ông bà Lý Quốc , là ba mẹ của Bích Nga. Vốn là một gia đình hiền lành nề nếp ,ông bà và ba đưa con còn lại im lặng chịu đựng cơn thịnh nộ của bà Thu Hoa . Đợi lúc bà nguôi giận , bà Lý mới đưa cho bà coi lá thư của Bích Nga để lại , cô hứa trong vòng bốn tháng cô sẽ trả hết số tiền mà bà Hoa ứng ra lo viện phí cho cha cô . Cô xinh lỗi Vĩnh Khanh bảo anh hãy quên cô đi mà tìm một người con gái khác để xây dựng gia đình , bởi vì cô hiện đã , có thai với người cô yêu . Chuyện đã đến nước này , bà Thu Hoa có muốn làm dữ cũng không được , bởi thực tế Bích Nga và Vĩnh Khanh chưa làm thủ tục đăng ký kết hôn cho nên bà không có cơ sở để làm khó dễ nhà họ Lý . Cuối cùng bà đành nhượng bộ , đồng ý để gia đình bà Thu Nga trả tiền một triệu bảy trong thời hạn nửa năm.

Trên đường về , nhìn thấy Nghi Bình đứng trước cửa văn phòng Ủy ban , bà Hoa khều vai Ngọc Cúc :

- Cúc à , con nhìn xem , cô gái đó có phải là con dì tư Luyến hay không ?

Ngọc Cúc đưa mắt nhìn sang bên kia đường . Nhận ra Nghi Bình cô gật đầu :

- Phải ! Đó là Nghi Bình ,em gái cậu Hoài An.

- Con nhỏ đó càng lớn càng đẹp . Hay là . . . mình hỏi cưới nó cho Vĩnh Khanh , con nghĩ sao hả Cúc ?

- Thôi đi mẹ ! Mẹ đừng có nằm mơ ! Gia đình người ta giàu có , ai nấy đều siêng năng dốc sức vào công việc , tư tưởng lại phóng khoáng , họ sẽ không chấp nhận Vĩnh Khanh đâu.

- Để mẹ nói Vĩnh Khanh đeo đuổi nó một thời gian xem sao , nước chảy đá mòn , biết đâu nó xiêu lòng và . . .

Ngọc Cúc không để mẹ nói hết cô lắc đầu :

- Con xin mẹ , mẹ Oi ! Vĩnh Khanh có tư cách gì mà đeo đuổi người ta . Nghi Bình tánh ngang bướng lắm , lại là con cưng trong nhà , đương nhiên sẽ có sự chọn lựa rất kỹ trong hôn nhân .

Xóm này ai còn lạ gì với Vĩnh Khanh nữa chứ ! Nó ăn chơi có tiếng mà ! Ở đâu xa không biết thì làm , chớ con gái xóm này ai thấy nó cũng lắc đầu bỏ chạy . Cho dù mẹ chọn con nhà nghèo cũng chưa chắc gì người ta chịu , huống hồ là Nghi Bình . Nhà dì tư Luyến bề thế như vậy , mình không dễ làm sui với họ được đâu.

Bà Thu Hoa có vẻ phật ý :

- Bộ nhà mình nghèo lắm hay sao ? Vĩnh Khanh là em trai con mà con coi thường nó quá !

- Xin lỗi mẹ ! Con chỉ nói lên sự thật thôi.

- Vậy ý con thế nào ? Việc duy trì nòi giống nhà họ Nguyễn này chỉ còn trông cậy vào Vĩnh Khanh , chẳng lẽ để nó cứ lông bông như vậy mãi , nay nó cũng hăm sáu rồi chứ nhỏ sao !

Ngọc Cúc chép miệng :

- Tại mẹ hỏi thì con mới nói đó nha ! Nếu như Vĩnh Khanh có ý với Ly LY , mẹ đừng cản , cứ mặc kệ tụi nó đi . Ly Ly là đàn bà , lại đã có con riêng mình đâu cần cưới hỏi tốn kém , bắt quá một bữa tiệc ra mắt là xong . Con thấy mẹ đừng quan trọng chuyện xuất thân của người ta , hoặc chuyện người ta đã từng làm lỡ . . . Miễn sao cô ta thương Vĩnh Khanh là được rồi . Biết đâu sau khi có một má ấm , Vĩnh Khanh sẽ sửa đổi tính tình , chí thú làm ăn . Chỉ có tình yêu mới có thể giúp nó thay đổi được . Giá như mẹ muốn chọn lựa , thì ít ra Vĩnh Khanh phải là người đàn ông có ưu điểm , có sức hấp dẫn với phụ nữ kia . Đàng này . . . nó quá lười biếng , thích ăn xài mà không muốn làm , con nghĩ mẹ không còn quyền chọn lựa gì nữa đâu . Có người chịu thương nó là tốt lắm rồi.

Bà Thu Hoa ngồi phía sau xe yên lặng suy nghĩ . Lời Ngọc Cúc nói không phải là vô lý , chỉ là bà chưa thể chấp nhận được thôi . Đôi lúc bà cũng cảm thấy buồn . Chồng chết , để lại bốn đứa con một tay bà nuôi lớn . Ngọc Cúc và Ngọc Lan lấy chồng suôn sẻ . Hai đứa con trai đang sống chung . Vĩnh Cường thì suốt ngày ăn diện như đàn bà nhưng lại giao du với đàn ông , nó thuộc loại đồng tình luyến ái khiến bà cảm thấy khổ tam nhưng bất lực . Còn Vĩnh Khanh , có lẽ Ngọc Cúc nói đúng , nếu không chấp nhận Ly LY , bà rất khó có cơ hội chọn dâu.

Nghĩ tới nghĩ lui , bà thu Hoa ngao ngán thở dài :

- Bây giờ mẹ không muốn can thiệp vào chuyện , tình của Vĩnh Khanh nữa . Nó muốn sao thì tùy , miễn đừng làm gia đình xào xáo là ổn rồi.

Ngọc Cúc mỉm cười . Cô hiểu mẹ nói vậy có nghĩa là đã bằng lòng nhượng bộ Vĩnh Khanh , để cho cậu quan hệ với Ly Ly.

- A ha ! Bất quả tang cô bé đang " ăn hàng " ! Hết chối né !

Đang ngồi ăn bún bò với Diệu Linh , Nghi Bình chợt khựng lại vì nghe giọng nói đang reo của Lập Văn . Anh dừng xe lại trước quán , kéo ghế ngồi chung với hai cô.

- Ai cho anh ngồi đây ? Nghi Bình sùng sộ.

Lập Văn cười :

- Quen quá mà , ngồi ăn chung cho vui ! Anh đang muốn biết hàng quán thế này có điều gì thú vị mà lôi cuốn nhiều nữ thực khách đến thế !

Nghi Bình trề môi :

- Người ta con gái , ăn hàng là dó tính bẩm sinh thiên phú . Đàn ông con trai mà vô mấy chỗ này coi hồng giống ai !

Diệu Linh kéo nhẹ tay Nghi Bình :

- Đừng gây nỡ ! Giới thiệu người quen cho mình biết đi ! Phải là bạn trai không ?

Nghi Bình trợn mắt , đưa tay chặn ngang ngực.

- Tôi đang ăn ngon , bỏ đừng làm tôi mắc nghẹn đó nha ! " Ông " mà là bạn trai tôi sao ? Nè , coi kỹ lại đi ! " Ông " có chỗ nào giống bỏ tôi chứ ?

Diệu Linh che miệng cười , Lập Văn nhún vai :

- Anh tự thấy mình rất giống bạn trai của em . Chỗ nào anh cũng giống cả . Đẹp trai nè , thông minh nè , đặc biệt là biết chịu đựng con gái , như vậy đủ rồi chứ !

Nghi Bình sa sầm nét mặt :

- Tôi không giỡn à nhà !

- Anh đâu phải nói giỡn !

- Anh ! ? . . . . Diệu Linh thấy sắp xảy ra chuyện bèn lên tiếng can ngăn :

- Thôi ! Đừng gây nữa ! thấy tính cách hai người gây với nhau , tôi đủ hiểu rồi . Chắc anh là Lập Văn chứ gì ? Còn tôi là Diêu Linh.

Lập Văn gật đầu :

- Chào Diêu Linh ! Mới gặp mà đã biết tên tôi , chắc nhờ Bình đã khai xấu tôi với Linh dữ lắm phải không ?

Nghi Bình bấu môi :

- Nếu mình không có gì xấu , sao lại sợ người ta nói ra ? Nè , anh làm ơn bụng tô bún của anh qua bàn khác đi , mắt công làm người ta nuốt không vô.

Lập Văn tỉnh bơ :

- Anh cũng muốn lắm chứ , ngặt một nỗi là ăn ở bên cạnh Nghi Bình anh lại thấy ngon hơn , thông cảm đi nha !

- Được ! Nếu mà vậy thì lát nữa phải trả tiền luôn cho tôi với Diêu Linh đó !

- Không thành vấn đề ! Các cô cứ ăn uống thoải mái , anh bao hết cho !

Nghi Bình đánh vào vai Diêu Linh :

- Hên quá ! Hên gì có người bước vô , tôi đã nghe phảng phất mùi nhang thơm . Linh à , ăn uống miễn phí , bỏ đừng ngại . Kêu thêm mỗi đĩa một tô bún nữa nha !

Diêu Linh đưa tay lên khoát lia lịa :

- Thôi , thôi ! Cho tôi đầu hàng . Một to ăn không nổi đây nè , còn chỗ đâu mà chứa !

- Bỏ không ăn thì để tôi . Chị năm ơi ! Cho em thêm một tô , chỉ lấy giò heo với chả lụa , không lấy bún nghe chị.

- Há ! - Diêu Linh giật mình khi nghe Nghi Bình gọi thêm . Cô nói nhỏ vào tai bạn - Vừa phải thôi chứ , chẳng lẽ bỏ còn ăn được nữa sao ? Ăn không nổi thì đừng kiếm cách " chơi" cho người ta tốn tiền như vậy.

Nghi Bình so vai ; - Mắc mớ gì đến bỏ ? Ai nói là tôi ăn không nổi chứ ?

- Nhưng vừa lúc này bỏ than mập , có ý kiêng ăn để giảm cân mà.

- Để mai hăn kiêng , bữa nay " XÁ LÁNG ".

Tô giò heo thơm phứt được mang ra gồm ba miếng giò , hai miếng chả lụa . Tuy bụng đã no nhưng Nghi Bình vẫn điềm tĩnh ngồi ăn . Lập Văn ăn xong tô bún ngồi nhìn cô . Thấy Nghi Bình càng ăn uống càng thoải mái . Điều mà cả Lập Văn lẫn Diêu Linh không ngờ là Nghi Bình có thể ăn hết cả tô giò chả như vậy , còn uống được một ly trà nữa . Quay sang Lập Văn , Nghi Bình hát mặt lên với vẻ cao ngạo :

- Sao há ? Hối hận lắm phải không ?

- Hối hận ư ? Anh không hiểu . . .

- Làm bộ hoài . Anh hứa bao châu bún bò này , nhưng không ngờ thiệt hại nặng , tôi biết anh đang tức cãnh hông !

Lập Văn phì cười :

- Làm gì có chuyện đó ! Anh trả tiền không hề có tính toán đâu . Cho dù em ăn nhiều hơn nữa cũng không hề gì !

- Vậy tôi gọi 1/2 ký chả lụa ăn không nghe !

- Được ! Với điều kiện phải ăn hết tại đây , không được đem về !

Nhắm sức mình chịu không nổi , Nghi Bình đành khát lại :

- Để lúc khác đi !

- Vậy anh gọi tính tiền nha !

Nghi Bình gật đầu , trong người cô có hơi khó chịu . Cô dùng khăn che miệng , ợ Ồ ra một tiếng lớn . Lập Văn trả tiền xong , cả ba cùng đứng lên . Mới bước ra khỏi quán Nghi Bình chợt thấy

cuộn cuộn trong lòng ngực , cô cố nuốt nước bọt dần lại nhưng không xong . Xô Diệu Linh qua một bên , Nghi Bình chạy nhanh ra bên vệ đường nôn thốc tháo . Bao nhiêu thức ăn trong bao tử đều dội lên , nôn ào ạt ra ngoài . Mặt Nghi bình đỏ gay , nước mắt nước mũi tuôn ra trông thật thảm hại . Nôn xong , cô thấy mệt lả người . Vừa ngẩng lên đã thấy chiếc khăn giấy đưa tới trước mặt , Nghi bình đưa tay ra nhưng nhìn thấy nụ cười đầy giễu cợt của Lập Văn , cô rút tay về và quay sang hỏi bạn :

Diệu Linh à , làm ơn cho mình mượn khăn tay . . .

Diệu Linh bối rối :

- Khăn tay hả ? ! Chết rồi . . . mình không mang theo . . . Anh Văn có khăn giấy kia , bỏ dùng đỡ đi nha !

Nghi Bình gượng đứng lên , nét mặt cau có khó chịu :

- Thôi khỏi !

Cô vừa định bước đi thì Lập Văn đã nắm lấy tay cô , ấn xấp khăn giấy vào lòng bàn tay :

- Em coi em kia , tự ái không đúng lúc chút nào . Mặt mũi lem luốc như vậy ,em còn định đi đâu ? Mau bước tới đằng kia để ngắm kỹ mình lại trong gương xem có giống ai không ?

Diệu Linh nói nhỏ vào tai bạn :

- Anh ấy nói phải đó , lau mặt đi , trông bỏ tẻ hại lắm .Bồ muốn tự biến mình thành trò hề hay sao ?

Nghi Bình dùng khăn giấy một hồi rồi cũng sử dụng khăn giấy của Lập Văn để lau mặt . Cô chùi miệng thật sạch , có cảm giác cổ họng mình đang đau và sót ruột vô cùng . Lập Văn tự nhiên dùng dầu xoa cho cô . Nghi Bình muốn phản đối , nhưng mệt quá cô đành đứng yên để Lập Văn săn sóc cho mình , lòng thầm trách Diệu Linh đã lơ là khi cô bị bội thực .

- Anh Văn ! Nghi Bình không khoẻ , để em đưa nó về nhà . Anh có đi đâu thì cứ tự nhiên !

Lập Văn lắc đầu :

- Anh có đi đâu đâu ! Đang trên đường đến nhà Hoài An , thấy hai cô ở đây anh mới tấp vô đó chứ . Chắc là em cũng đi làm về phải không ? Hay là để anh đưa Nghi Bình về , còn em về nhà luôn . Được chứ ?

Nghi Bình la lên :

- Tôi không chịu ! Diệu Linh ! Bồ phải đưa tôi về tôi không thích đi chung với con người đáng ghét đó !

Lập Văn cau mày :

- Anh có làm gì em đâu sao tự đứng lại nổi cáu với anh vậy ? Diệu Linh à , giờ này xe cộ đông , chờ theo người bệnh mà yếu tay lái thì nguy hiểm lắm . Em về đi , để anh đưa Nghi Bình về được rồi.

Vừa nói , Lập Văn vừa nheo mắt với Diệu Linh . Hiểu ý , cô hấp tấp quay trở lại chiếc xe của mình , vừa đi vừa nói :

- Phải đó Bình à , mình sức nhớ tối nay phải trực ở bệnh viện . Bình về với anh Văn đi nghe ! Rồi không cần đợi Nghi Bình đồng ý , Diệu Linh nổ máy xe chạy đi , bỏ mặt Nghi bình ở lại dậm chân tức tối . Trong tay còn lại xấp giấy mỏng cuối cùng , Nghi Bình chùi hết luôn . Cô nghe Lập Văn cản nhằn bên tai :

- Lúc này đã nói rồi , ăn không nổi thì đừng có ráng ; làm bồ ghét người ta , cuối cùng lại hại mình , em nghĩ coi có đáng không chứ !

Nghi Bình bực bội bỏ đi - Mặc xác người ta ! Không ai thèm nói chuyện với anh !

Trong nỗi hậm hực , Nghi Bình xăm xăm băng qua con đường lớn giữa lúc một chiếc xe buýt đang chạy trờ tới , Lập Văn điếng hồn vội lao tới kéo tay cô vào lề , cũng may vẫn còn kịp trước

lúc xe đỗ lại , phải thẳng gấp gây kinh hoàng cho mọi người trong xe . Bác tài thò đầu ra chửi đổng :

- Con nhỏ đó . . . Mà chán sồn rồi sao ?

Lập Văn đưa tay vẫy vẫy , ngỡ lời xin lỗi . Bác tài lâu bầu một lúc rồi cho xe chạy tới . Nghi Bình cũng bị một phen khiếp vía , cô cứ đứng chết trân như người mộng du . Lúc sực tỉnh , thấy mình đang trong vòng tay Lập Văn , cô xô anh ra :

- Làm cái gì vậy ? Lợi dụng quá !

Lập Văn có vẻ giận :

- Em nói bậy gì vậy ? Lúc này nếu không có anh kéo em vô kịp , tai nạn đã xảy ra rồi , còn ở đó cần nhân anh ?

Nghi Bình đáp cộc lốc :

- Thà là bị tai nạn còn hơn thấy bản mặt khó ưa của anh . Làm ơn tránh chỗ khác dùm đi , anh phiền phức quá . . .

- Nghi Bình à , em đừng quên , em là em gái của bạn thân anh , lúc này anh đã lãnh trách nhiệm đưa em về nhà , anh làm sao bỏ đi được chứ.

- Tôi có tay chân , tự tôi biết về nhà , không cần anh đưa !

- Nhưng em không khoẻ . . .

- Ai nói ? Tôi chỉ bị bội thực thôi , bây giờ nôn hết thức ăn rồi thì đâu có sao . Anh đừng lèo đèo theo tôi nói này nói nọ nữa , tôi mệt lắm rồi . Hay là anh bắt đầu để ý tôi , định giờ trò tán tỉnh ? Nếu là vậy thì tôi không ngại nói thẳng cho anh biết , cho dù đàn ông trên đời này bị tiệt chủng , anh cũng đừng hòng có cơ hội quen với tôi.

Lập Văn trừng mắt nhìn Nghi Bình :

- Em nghĩ vậy thật à ? Thì ra thái độ xác xược của em chẳng qua là muốn chứng tỏ em không coi tôi ra gì hết phải không ?

- Phải thì sao ? Anh đừng để tôi gặp là tôi đã cảm thấy may mắn lắm rồi !

- Thật là quá quái ! Trong mắt tôi , em chỉ là một đứa bé ngỗ nghịch thôi . Con gái đứng đắn , có học bên cạnh tôi thiếu gì , sao lại đeo đuổi một đứa con nít đầu óc còn non nớt như em chứ ! Em đang nằm mơ phải không ? Đúng là điên rồ ! Được rồi ! Thích về một mình thì cứ tự nhiên . Thú thật là tôi chịu đựng cô hết nổi rồi !

Dứt lời , Lập Văn quay trở lại quán nước , lấy xe phóng đi . Nghi Bình đứng nhìn theo , vừa tức vừa tủi . Bỗng dưng cô bật khóc . Cô giận Diệu Linh đã bỏ rơi bạn bè , lại càng giận gã đàn ông quái quỉ lúc nào cũng quấy rầy cô . Không hiểu sao hần lại là bạn thân của anh An được nhỉ !

Hai người rõ ràng có cá tính trái ngược nhau . Hoài An anh trai cô là một người đàn ông hoàng , hiền hậu , lời nói lúc nào cũng nhẹ nhàng êm dịu như rót mật vào lòng . Còn Lập Văn , anh ta có tiền , có chức vị nên lúc nào cũng cao ngạo , kênh đời và chế giễu người khác , người bị anh chọc nhiều nhất là cô . Hừ ! Tuần nào cũng vậy , tới chơi và ở lý nhà cô không chịu đi . Bữa nay cuối tuần , đoán được Lập Văn sẽ đến nên Nghi Bình đã tranh thủ "Biển" khỏi nhà trước để khỏi phải gặp , khỏi mất công bực mình , bậy mà hần cũng lò do tới chỗ ăn uống của cô để mà kiếm chuyện . Nếu không phải là hần , thì cô đâu có ráng sức ăn thêm một tô để phải bị bội thực chứ .

Con người này đúng là sao chổi , lúc nào cũng làm cô không vui . . . Đang suy nghĩ mông lung trong những dòng nước mắt hờn tủi , Nghi Bình bỗng thấy đất trời như tối sầm lại trước mặt mình . Cả một bầu trời đen kịt , tiếng sấm chớp vang rền báo hiệu trận mưa giông . Gió ào ạt thổi mạnh như cơn lốc làm bụi đường bay mù mịt , mấy cây dù che trước quán nghiêng ngã , một nhánh bàng gãy rãng rạc rơi xuống góc đường . " Ầm ! Ầm ! " Sau tiếng sấm , mưa bắt đầu tuôn xối xả trên mái ngói . Nghi Bình hốt hoảng chạy tìm chỗ trú , quán bún bò giờ đã chật ních người

, cô lúng túng nhìn sang hai bên , nơi đó không có hiên che , chủ nhà lại đóng cửa . Đường về còn quá xa làm Nghi Bình ngán ngẩm , cô đâm đầu chạy và lúi luôn vào phía trước một chiếc xe dream vừa tròn tới , cũng may người thanh niên đó chụp cánh tay cô giữ lại ,nếu không thì chắc chắn đo đường . "Cũng tại mình ầu " . Nghi Bình ngược lên định nói lời xin lỗi , mặt cô xám lại khi nhìn thấy Lập Văn.

- Hừ !

- Đừng giận nữa nhỏ ơi ! Em chịu không nổi trận mưa giông này đâu . Mau lên xe anh chờ về . Nếu Hoài An biết được anh bỏ mặc nhỏ thế này , cậu ấy sẽ giận đó !

Thấy Nghi Bình vẫn đứng ngẩn ngừ trong mưa , Lập Văn hạ giọng nài nỉ :

- Anh biết em ghét anh , coi như nể mặt Hoài An em lên xe đi . Về tới nhà rồi em muốn hành tội anh thế nào cũng được ! Anh năn nỉ mà ! Lên xe đi nha !

Thấy mọi người chung quanh đều đổ dồn cặp mắt hiếu kỳ về phía mình , Nghi Bình không tiện nấn ná lâu . Cô leo lên xe , chui tọt vào phía sau chiếc áo mưa mà Lập Văn đang mặc . Chiếc xe phóng vọt đi trên con đường mưa gió mịt mù.

Đầu tóc và y phục của Nghi Bình đã thấm ướt nên cô cứ run lên từng hồi . Lập Văn cho xe chạy chậm lại.

- Bình à , em không sao chứ ?

Giọng Nghi Bình còn rất tỉnh táo , cô nói như hét vào tai Lập Văn :

- Tôi chưa chết đâu ! Làm ơn chạy lẹ dùm . Nhiều chuyện !

- Em ngồi xe không vịn , làm sao anh dám chạy nhanh !

- Cứ chạy đi , tôi ngồi vững lắm không té đâu mà sợ.

- Là em nói đó nha !

Dứt lời , Lập Văn tăng ga vọt lên . . . chiếc xe lao vùn vụt trên mặt đường ngập nước . . . Nước ngập gần nửa bánh xe nên Lập Văn không sao biết đoạn đường nào có ổ gà để tránh , chiếc xe chạy một đoạn lại lọt vào chỗ trũng làm nước văng tung toé . . . Lập Văn không giảm ga , anh kéo gần 70km/h , vừa chạy vừa lách tránh những cây đổ sau cơn giông , cũng như tránh mấy chiếc xe ngược chiều đang tăng tốc độ . . . Chiếc Dream do anh điều khiển giống như cánh én chao qua lượn lại giữa trời , Nghi Bình ngồi phía sau mấy lần hú vía , cô muốn lên tiếng bảo Lập Văn giảm bớt tốc độ nhưng lại sợ anh cười bảo mình nhát gan nên thôi ! " Vù" Chiếc xe lướt qua đoạn đường gần ngã ba và rẽ trái , Lập Văn lách tránh một chiếc xe đạp chạy nhếch nhác giữa đường , Nghi Bình chúi nhủi mấy lần phải ụp cả khuôn mặt vào vai anh . Cô thấy choáng váng , chịu hết nổi cô đành phải đưa hai tay vịn lấy eo Lập Văn , như nhận ra điều đó anh lại càng chạy nhanh hơn , Nghi Bình sợ hãi vòng tay ôm ngang người anh . Cùng lúc ấy , cô có một cảm giác ấm áp khác thường . Hơi nóng toa? ra từ cơ thể của Lập Văn làm Nghi Bình như quên luôn cả chuyện hai người cãi nhau , quên Lập Văn là gã đàn ông lì lợm đáng ghét . . . Tựa vào lưng anh Nghi Bình ngủ ngon lành . . . . Đang mơ màng , Nghi Bình giật bắn người vì tiếng kèn xe . Cô chui ra khỏi áo mưa nhận ra mình đang ở trước cổng nhà . Người mở cửa cho cô và Lập Văn là ông Trí , ba cô.

- Đi đâu về mà mưa ướt hết vậy Bình ? Ủa , cả Lập Văn nữa . . . Hai đứa đi chơi hả ?

Nghi Bình tròn mắt nhìn cha :

- Anh Văn tới kiếm anh hai , thấy con trú mưa ảnh cho quá giang thôi , ba hỏi gì kỳ quá , sao con lại đi chơi với anh ta chứ ?

Ông Trí cười :

- Có sao đâu . Dù sao cũng là bạn của anh con mà . Thôi vào nhà mau đi kéo ướt . Hoài An đang ăn cơm để bác gọi nó lên !

Mặc cho cha tiếp đón nồng nhiệt khi gặp Lập Văn , Nghi Bình vừa xuống xe là đi thẳng lên phòng luôn không thèm cảm ơn anh một tiếng . Cô không quan tâm đến việc ba mẹ và cô đối đãi với Lập Văn ra sao , chỉ chui rúc vào phòng riêng , thay lại quần áo khác , sấy tóc thật khô rồi lên giường nằm ngay . Sau trận nôn vì bội thực lúc nãy , Nghi Bình mệt lả người . Cô chợt thèm được ngủ . Đắp chăn kín người , chỉ chừa lại khuôn mặt , Nghi Bình nhắm mắt . . . giấc ngủ đến với cô thật dễ dàng . . .

- Bình à ! Bình !

Bà Luyên đến bên giường Nghi Bình vào buổi sáng sớm , khi cô vừa tỉnh dậy . Đưa cặp mắt đờ đẫn nhìn mẹ , cô hỏi với một vẻ miễn cưỡng :

- Chuyện gì vậy mẹ ?

- Mẹ có chuyện quan trọng muốn báo cho con hay . Con thật sự tỉnh ngủ chưa hả ?

- Con tỉnh hẳn rồi , chuyện gì mà mẹ có vẻ khẩn trương thế , bộ anh hai cưới vợ à ?

Bà Luyên lắc đầu :

- Không phải Hoài An mà là con !

- Con ? Là sao ? Con không hiểu . . .

- Nghi Bình à , Lập Văn có ý cầu hôn con . Con thấy sao hả ?

Nghi Bình giật mình ngồi nhồm dậy ngay :

- Mẹ bảo sao ? Lập Văn . . . muốn . . . muốn cưới con ? Con không nghe lầm chứ ?

- Làm sao được mà làm . Lập Văn rất thích con . Mẹ đã hỏi qua anh con rồi , cậu Văn từ trước đến nay chưa hề có bạn gái , lại là con nhà đang hoàng , rất thành đạt trong sự nghiệp . Gia đình cậu ấy chỉ có hai anh em trai , người anh có vợ ra riêng rồi , con lấy Lập Văn sẽ không gặp điều gì phiền phức cả.

Ba mẹ cậu ấy rất là hiền.

- Con không lấy chồng sớm vậy đâu mẹ.

- Sớm ư ? bình à , con đã hăm ba rồi , còn sớm gì nữa . Mẹ muốn con có được người chồng đang hoàng , con nhận lời đi nha !

Nghi Bình lắc đầu :

- Con không thích người này ! Muốn tìm đàn ông đang hoàng , có sự nghiệp , xã hội thời nay đâu có thiếu . Trong số bạn anh hai , Lập Văn là người con ghét nhất.

- Sao vậy ? Cậu ấy đã làm mích lòng con ư ?

- Không phải ! Nhưng con không thích người đó , chỉ thế thôi . Con nghĩ mẹ nên quên chuyện này đi.

Bà Luyên nghiêm giọng :

- Không được đâu Nghi Bình ! Lời cầu hôn của Lập Văn đã được gia đình mình chấp thuận rồi , con không thể từ chối . Ba mẹ đã quyết định , giữa tháng sau con với cậu ấy sẽ làm lễ đính hôn !

- Con không chịu ! Mẹ ! Từ trước đến nay mẹ vẫn là người hiểu biết và thông cảm với tuổi trẻ , mẹ là người có tư tưởng phóng khoáng mà . lẽ nào mẹ lại ép duyên con ?

- Không phải mẹ ép con , nhưng cơ hội tìm đối tượng lý tưởng như Lập Văn không phải dễ gặp , do đó mẹ không muốn đánh mất . Dù muốn dù không con cũng phải làm vợ người ta.

Nghi Bình nhất định không tuân thủ theo sự xếp đặt vội vàng của mẹ , cô trả lời bằng giọng kiên quyết :

- Con không hợp với hẳn ta đâu . Nếu mẹ ép con , con sẽ bỏ đi !

- Hừ ! Định bắt chước cô vợ hụt của Vĩnh Khanh đó hả ? Con với cái ! Bao nhiêu chuyện tốt , đẹp làm người không chịu học , lại chỉ biết học hư ! Mẹ không cho con có cơ hội để nổi loạn đâu , đừng có mà mong.

Dứt lời , bà Luyện giận dữ bỏ ra ngoài . Nghi Bình chạy theo mẹ nhưng cánh cửa phòng đã đóng sầm lại trước mặt cô , cô còn nghe tiếng ổ khoá bốp bên ngoài kêu "tách" lên âm vang khô khốc . Nghi bình tức điên người , cô vừa đập mạnh vào cửa vừa la hét :

- Mẹ ! Mở cửa ra ! Tại sao lại phải nhốt con chứ . Mẹ không thể đối xử với con như vậy ! Cho dù mẹ có giết chết con , con cũng không ưng Lập Văn đâu . Không bao giờ !

Trong lúc la hét hoảng loạn , Nghi Bình có cảm giác như mình đang rơi xuống hố sâu . "Ach " . Cảm giác đau nhói nơi bả vai làm Nghi Bình bừng tỉnh . Cô mở mắt , ngơ ngác nhìn quanh và nhận ra đó chỉ là một giấc mơ .

- Chuyện gì vậy Bình ?

Ông Trí bước vào phòng trong lúc Nghi Bình lồm cồm bò dậy ê ẩm cả người . Nhìn cảnh tượng đó , có lẽ người cha cũng đoán được sự việc , ông phì cười :

- Ngủ mơ té xuống giường phải không ? Hèn gì nghe con la hét om sòm trong này . Con gái con đùa . . . lớn rồi mà cứ như con nít , con không giống chị Nghi Dung chút nào . Vậy làm sao thành thân được chứ !

Nghe cha nhắc đến hai chữ "thành thân" Nghi Bình tỉnh ngủ hẳn :

- Ba nói cái gì ? Không phải ba cố ý định gả con cho cái tên dở hơi đó chứ ?

Ông Trí ngưng cười , ánh mắt đầy ngạc nhiên :

- Con nói ai vậy ?

Nghi Bình đến lúc này mới nhận ra mình thật vô lý , ngơ ngẩn đến buồn cười , mơ và thật đâu có giống nhau , sao cô lại phát hoảng lên vậy ? Khi đã bình tĩnh trở lại rồi , Nghi Bình nhoẻn miệng cười với cha :

Đạ , đâu có gì ? Con nói mơ thôi mà.

Mấy giờ rồi vậy ba ?

- Tối lắm rồi . Bây giờ là 7h40'.

- Vậy ư ? Vậy là con ngủ gần một tiếng.

- Lúc nãy ba định bảo Hoài An gọi con dậy ăn cơm , nhưng Lập Văn nói đã đãi con bữa ăn chiều rồi nên ba để con ngủ.

NGhi Bình làu bàu " đúng là nhiều chuyện " , sực nhớ ra , cô hỏi cha :

- Ba ơi ! Bạn anh hai đã về chưa vậy ?

- Người nào ?

- Thì . . .Ồ . . . thì Lập Văn đó.

- Cậu ấy còn dưới nhà , đang uống bia với thằng An . Hai đứa hát Karaoke dưới đó , con không nghe à ?

Đến lúc này Nghi Bình mới để ý đến âm thanh ồn ào bên dưới . Phải rồi ! Hoài An đang hát bài PaPa . Đột nhiên cô buột miệng :

- Ông Văn đó tối ngày cứ rủ anh hai uống bia hoài , anh hai chơi với hắn đâu có gì tốt !

Ông Trí rầy con :

- Tầm bậy nè , con không hiểu gì cả . Lập Văn là loại đàn ông mẫu mực , làm ra làm , chơi ra chơi . Ở công ty anh ta bận rộn suốt ngày , lúc rảnh rồi thì đến tâm sự với Hoài An . Hai đứa thân nhau lắm . Một vài lon bia không ảnh hưởng gì đâu . Ba thấy dường như con có thành kiến với Lập Văn thì phải.

- Con không ưa hắn chút nào !

- Thật không ? Sao con lại đi chung với người ta , lại còn để cậu ấy đãi ăn nữa chứ . Nếu con không nhớ như bây giờ , ba cứ tưởng là đôi bên có tình ý với nhau !

Nghi Bình nhăn mặt :

- Cho con xin đi ba ! Gặp trong mơ cũng đủ bức rồi , giờ con không muốn nghe nói đến mấy chuyện đó.

- Ba đùa thôi mà , sao phản đồ dữ vậy con ? thôi , đi rửa mặt cho tỉnh táo đi , rồi xuống hát Karaoke với anh con kia . Hồi chiều Hoài An mới mua về hai cuộn băng . Nó nói trong đó toàn là những bài con thích hát . Con coi . . . anh trai cưng chịu con ghe chưa !

Nghi Bình cảm động , Hoài An bao giờ cũng là người anh số một của cô . Lắng nghe những bản nhạc trữ tình bên dưới , Nghi Bình cũng nồn nao . Nếu không có Lập Văn , chắc là cô đã không ngần ngại chạy xuống phong khách để dành micro hát với Hoài An , nhưng sự có mặt của anh giống như chướng ngại , một lối chắn ngăn bước chân cô lại.

- Sao hà ? không đi à ? Ba lấy làm lạ vì lần đầu tiên thấy con đứng đưng trước âm nhạc.

Đạ , hôm nay con . . . con hơi mệt nên không muốn hát . Để chủ nhật con sẽ hát cho ba nghe há !

- Ủ . Dàn karaoke gia đình mà , hát lúc nào chẳng được , chỉ đừng nên hát vào lúc ba mẹ đang xem phim thì tốt rồi . Thôi , con không có gì ba xuống nhà nghe.

Đạ !

Ông Trí rời khỏi phòng là Nghi Bình cũng rời khỏi giường . Cô sắp xếp mền gối ngay ngắn rồi đến ngồi thừ ra trước gương soi . Thần sắc của cô bây giờ trông thật tệ hại , ánh mắt đờ đẫn , nét mặt kém tươi . Nghi Bình kéo ngăn tủ lấy chai dầu xanh xoa đều hai bên thái dương . Một ngọn gió ùa qua song cửa làm cô ớn lạnh . Cô chợt nghĩ tới cảm giác ấm áp lúc ngồi sau xe Lập Văn , nghĩ tới lúc cô tựa vào anh , bắt giắc gương mặt cô ửng đỏ vì xấu hổ . Mình đúng là đồ dở hơi ! Đã bảo là ghét hẳn , tại sao còn bày trò làm gì chứ ? Không biết lúc đó hẳn nghĩ sao ? có hiểu sai vấn đề khổng nhỉ ? Chắc là không đâu ! Mình khó chịu ra mặt như thế , có ngu mới không biết , còn ngồi chung xe thì có gì lạ , hẳn chạy nhanh quá , không vịn để đo đường à ? Mà công nhận hẳn cứng tay lái thật , không biết đã từng làm yên hùng xa lộ lần nào chưa . Trông bộ vó cũng ra vẻ là một tay chơi đấy ! Nghĩ tới nghĩ lui mình cũng không sao hiểu nổi , anh hai hiền và ngoan đến thế lại có thể kết bạn với một người ngang tàng như Lập Văn , sao la vậy nhỉ ? Đã thế , ba mẹ mình ai cũng khen hẳn dễ mến . Theo mình nhận thấy thì ngoài cái mã đẹp trai ra , hẳn chẳng có điểm nào đáng khen . . .

Đang suy nghĩ vẩn vơ về người bạn của Hoài An , chợt Nghi Bình nghe thấy một giọng hát ấm áp , gợi cảm vang lên , lại rơi đúng vào bài cô thích nhất.

Nghi Bình chú ý lắng nghe , hình như không phải là giọng hát của Hoài An . . . vậy chẳng lẽ . . . ! Ô ! không thể tin được !

Cô rón rén bước xuống chân cầu thang , liếc mắt về phía phòng khách . Đúng là Lập Văn , anh đang cầm micro hát say sưa một bài tình ca.

Tháng ngày vẫn vầy quanh tiếng cười Lời hát vang mọi nơi Tay cầm tay ta vui phút giây Quên hết bao ưu tư thế gian Nào , hãy uống cho say cùng say Hồn ngất ngây tim quên Quên đời chua cay , quên đờn đau Ôi ! Trái tim xanh không ưu phiền Đến bằng đấm say ta với người Tình đó không sao đổi thay Yêu , vì yêu , ta không đắn đo Cho hết bao đam mê ban đầu Khi bài hát được lặp lại lần thứ hai , Lập Văn không hát tiếng Việt nữa mà hát bằng tiếng Hoa , giọng hát anh thật chuẩn không thua gì của ca sĩ Lý Hải . Nghi Bình nghe mà mê mẩn , cô thả hồn đắm chìm theo tiếng nhạc . dường như không còn nhớ đến chuyện mình ghét Lập Văn .

Chương 4

Ở đây có bán xe trả góp không anh ?

Đang lui cui tính toán sổ sách , nghe giọng hỏi của moat cô gái , Hoài An gật đầu không ngần ngại lên :

- Có ! Cô muốn mua loại nào , xin mời vào trong xem rồi đặt hàng .

- Mua xe , có bán kèm theo tài xế không anh ?

- Há ?

Câu hỏi “độc chiêu” đó làm Hoài An tưởng mình nghe lầm , anh ngẩng lên và bắt gặp một nụ cười thân quen .

Hoài An kêu lên mừng rỡ :

- Bích Ngân , là em sao ? Trời ơi ! Có năm mơ anh cũng không ngờ ! Sao em biết anh ở đây vậy ?

Bích Ngân cười nụ :

- Không phải anh đã ghi địa chỉ này cho em sao ! Lẽ ra em điện thoại báo trước , nhưng vì muốn tạo ra sự bất ngờ nên em ghé thẳng đây luôn . Lúc này ... em còn tưởng tượng là anh đang tán gẫu với cô nào nữa chứ !

Hoài An vừa thu dọn sổ sách cho vào ngăn kéo , vừa cười mỉm chi :

- Ngoài em ra , anh làm gì có cô nào khác . Đợi chút xíu nghe ! Anh thu xếp công việc rồi mình đi ăn cơm .

- Anh đãi em sao ?

- Đương nhiên rồi ! Em lại ghé ngồi chờ , để anh giao việc cho trợ lý rồi mình đi .

- Dạ được !

Trong lúc Hoài An quay điện thoại , Bích Ngân ngồi ngắm nơi làm việc của anh . Tuy là một doanh nghiệp tư nhân , nhưng cửa hàng xe gắn máy của Hoài An khá quy mô với mặt bằng rộng lớn , lượng hàng nhiều và số nhân viên khá đông .

Với một cơ ngơi như thế này đủ chứng tỏ Hoài An là một doanh nghiệp trẻ giỏi quản lý và là con gia đình giàu có . Đột nhiên Bích Ngân thấy ngại ngùng , có lẽ cô quá đường đột khi đến tận nơi này để tìm Hoài An , một nơi mà cô không nên đến . Gia đình Bích Ngân cũng thuộc loại khá giả ở huyện Bình Chánh , cô từng cảm thấy hãnh diện về hoàn cảnh của mình , nhưng nếu đem so với Hoài An thì cô lại thấy mình chẳng là gì cả . “ Không biết có khi nào anh ấy nghĩ mình bám theo anh vì biết anh giàu không ?” . Đang phân vân với ý nghĩ đó , Bích Ngân chợt nghe giọng nói thân mật của Hoài An vang bean tai cô :

- Xong rồi ! Đi thôi Bích Ngân !

Ra đến cổng , Hoài An hỏi cô :

- Em đi xe gì đến chỗ anh vậy ?

Bích Ngân ngượng ngùng đáp :

- Ô ! Em... em đi taxi .

Hoài An lộ vẻ mừng :

- Tốt lắm ! Vậy chúng ta sẽ đi chung bằng xe anh . Nếu em đi Honda thì hơi bất tiện , vì lát nữa anh lại phải quay về đây ! Ngân à , ra phía trước đợi anh đi nhé !

- Dạ được !

Không hiểu sao đứng trước mặt Hoài An , Bích Ngân bỗng trở nên ngoan hiền như một con mèo nhỏ . Chiếc Toyota màu trắng được lái ra khỏi bãi đậu và dừng lại ngay bean cạnh Bích Ngân .

Hoài An mở cửa xe cho cô . Anh dịu dàng :

- Lên xe đi ! Em muốn đi đâu hả ?

Bích Ngân đáp gọn :

- Tùy anh !

Hoài An vừa lái xe vừa hỏi chuyện Bích Ngân .

- Em lên đây khi nào ? Mọi việc đã giải quyết ổn thoả chưa vậy ?

- Cũng tạm ổn rồi anh . Vĩnh Khanh hiện sống với người đàn bà khác nên gia đình cũng không làm khó dễ gì cô Út em . Tuần trước Bích Nga điện thoại về , cô ấy bảo bị thai hành quá chưa đi làm được , nhờ gia đình chạy tiền trước 500 .000 đ trả cho mẹ Vĩnh Khanh tháng đầu , nếu khoẻ một chút Bích Nga sẽ đi làm và gọi lại .

- Hà ! Vậy rồi người tình cô làm gì ?

- Anh ấy làm bảo vệ ở công ty xăng dầu , nghe Bích Nga nói lương và phụ cấp được bảy trăm ngàn . Hai người dự tính dùng tiền đó để sinh sống và lo cho đứa con tương lai , còn Bích Nga là thợ uốn tóc nên cũng dễ xin việc , ngắt nổi ... .cô cứ bị ói lên ói xuống hoài nên chưa thể đi làm .

- Vậy rồi ...số tiền đó tính làm sao ?

- Ba bảo em lo dùm vụ này , thế nên em mới tìm anh để nhờ giúp đỡ .

Thấy Hoài An ngó mình , Bích Ngân trợn mắt .

- Sao ? ANh có thể cho em mượn đỡ số tiền đó hay không ?

- Em muốn mượn bao nhiêu ?

- Năm trăm ngàn !

Hoài An gật đầu ngay không do dự .

- Nhiều thì không có , chứ 500 000 đ thì thừa khả năng .

Bích Ngân nhìn sững anh :

- Anh chịu cho em mượn thật à ?

- Chứ sao ? Em làm gì mà trợn mắt lên vậy ? Không tin anh phải không ?

- Không phải em không tin anh , mà em không tin vào chính đôi tai mình . Chúng ta chỉ mới quen biết nhau thôi mà , sao anh lại tốt với em quá vậy ? Số tiền lớn như vậy mà anh đồng ý giúp em , bộ không sợ bị gait à ? Anh điên thật !

- Em điên thì có ! Sao lại nghĩ anh như vậy chứ ? Tiền bạc là vật ngoài thân , muốn kiếm tiền chỉ cần chịu khó là được , nhưng mà tình người thì không phải lúc nào cũng có ! Anh nói thật nha , có được cô bạn như em , cho dù có đánh đổi thou gì anh cũng không thấy tiếc . (really ? ? ? ?)

Bích Ngân ngỡ ngàng :

- Hoài An ! Anh nói thật lòng khiến cho em vô cùng bối rối .

- Rồi cô mỉm cười .

- Thật ra em chỉ nói đùa thôi , mặt mũi nào mà em lại mượn tiền anh chứ . Hôm nay em lên đây cũng chỉ vì muốn giúp cô em giải quyết chuyện nợ nần với gia đình Vĩnh Khanh . Ba em cho cô út một triệu , bảy trăm ngàn còn lại là của em , nhưng ba dặn em nói với cô Út là đừng cho Bích Nga biết là người nhà đã trả heat số tiền , để nó tiết kiệm một chút , mai moat sinh con cũng có tiền phòng thân .

Hoài An lờm Bích Ngân :

- Vậy ra em cố tình nói dối để thử xem anh là người thế nào phải không ? Tội em đáng chết lắm đấy !

- Cái gì mà ghê vậy . Người ta biết anh tốt rồi mà , còn hăm dọa em sao ? Ủa ! An à , anh nói đãi ăn cho em sao tự nãy giờ anh cứ lái xe chạy hoài mà không ghé lại chỗ nào hết vậy ?

- Gần tới rồi , đừng có nôn . Anh biết ở đường Hai Bà Trưng có một tiệm bán miến gà ngon lắm .

Em thử qua một lần sẽ khó quên !

Bích Ngân cười :

- Chà , coi bộ anh làm quảng cáo được đó . Thử kiểu này hao tiền lắm , thường thường thì em thích đến những quán ăn bình dân , nơi đó mình ăn uống tự nhiên không cần phải ngó trước ngó sau giữ ý tứ , lại hợp túi tiền , cái gì cũng tiện !

- Vậy hả ! Thú ăn uống nhàn hạ đó anh chưa từng biết qua . Hôm nào Ngân có đi ăn quán bình dân nhớ rủ anh với nghe !

- Em chỉ sợ anh không quen rồi ăn uống không ngon !

- Anh không nghĩ như vậy . Có Bích Ngân bên cạnh , anh ăn gì cũng thấy ngon , thậm chí không ăn cũng chẳng thấy đói !

Bích Ngân cười thật giòn :

- Thôi đi , đừng có tăng bốc em quá ! Em mà quan trọng với anh dữ vậy sao ? Em hông tin đâu !

- Thời gian sẽ giúp em tin vào điều đó . Tới rồi nè Ngân !

Hoài An đỗ xe lại trước cửa một tiệm ăn lớn nằm cuối đường Hai Bà Trưng . Quán ăn nhìn rất sạch sẽ , thực khách đông đúc mà chỉ cần liếc sơ qua Bích Ngân cũng đủ biết họ là dân nhà giàu . Bảng giá mỗi tô miến lá 12 000đ , Bn nhủ thầm : “ một tô miến ở đây bằng giá tiền dân lao động đi chợ ăn cả ngày ” . Người phục vụ hướng dẫn Hoài An đến cuối dãy bàn bên trái , họ phải ngồi tận trong cùng vì bàn ăn đã chật ních người . Hoài An gọi hai tô đặc biệt , giá 15 000đ một tô . Khi người phục vụ mang đến , Hoài An gấp những miếng thịt gà trong tô mình bỏ sang tô Bích Ngân khiến cô kêu lên :

- Thôi đi anh An ! Em ăn sao hết ! Bộ anh tưởng em họ Tạ sao ?

- Không phải họ Tạ mà là hơi gay , dường như em ốm hơn lần đầu anh gặp ?

- Đó là tại em may hàng gấp , phải thức đêm . Nhưng không sao , em đang muốn giảm cân cho thon thả người lại , anh bồi dưỡng kiểu này là cả công trình tập luyện của em coi như tiêu . Em hông dám đâu !

- Nếu em từ chối sự săn sóc của anh , anh sẽ buồn lắm đó ! Ăn đi mà Ngân , chỉ một lần thôi , không ảnh hưởng đến thể trọng của em đâu .

Bích Ngân ngần ngừ một lúc rồi gật đầu :

- Cũng được ! Nhưng anh đừng ép em phải ăn hết tô này nha , bao tử em không đủ lớn để chứa hết nó !

- Được ! Tùy em !

Không riêng gì Bích Ngân mà ngay cả Hoài An cũng không ăn hết phần của mình . Anh buông đũa trước , rót sẵn hai ly trà và nhìn cô . Bích Ngân ăn nhỏ nhẹ , chậm rãi làm Hoài An liên tưởng đến câu “Nữ thực như miêu” và mỉm cười . Nụ cười của anh không thoát khỏi ánh mắt Bích Ngân , cô ngược lên :

- Anh cười gì vậy ?

- Đâu có gì ! Ăn đi em , kéo nguội !

Bích Ngân khẽ hứ một tiếng nhỏ trong cổ học , cô ăn thêm một vài đũa rồi bỏ lại gần nửa tô miến . Hoài An đưa ly trà đã nguội bout cho cô :

- Uống nước đi !

Bích Ngân nói nửa đùa nửa thật :

- Coi bộ anh rất biết galăng với phụ nữ . Chắc đối với người yêu , anh chịu chuộng lắm ha !

Hoài An chiếu tia nhìn nòng ấm về phía cô , anh khẽ gật :

- Anh cũng có ý nghĩ như vậy . Ngoài em ra anh chưa từng đi ăn uống với cô gái nào , cũng chưa từng quan tâm ai bằng em !

Câu nói giống như lời tỏ tình của Hoài An làm Bích Ngân ửng hồng đôi má , cô liếc nhìn chung quanh rồi đá nhẹ vào chân anh .

- Nói khẽ thôi chứ ! Coi chừng người ta nghe thấy bây giờ .

- Em sợ à ?

- Không phải sợ , mà là quê ! Anh ăn nói dạn dĩ quá làm em ngại thật đó .

- Xin lỗi nha , anh không cố ý . Anh chỉ muốn em biết là... anh thích em thôi .

Một lần nữa mặt Bích Ngân lại đỏ lên :

- Đừng mà anh ! Thiên hạ nhìn kìa ! Quê muốn chết luôn .

Hoài An gọi tính tiền rồi cùng với Bích Ngân rời khỏi quán . Cô im lặng suốt đoạn đường về làm Hoài An ái ngại trong lòng . Một lúc sau anh mới lên tiếng :

- Bích Ngân , em giận à ?

- Đâu có !

- Vậy sao em lặng thinh vậy ? Không có gì để nói với anh sao !

Bích Ngân lắc đầu :

- Thật tình là...em cũng không biết phải nói gì nữa .

- Bây giờ em đi đâu , anh sẽ đưa em đến đó .

Bích Ngân nói địa chỉ nhà cô dựng Út của mình . Hoài An nhỏ nhẹ hỏi :

- Em ghé đó rồi chừng nào về nhà ?

- Em chưa về đâu . Mọi việc được giải quyết ổn thỏa , có lẽ mai em phải đi làm lại rồi . Hai tuần mới về nhà một lần vào ngày 15 và cuối tháng .

- Em làm việc ở đâu hả Ngân ?

- Em đang làm ở nhà may thời trang , thu nhập cũng tương đối . Mỗi tháng từ 700 000 đến một triệu .

- Vậy là được rồi ! Nhỏ em gái của anh làm thư ký , lương chưa đến năm trăm .

- Nhưng công việc chắc là nhàn hơn .

- Bộ em làm vất vả lắm hả ?

- Cực thì không cực , nhưng làm bận rộn suốt ngày . Noel sắp tới rồi , có khi phải làm cả ban đêm mới kịp giao đồ cho khách .

Hoài An tỏ vẻ quan tâm :

- Làm gì thì làm , em cũng đừng ráng sức quá , không khéo lại ngã bệnh thì khổ .

Bích Ngân lém lỉnh :

- Ai khổ , khổ ai ?

- Khổ cho em ...và cả anh nữa . Anh không vui chút nào nếu thấy em vì công việc làm tổn hại đến sức khỏe của mình .

- An à , anh với em mới gặp qua đôi lần , anh lo như vậy...Có đáng không chứ ?

Giọng Hoài An đầy vẻ chân thành :

- Anh cho là đúng lắm . Bích Ngân , em ở lại tiệm may luôn sao ?

- Phải !

- Sao không về nhà cô dựng ?

- Em về khuya lắm , có khi đến 11h00 . Sức khỏe dựng em không được tốt , em không muốn quấy rầy người ta . Và lại , ở tiệm may em còn có bạn bè , sống với nhau chân tình và thoải mái lắm .

- Em... em có thể nói địa chỉ tiệm may cho anh được không ?

- Để làm gì ?

- Khi nào rảnh , anh sẽ đến tìm em .

Bích Ngân do dự một lúc rồi từ chối :

- Như vậy không tiện lắm đâu . Để em rảnh , điện thoại cho anh thì tốt hơn . Dù sao chúng ta cũng chỉ mới làm bạn , chưa thân mật đến độ anh phải đến tận chỗ làm để gặp em .

- Em vẫn muốn giữ khoảng cách với anh à ?

- Đành phải vậy thôi , chuyện gì cũng từ từ , em thấy mình có hơi vội quá !

- Vậy thì tùy em , nhưng đừng để anh chờ lâu đó . Anh lúc nào cũng mong muốn gặp em .

Bích Ngân mỉm cười . Cô hy vọng đây là lời nói thật lòng của Hoài An . Trời xui hai người gặp nhau trong tình cờ , nhưng Bích Ngân mến Hoài An lắm , và vì mến anh nên cô sợ để anh trông thấy những cô bạn đồng nghiệp ở nhà may thời trang . Họ là dân thành phố , trẻ đẹp lại khôn ngoan , miệng lưỡi ngọt ngào ... Khi chưa có gì ràng buộc với Hoài An , cô thậm chí muốn giữ lại anh cho riêng mình . Đến khi nào tình cảm hai bên đã dần dần trở nên sâu đậm , cô sẽ không ngại đi bên anh trước mặt mọi người .

Hoài An cho xe đỗ lại đúng địa chỉ Bích Ngân đưa cho anh . Cô buộc miệng :

- Tới rồi à ? Xem ra anh cũng quen thuộc các nẻo đường thành phố này ghê chứ .

Hoài An cười :

- Tại em không biết thôi . Từ nhỏ đến lớn anh sống ở đây mà .

- Ồ há ! Em thật ngốc nghếch . À , anh có muốn vào nhà cô Út em không ?

- Thôi khỏi đi , để lúc khác đã . Bây giờ anh phải về nhà .

- Vậy . cảm ơn anh nghe . Em vào trước , khi nào có thể em sẽ gọi điện cho anh .

- Anh sẽ chờ . Tạm biệt !

Bích Ngân đưa tay vẫy anh rồi mới bước lên thêm . Hoài An nhấn ga cho xe chạy đi , lòng mơn man một cảm giác vui mừng khó tả . Chỉ là lần gặp gỡ thứ hai , nhưng không hiểu sao anh lại có cảm tưởng như anh và Bích Ngân thân nhau lắm , cô là một nửa linh hồn anh , không cần phải tìm kiếm đâu xa . Mãi dốc sức vào việc kinh doanh , Hoài An không có nhiều thời giờ để đeo đuổi và tán tỉnh con gái , Nghi Bình thường trêu chọc anh là gã đàn ông nhất gan , nhưng Hoài An biết mình không phải như vậy . Chỉ là anh chưa gặp đúng người . Khách hàng mu axe của công ty anh phần đông đều là phụ nữ , có những cô rất trẻ , hồn nhiên và vui tính , có cô còn trêu đùa anh lúc anh đang giới thiệu xe . Vậy mà đối với Hoài An , đó chỉ là những cơn gió thoảng qua , không để lại trong lòng anh một chút ấn tượng gì . Nhưng Bích Ngân thì khác , ngay cả lúc cô mặc áo cưới đi bên cạnh người đàn ông khác , Hoài An chợt lưu ý đến cô rồi nghe lòng xao xuyến ; rồi tâm hôn ngẩn ngơ ! Trong tiệc cưới , anh đã nhận thấy qua đôi mắt , qua cử chỉ e dè , Bích Ngân không thuộc về Vĩnh Khanh . Anh đã không làm khi phán đoán điều đó . Có rất nhiều hy vọng Bích Ngân là bạn gái của anh , khi tạo hoá đã khiến xui hai người có duyên hội ngộ . Hoài An là mẫu người đàn ông lương thiện , luôn tôn trọng sự nghiệp và mái ấm gia đình , anh không sành sỏi trên tình trường , cũng không thích phiêu lưu trong lĩnh vực này . Nếu Bích Ngân thích hợp với anh , yêu thương anh , anh nhất định sẽ cưới cô mà không đòi hỏi gì thêm cả . Một cô bạn đồng cảm , một người vợ hiền , như thế đã quá đủ với Hoài An .

Bước vào nhà , Hoài An ngạc nhiên khi nhìn thấy Nghi Bình đang cầm tấm thiệp ngắm nghía , cô như không để ý đến sự có mặt của anh HOài An lên tiếng hỏi :

- Thiệp gì vậy nhỏ ? đám cưới à ?

Nghi Bình ngược lên , đôi môi mọng trề ra :

- Nhìn tấm thiệp nhỏ xíu như vậy mà anh cũng đoán sai . Là thiệp mời sinh nhật đó ! Của nhỏ Diệu Linh !

- Vậy à ? Chùng nào hở ? Cô ta không có mời anh sao ?

- Người ta là bạn em , mắc mớ gì phải mời anh chứ . Bộ muốn " cua" Diệu Linh rồi à ? Báo tin

buồn cho anh , hoa đã có chủ rồi . . .

Hoài An bật cười :

- Con nhỏ này ! Em nghĩ lệch đi đằng nào thế ? Bộ anh hai em không có nỗi bạn gái sao mà của bạn em chứ ?

Nghi Bình quay nhìn anh , ánh mắt đầy hoài nghi :

- A ha ! Nghe anh nói giọng đó . . . chắc là có bồ rồi phải hôn ? anh quen với ai ? Bao lâu rồi ? Tướng tá sắc diện như thế nào hả ?

- Cha ! Em làm gì như hỏi cung vậy ? Anh quen bạn gái cũng phải khai báo với con nhóc như em à ? Đừng có nằm mơ !

- Không nói chứ gì ? Được thôi ! Giấy thi làm sao gói được lửa , có một ngày em cũng sẽ bắt gặp mà ! Thấy anh có bồ , người ta mừng cho anh , vậy mà cũng bày đặt dấu giếm ! Mai mốt đừng hòng biết chuyện của em !

Hoài An ngăn người :

- Em cũng có bạn trai rồi sao ?

Nghi Bình hình mũi :

- Không thèm nói với anh !

- Hơ ! Con nhỏ này ! Với anh hai mà em cũng ăn miếng trả miếng . Giỡn chơi thôi ! Dữ như gấu , ai mà thèm quen !

- Để rồi coi ! Cù lằn như anh có người chịu quen mới là lạ đó !

Hoài An cười cười :

- Vậy mà đã có rồi đó cô em !

- Có gì vậy An ?

Ông Trí từ phòng video bước ra , cất tiếng hỏi con trai . Hoài An còn đang bối rối chưa biết trả lời thế nào thì đã nghe giọng lém lỉnh của Nghi Bình :

- Anh hai có bồ rồi đó ba . Ảnh vừa khoe với con , năm nay chuẩn bị tiền cưới vợ .

Không để ý đến đôi mắt tròn tròn của Hoài An , ông Trí hớn hơ :

- Vậy à ? Ồ ! Thật là một tin vui . Con biết không ba mẹ mong có dâu tư lâu rồi đó , thấy anh con lo làm ăn quá nên ba mẹ cũng không nỡ thúc ép . Chà ! Mẹ con biết tin này sẽ mừng lắm đấy !

An à , con quen biết cô bạn gái đó ở đâu ? cô làm gì ? Ở xa hay gần hả con ?

Hoài An nhăn mặt :

- Ba ơi , ba đừng có nghe nhỏ Bình nói bậy !

Nghi Bình trợn mắt :

- Em mà nói bậy à ? Bộ không phải anh vừa khoe với em là anh có bồ sao !

- Nhưng anh đâu có nói làm đám cưới với cô !

- Chẳng lẽ anh chỉ quen qua đường ?

- Cái tánh đó con học ở đâu ra vậy An ? Gia đình mình xưa nay làm gì có cái chuyện yêu như đùa hả ?

Bị em gái và cha dồn vào thế bí , Hoài An không muốn họ hiểu lầm đành gật đầu thú nhận :

- Con không hề coi tình cảm là chuyện đùa vui . Con chỉ mới quen với người ta , chưa biết có hợp hay không nữa . Khi nào cảm thấy cô ấy chính là người bạn tình con cần trong hôn nhân , con sẽ đưa cô về thưa chuyện với ba mẹ !

Ông Trí gật gù :

- Con nói thì phải nhớ đó nha !

Lúc đó có tiếng bà Xuyên gọi ông từ phòng video . Có lẽ phim truyện đang đến hồi gay cấn , ông Trí nói với con :

- Ba vào trong xem tiếp bộ phim... Hai anh em đừng ồn ào nữa đấy !

Đợi bóng cha khuất sau cánh cửa , Hoài An liền bước tới cốc vào đầu em gái .

- Em đó nha ! Chót chét cái miệng ! Đúng là... người ta bảo “đàn bà nhiều chuyện” đâu có sai .

- Hơ ! Em chỉ nói sự thật thôi chứ bộ ! Ý làm anh rồi ăn hiếp người ta ! Bộ anh tưởng đầu em bằng đá hay sao chứ !

Sực nhớ ra một chuyện , Nghi Bình thôi không cãi với anh nữa , cô cất giọng ôn hòa :

- Anh hai nè ! Bỏ qua chuyện đó đi . Chủ Nhật này anh rảnh không ?

- Chi vậy ?

- Chờ em đi mua sắm chút nha ! Em muốn vào shop mua áo đầm và nón , chuẩn bị dự sinh nhật Diệu Linh .

- Bộ em hết đồ mặc rồi sao ?

- Còn , nhưng cũ rồi ! Anh đi với em nha !

- Để coi đã ! Sáng chủ nhật này phải bán một buổi , để buổi chiều ...nếu có rảnh thì đi !

Nghi Bình sụ mặt :

- Hứa vậy cũng như không ! Lỡ không rảnh thì mất toi cả ngày chờ đợi .

Hoài An chột đưa tay vỗ trán :

- A ! Anh nhớ rồi ! Lập Văn hứa chủ nhật ghé chơi ! Hay em rủ cậu ấy đi chung đi , Lập Văn có mắt thẩm mỹ lắm , chọn trang phục là khỏi chê !

- Cái gì ? Anh giỡn chơi hoài , hấn là đàn ông , biết gì về thời trang phụ nữ chứ !

- Em nói vậy là làm , hồi đó Lập Văn nổi tiếng là khéo tay , chẳng những biết cách chọn trang phục thích hợp , cậu ta còn biết trang điểm cô dâu , cậu ấy biết rành lắm chứ bộ .

Nghi Bình nhún vai :

- Thôi đủ rồi , anh đừng quảng cáo dùm hấn quá mức như vậy , em nghe không vô . Đi với hấn thà em đi một mình còn sướng !

- Nói vậy là em chịu đi một mình phải hôn ? Tới bữa đó đừng phiền anh nha !

Nghi Bình chột hiểu ra . Cô dậm chân :

- A ! Thì ra anh có hẹn , sợ em làm mất thời gian nên cố tình gài Lập Văn đi với em . Cảm ơn nhiều ! Anh hẹn bỏ thì cứ việc , một mình em cũng chọn được hàng , không cần nhờ ai đâu !

Nói xong Nghi Bình giận lấy bỏ về phòng . Hoài An nhìn theo em mỉm cười .

Con nhỏ ! Đã hăm mấy tuổi rồi mà cứ như trẻ con ! Có lẽ vậy nên trông Nghi Bình lúc nào cũng hồn nhiên và trẻ hơn trước tuổi . Đẹp như cô thì thiếu gì người để ý , ngất nổi hay dở chứng ngang ngạnh nên khó có đàn ông nào đến gần để làm thân , câu trước chào hỏi là câu sau đã muốn đuổi người ta đi rồi . Vậy mà không hiểu sao Lập Văn lại thích nó mới lạ .

Đứng trước dãy áo đầm đủ màu , đủ kiểu treo trước mặt , Nghi Bình càng nhìn càng hoa mắt , không biết chọn cái nào . Lúc đầu cô chỉ vào chiếc váy màu lam tím , nhưng thấy hơi mỏng nên đổi lại màu xanh ve chai , ướm thử lên người , Nghi Bình có cảm tưởng như mình già hấn đi . Cô lắc đầu , nhờ người bán hàng treo lại giá áo . Chị ta có vẻ hơi bực , nhưng cố kiềm chế và hỏi cô bằng một giọng nặng nề :

- Gần cả một tiếng đồng hồ rồi mà cô vẫn chưa lựa được cái nào vừa ý hay sao ?

Nghi Bình nhòen miệng cười :

- Kiểu dáng bây giờ đa dạng quá , nên em không biết chọn cái nào . Theo chị thấy , em mặc màu nào hợp ?

- Nước da cô hơi ngăm , người lại tròn trịa , khó mặc đồ thấy mờ . Đa số màu ở đây chỉ hợp với người có nước da trắng hồng , dáng thon thả một chút... Xin lỗi nha . Tôi không biết phải chọn màu áo nào cho cô nữa đây .

Câu trả lời thiếu tế nhị của người bán làm cho Nghi Bình thấy mích lòng . “Hừ , nói như vậy có khác nào đui khách” . Cô vừa dợm quay đi thì một giọng đàn ông vang lên :

- Để anh lựa dùm cho bé nha ! Thật ra ở đây có kiểu áo hợp với em lắm !

Nghi Bình ngược lên , cô nhận ra Lập Văn .

- Anh đi đâu vậy ?

- Vào chỗ này đương nhiên là không phải đi chơi . Cũng giống như em vậy , đi mua sắm !

- Nhưng ở đây là cửa hiệu dành riêng cho phụ nữ mà !

- Anh đi mua đồ tặng người yêu , không được hay sao ? Cửa hàng bán trang phục phụ nữ đâu có cấm đàn ông vào mua chứ !

Đôi môi mông hơi trề ra , Nghi Bình khẽ nhún vai :

- Người như vậy mà cũng có bồ ! Khó tin quá !

Không hề giận trước câu nói chế giễu của Nghi Bình , Lập Văn mỉm cười :

- Chuyện khó tin nhưng có thật đó em !

Quay sang chị bán hàng , Lập Văn nhỏ nhẹ hỏi :

- Cô có tin là tôi bị “É” không ?

Chị ta nở nụ cười duyên dáng :

- Đương nhiên là không tin rồi ! Đẹp trai như anh , con gái theo hàng tá chứ nói gì chuyện ế .

Lập Văn khêu nhẹ vai Nghi Bình :

- Đó ! Em nghe chưa ? Đùng có chê anh !

Nghi Bình nhướn mày :

Bỏ tiền ra mua quà tặng đất tiền để lấy lòng người ta thì có gì đáng nói !

- Sao em biết anh mua quà đất tiền ?

- Hơ ! Vào mấy chỗ này thì có gì mà rẻ ! Từ chai nước hoa cho đến cái nón đều giá mắc gấp ba so với hàng chợ đó mà .

Chị bán hàng nghe vậy liền lên tiếng :

- Cô đừng nói thế chứ , cửa hiệu này chuyên bán hàng “xịn” . Tiền nào của nấy , bộ cô tưởng muốn lấy tiền người ta dễ lắm hay sao ! Bây giờ cô mua gì , làm ơn nhanh dùm , hai người ở đây tranh luận choán hết chỗ của người ta !

Đang bực mình , Nghi Bình đáp gọn :

- Không mua !

Nói đoạn cô quay đi , Lập Văn giữ cô lại :

- Khoan đã , Bình ! Em mặc thử cái áo này đi , kiểu áo và màu sắc hợp với em lắm !

Vừa nói , Lập Văn vừa chỉ tay lên giá áo , yêu cầu người phục vụ mang xuống giúp mình . Đó là một chiếc áo đầm đồ sộ , dài phủ gót , phía trên thân áo không có cổ , chỉ có hai sợi dây mỏng manh . Nghi Bình đỏ mặt :

- Anh biểu tôi mua thứ này sao ? Tôi chọn áo đi dự tiệc , không phải là áo ngủ .

- Anh có nói áo ngủ hồi nào ! Em coi lại đi , mặt hàng này rất mịn , rất mát nhưng không mỏng , không tin em luồn tay ra sau thân áo rồi đưa lên thử xem , có thấy gì đâu !

- Cho dù không mỏng , nhưng hở hang thế này làm sao mặc chứ . Bộ anh tưởng tôi là " dân chơi " sao ?

Nghe Nghi Bình cần nắn , người bán hàng buột miệng :

- Thiết đúng là . . . nhà quê ! Vậy mà cũng đòi mặc đầm thời trang . Đây là mode thịnh hành nhất đó , còn có áo khoác ngoài nữa chứ bộ , chưa chi đã la hoảng lên rồi ! Nếu ai cũng nghĩ như cô thì cửa hàng này có nước đẹp tiệm luôn chứ buôn bán gì nữa !

Lập Văn nghiêm mặt nhìn người bán hàng :

- Sao chị lại nói với khách hàng như vậy ? Chị không biết cách phục vụ hay sao ? Nè , người có ý nghĩ thiên cân như cô ta còn có thể thuyết phục được , chứ bán hàng kiểu như chị thì không thể lấy lòng khách được đâu ! Xin lỗi ! Chị cảm phiền cất cái áo này lại chỗ cũ dùm !

Dứt lời , Lập Văn kéo tay Nghi Bình đi ra ngoài . Cảm động vì Lập Văn tỏ ý bênh vực mình , Nghi Bình dịu giọng :

- Xin lỗi nghe anh Văn ! Tôi đã làm phiền anh .

- Có gì đâu mà phiền ! Tại thái độ phục vụ của chị ta không tốt , mình có thể đến shop khác mà . Anh biết có một chỗ vừa khai trương hơn một tháng , nhiều mặt hàng lắm , giá cả phải chăng , nhân viên phục vụ lại vui vẻ , lịch sự . Nếu em không ngại , chúng ta cùng đến đó !

- Cũng được !

Hai người chạy xe song song nhau trong buổi sớm mai tràn ngập ánh nắng vàng . Nghi Bình không có chuyện nói với Lập Văn , nhưng cô không còn thấy bức bối về sự có mặt của anh nữa , dù sao có anh đi chung vẫn an toàn hơn .

Đến một shop thời trang lớn nằm ngay giao lộ , Lập Văn giảm ga rồi dừng lại . Nghi Bình nhượng mảy :

- Anh muốn ghé chỗ này ư ? Tôi thấy không cần đâu , chỉ mua một bộ đầm , cần gì phải vào shop lớn như vậy !

- Nhiều hay ít gì cũng là mua mà , cửa hiệu càng lớn , càng có nhiều quần áo để em lựa chọn chứ sao ! shop này bán thời trang nam lẫn nữ , anh cũng có thể mua những gì mình thích , đâu phải riêng em ?

Nếu như những lần khác , có lẽ Nghi Bình đã đổ quau vì cách nói của Lập Văn , nhưng bây giờ thì không . Cô đang muốn anh góp ý kiến trong việc lựa chọn mẫu hàng thích hợp với mình , vì cô tin Hoài An không nói dối , qua những gì cô chứng kiến vừa rồi có thể chứng minh điều đó . Và lại , Lập Văn là người ngoài , nhận xét bao giờ cũng khách quan hơn . Gởi xe xong , hai người vào bên trong , Lập Văn có vẻ rất rành mạch nơi này , dường như anh đã nhiều lần đến đây . Anh kéo tay Nghi Bình quẹo về bên trái , cô sững người trước những trang phục muôn màu muôn vẻ đang trưng bày ra trước mặt , Nghi Bình say sưa chiêm ngưỡng , quên hẳn là mình cần có sự chọn để mua . Mãi cho đến lúc Lập Văn đưa tới trước mặt cô một bộ đầm vest màu kem dâu , cô mới sực nhớ ra :

- Anh muốn tôi mua bộ này à ?

Lập Văn gật đầu :

- Phải ! Cô bé còn trẻ , mặc màu này vừa hợp với lứa tuổi lại vừa sáng da , trông dễ thương lắm !

- Có thật không đó ? Anh đừng chơi trác tôi à nha !

- Tánh của anh nhỏ mọn vậy sao ? Em là em gái Hoài An thì cũng như em anh chớ bộ . Em thích kiếm chuyện với anh , anh không để bụng đâu , đừng có nghĩ xấu anh như thế . Mặc thử đi , sẽ biết liền hà !

Nghi Bình không nói gì , cô lặng lẽ đi theo sự hướng dẫn của người bán hàng , vào phòng thử áo . Đứng trước gương soi , cô không còn nhận ra mình . Quả thật bộ đầm đã làm cô trở nên xinh đẹp , trẻ trung hơn . Tỏ vẻ hài lòng , Nghi Bình bước ra ngoài . Người bán hàng trông thấy cô thì đã xuýt xoa :

- Ô ! Bạn trai cô thật khéo chọn , cô mặc bộ đầm vest này hết ý luôn . Dáng của cô cao , đôi chân lại thon nữa . . . Mặc kiểu này là thích hợp nhất rồi . Hay cô chọn thêm vài bộ nữa đi nha , cô mặc nhìn đẹp lắm . . .

Nghi Bình mỉm cười , cô ngẫm so sánh lời lẽ ở đây của nhân viên bán hàng Ở đây với cách phục vụ của người bán ở tiệm nhỏ lúc nãy , thật là khác nhau xa . Hèn gì mà ở đây khách hàng đông

như kiến , con chổ lúc nãy vắng hoe .

Biết là người bán hàng có đôi khi dùng lời đầu môi để lấy lòng khách , nhưng ít ra họ cũng gây được cảm tình với khách hàng , bởi vì có ai lại không thích được khen ngợi dù chỉ là những lời khách sáo . Nghi Bình cũng không ngoại lệ , cô bảo người bán hàng lấy túi xách bỏ bộ đầm vào cho mình , vui vẻ trả tiền và quay lại cười với Lập văn ;

- Cảm ơn nha ! Anh cũng biết chọn trang phục ghê chứ . Chắc là thường dẫn bạn gái đi mua sắm lắm phải hôn ?

Lập văn chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng nói đầy ngạc nhiên của người bán hàng :

- Ủa ! Nói vậy anh chàng này . . . không phải là bạn trai của cô sao ? Nãy giờ tôi cứ tưởng . . . hai người cặp bồ chứ ! Thành thật xin lỗi . . .

Nghi Bình đỏ mặt nhưng phải gượng cười :

- Anh ấy la . . . . anh của tôi thôi , nhưng mà tôi chưa có chị dâu . Cô à , tôi thấy cô cũng dễ mến , lại xinh đẹp nữa , cô chịu làm chị dâu tôi không ?

Đến lượt cô bán hàng đỏ mặt

- Tôi ư ? cô giỡn chơi hoài . Ảnh đẹp trai thanh lịch như vậy , tôi làm sao xứng !

Cô dừng ngại , anh trai tôi không quá kén chọn đâu . Lúc trước ảnh thương một cô gái xấu hơn cô nhiều , vậy mà người ta còn không để ý ảnh , cho nên ảnh đã nói với ba mẹ tôi , nếu ai ưng , ảnh sẽ cưới liền . Cô mà chịu , tôi về nói mẹ tôi một tiếng là xong ngay .

Cô bán hàng liếc Lập Văn , đôi má càng lúc càng ửng đỏ :

- Người như ảnh , tôi không chê đâu , nhưng phải coi ảnh có đồng ý làm bạn với tôi không chứ !

Nghi Bình tự nhiên lắc lắc cánh tay của Lập Văn :

- Người ta chịu rồi kìa , anh nên nói cái gì đi chứ !

Lập văn cười với người bán hàng :

- Xin lỗi nghe , cô đừng nghe co ngốc này nói bậy . Thật ra cổ mới đúng là bà xã tương lai của tôi . Tánh cổ ghen lắm , chẳng qua muốn thử lòng chung thủy của tôi nên đùa vậy thôi mà , cô đừng để bụng nha !

- Còn em nữa ! Mua xong rồi thì đi , nhiều chuyện quá ! !

Nói đoạn Lập Văn kéo tay Nghi Bình đi một mạch khỏi gian hàng áo đầm . Cổ gỡ tay anh ra hoài không được , Nghi Bình nhăn nhó :

- Anh làm gì vậy ! Thả tay người ta ra coi !

Lập Văn buông tay cô :

- Em ăn nói bừa bãi lắm nha ! có thèm chị dâu thì nói với Hoài An , sao tự dưng chọn vợ dùm anh vậy ?

- Hừ ! Anh cũng đâu chịu thua . Trước mặt người ta dám nói tôi là vợ tương lai , ai cho anh nhận bừa thế chứ ?

- Sớm muộn gì cũng vậy thôi mà , bộ anh nói sai sao !

Nghi Bình đứng sững lại , cô trừng mắt nhìn Lập Văn :

- Cái gì ? Anh mới nói gì anh lập lại coi .

- Anh nói sẽ cưới em làm vợ !

- Đồ điên !

Xô mạnh Lập Văn chúi nhủi suýt té , Nghi Bình dùng dằng bỏ đi với những bước sải dài thật nhanh .

Lập Văn lắc đầu , anh chỉ cần vài bước là đã đuổi kịp cô , giọng anh nhỏ lại , gằn như là nài nỉ :

- Bình à , tại sao em lại dễ nổi nóng như vậy chứ , lúc nào cũng giận hờn anh .

- Ai biểu anh nói bậy . Tôi ghét nhất là bị người ta đem ra làm trò đùa . Anh đáng ghét lắm !

NGhi Bình nói xong đi xăm xăm vào bãi gửi xe nhưng Lập Văn đã giữ đôi vai cô thật chặt . Cô hẳn học :

- Anh muốn gì ! Đây là ngoài đường nha , coi chừng tôi la cho ê mặt bây giờ .
- Bình , nghe anh nói đây nè ! Anh không phải nói đùa với em đâu , là thật đó .
- Anh điên rồi ! Nhìn cách tôi cư xử với anh anh phải biết chứ , anh không phân biệt được kẻ ghét người thương sao ! Tức cười thật ! Tôi chịu nói chuyện với anh vì lịch sự , một phần vì nể mặt anh hai , anh đừng tưởng tôi đi chung với anh là có tình ý .
- Anh biết chứ , anh đâu có nói là em thích anh đâu . Tình cảm là ở về phía anh mà .
- Chỉ là một phía , thì tại sao lại nghĩ xa xôi đến chuyện cưới tôi ? Thôi đi ! Tôi không muốn nghe anh nhắc chuyện đó nữa ! Nếu không , anh nên về trước đi !
- Được ! Được ! Em không thích nghe thì anh không nói nữa , nhưng anh không bỏ cuộc đâu .
- Làm ơn buông tay đi , anh bóp đến nổi vai tôi bị bầm tím rồi đó ! Đau muốn chết luôn !
- Xin lỗi em !

Lập Văn buông tay , Nghi Bình khẽ hứ một tiếng rồi đi vào bãi . Trên đường về , không ai nói với ai câu nào . Nghi Bình ghé vào quầy mỹ phẩm , mua một lọ nước hoa . Lập Văn liếc qua hiệu chai nước hoa , gật gù khen :

- Em sài bonsoir hả ? Cũng biết chọn hàng ghê chứ . Loại nước hoa này dễ chịu lắm !

Nghi Bình trừng mắt :

- Kệ người ta , mắc mớ gì tới anh ! Sao anh dư hơi quá !

Về đến chợ , Nghi Bình chợt nói :

- Anh Văn à , mình ghé tiệm ăn chút gì đi nha ! Tôi đói bụng rồi !
- Được ! Nhưng em khao anh nha , dù sao anh cũng làm cố vấn thời trang cho em mà .

Nghi bình hình mũi :

- Khao thì khao chứ , sợ gì !

Thái độ trẻ con của cô làm Lập Văn cảm thấy buồn cười . Mới giận dữ rồi bây giờ lại coi như là chẳng có gì , Nghi Bình đúng là một cô bé vô tư .

Thời nay các thiếu nữ ở tuổi cô luôn tỏ ra lởi đời , nếu tiếp xúc một chàng trai trẻ tuổi có đủ điều kiện như Lập Văn , các cô sẽ không dại gì để lỡ cơ hội , còn Nghi Bình , cô lại không mảy may để ý , thậm chí còn dị ứng với Lập Văn . Chính vì vậy mà anh thích cô . Khi một người bước vào quán , Nghi Bình hoàn toàn không để ý tới cái nhìn của Lập Văn , cô ăn uống thoải mái không cần giữ ý . . . . .

Diệu Linh đứng tựa người vào hành lang với ly cam vắt còn dang dở trên tay , cô cảm thấy buồn hơn bao giờ . Đây là lần thứ hai , sinh nhật cô vắng mặt người yêu . Còn một năm nữa , Gia Vinh trở về , sao Diệu Linh thấy thời gian trôi quá chậm , sự đợi chờ gần như mỗi mồn trong cô . Bốn tháng nay , Diệu Linh liên tục gửi thư đi mà chẳng được hồi âm , không biết Gia Vinh bận việc gì , cô thấy lo cho sức khỏe của anh , nơi đất khách quê người , nếu làm việc quần quật lỡ ngã bệnh lấy ai chăm sóc . . . . .

- Làm gì mà đứng một mình ở đây hả Diệu Linh ? Hôm nay là sinh nhật của em mà . . . . .

Thanh Lâm đến bên cô , giọng anh đầy quan tâm , Diệu Linh mỉm cười :

- Em đang đợi bạn . Sao anh không ngồi ở trong đi , anh Lâm ?
- Thiếu vai chính , bữa tiệc làm sao vui ? Mọi người đang mong em vào nhập cuộc , tự dung lại ở đây . Bộ còn người nào chưa đến à ?
- Phải ! Nhỏ bạn học cu của em .
- Cô này không thấy tức tức là không đến rồi , khỏi phải chờ đi Linh . Bữa tiệc đã bắt đầu nãy giờ rồi chớ bộ .

- Không phải đâu anh Lâm , nhỏ này em biết mà , nó có tật hay đi trễ , lúc nào cũng vậy cả . Hồi đó mỗi lần lớp tổ chức liên hoan cuối năm nó luôn là người tới sau cùng . Kia kia ! Mới nhắc đã thấy xuất hiện rồi , để coi nó đi với ai đây . . . Diệu Linh rời khỏi chỗ , xuống bậc thêm đón bạn . Cô ngạc nhiên nhận ra Nghi Bình trang điểm rất xinh đẹp , tóc chải lộn trông rất thích hợp với khuôn mặt trái xoan của cô . Diệu Linh kêu lên :

- Tôi biết tại sao bỏ đến muộn rồi , chắc là mất gần nửa buổi ngoài tiệm phải không ?

NGhi Bình ngó ra :

- Ngoài tiệm ? Để làm gì chứ ?

- Thì để trang điểm đó , ít khi nào tôi thấy bỏ chịu khó làm đẹp đến như vậy , chà , vẽ mặt ghê há !

- Không phải đâu ! Nghi Bình thì thầm bên tai Diệu Linh - Là anh Văn sửa soạn dùm mình đó được không ?

Diệu Linh trợn tròn mắt :

- Thật à ? Đẹp lắm nhỏ ạ !

Cô quay sang cười với Lập Văn :

- Xin lỗi nha , nãy giờ mãi trò chuyện với Nghi Bình , em không nhận ra anh . Anh Văn à , anh vào bàn ngồi luôn đi nhé .

Lập Văn lắc đầu :

- Không cần đâu Linh , tôi chỉ có nhiệm vụ hộ tống Nghi Bình đến đây thôi . Tôi đâu có phải khách mời , Linh đừng bận tâm .

- Anh nói vậy tức là giận em hả ?

- Đâu có .

- Anh Văn , em sơ ý thôi , không nhớ ra là bên cạnh Nghi Bình còn có anh . Tha cho em đi , hôm nay là sinh nhật của em , nếu anh bỏ về là anh bắt lỗi em rồi . Đừng nha , anh Văn !

Lập Văn cười :

- Em đã nói như thế thì anh đành ở lại nhưng . . . mời đột xuất như vậy , anh không kịp chuẩn bị quà cho em . . .

- Có gì đâu anh , đừng quan trọng hình thức , em chỉ cần tấm lòng thôi . . . À , nãy giờ quên mất , để em giới thiệu nha : người này là Thanh Lâm , bạn em , còn đây là Nghi Bình và Lập Văn , anh kết nghĩa của cô . . . Mời mọi người vào trong này đi nha . . .

Diệu Linh kéo tay bạn đi vào bên trong , sau đó là Thanh Lâm , Lập Văn ngồi cùng chỗ với Nghi Bình , nhưng Nghi Bình đã nói nhỏ bên tai cô :

- Đừng để tôi ngồi kế Lập Văn nghe . Hôm nay tôi cố tình diện đẹp là chọn " đối tượng " cho mình , ông đó chịu quây lắm , ngồi chung ông sẽ hư chuyện của tôi .

- Diệu Linh cười khê :

- Sợ bỏ quá ! Chọn tới , chọn lui , sao không chọn Lập Văn cho rồi . Theo tôi thấy , chỉ có anh mới xứng với bồ nhất đó .

- Xi . . . mất bồ cận thị nặng rồi , hấn làm sao hợp với tôi chứ . Tôi không ngại nói cho bồ biết , vừa đến đây . . . tôi đã chấm một người rồi . . .

Diệu Linh chưng hửng :

- Lẹ vậy à ? Ai mà tốt phước quá vậy ta ?

NGhi Bình nói thật khê :

- Người đang đứng bên cạnh bồ đó . Mau sắp xếp đi , nhớ đừng làm bể chuyện của tôi nha .

Diệu Linh quay nhìn lại , cô lập tức làm theo lời của bạn , xếp Thanh Lâm ngồi bên cạnh Nghi Bình , đưa Lập Văn qua bàn kế bên ngồi chung với những bạn nam khác của cô . Lập Văn ngồi

bên cạnh cô gái mặc đồ Tàu màu tím nhạt , tóc thắt bím , đúng mode " Hoa Kiều " . Diệu Linh giới thiệu anh Văn với các bạn đồng nghiệp . của mình , Lập Văn không thấy ngại , anh nhanh chóng hoà nhập vào cuộc vui , ai nấy đều hân hoan đón nhận sự có mặt của anh . Vì đến trễ nên Lập Văn phải bắt đầu từ món thứ ba , gà hấp rượu . Anh đứng lên gấp thức ăn cho vào chén từng người một , đặc biệt giành phần ưu tiên cho phái nữ nên ba cô trong bàn đều thích anh .

- Xin lỗi , anh Văn là bạn như thế nào với Diệu Linh vậy ?

Cô gái mặc đồ Tàu bắt chợt lên tiếng hỏi khi Lập Văn vừa ngồi xuống . Anh vui vẻ trả lời :

- Nhỏ em tôi quen thân với Diệu Linh , tôi chỉ là thành phần ăn theo thôi ! Còn cô ?

- Em là bạn đồng nghiệp của Linh , hai đứa làm chung khoa . Em bằng tuổi với Linh , anh gọi em là Phi Yến được rồi , đừng gọi cô này cô nọ nghe xa lạ quá !

Lập Văn cười :

- Được sự đồng ý của cô . . . à không , của Phi Yến , tôi mới dám chứ đâu dám tự nhiên vậy .

Cô gái ngồi đối diện Phi Yến lên tiếng :

- Anh Văn , anh thật là may mắn đó nha ! Nhỏ yến này nổi tiếng là khó chịu , tự dung đồng ý để cho anh xung hô thân mật , khỏi hỏi cũng biết là vì anh bảnh trai nên lọt vào mắt xanh của nàng rồi .

Câu đùa của bạn làm Phi Yến đỏ mặt , cô nói như gắt :

- Đủ rồi Phượng ! Ăn với nói , bộ không sợ người ta đáng giá mình quá trớn hay sao ?

Lập Văn khoát tay :

- Không sao ! Không sao ! Tôi biết Kim Phượng chỉ nói chơi thôi , tôi không phải là ông cụ non , tuổi trẻ đùa giỡn thế nào tôi không để ý lắm .

- Ủa ! Sao anh biết tôi tên Kim Phượng vậy ?

- Ngực áo cô có thêu tên mà , lẽ nào tôi không đọc được sao !

Kim Phượng được thể nói đùa :

- Sao tự dung anh lại đọc tên trên áo người ta vậy ? Không lẽ kết moden rồi sao ?

Phi Yến ngồi cạnh bên nhăn mặt :

- Thôi mà Phượng , có cần chọc bạo miệng vậy không ? Lẽ ra mi phải là con trai mới đúng !

Kim Phượng cong môi :

- Sao hả ? TA chọc anh Văn mà , mắc mớ gì đến mi ? Ê ! Sao chưa gì đã ra mặt bênh người ngoài bỏ bạn vậy hả ? Hi hi . . . Ta giỡn chơi thôi . . . liếc sơ qua cũng đã biết mẫu người như anh Văn đây hợp với con nhà đài các lắm anh như mi hơn , ta đâu dám tranh giành tại mi không chịu nhận thôi . . .

- Các bạn đang bàn chuyện gì mà vui quá vậy ?

Diệu Linh đã thay áo khác , xuất hiện lại bên bàn với nụ cười tươi . Huy Lâm khều nhẹ vai cô :

- Linh à , tụi nay định giới thiệu Phi Yến với anh Văn , cô thấy sao hả ?

Diệu Linh quay qua nhìn Lập Văn :

- Vấn đề này . . . phải hỏi anh chứ sao lại hỏi tôi . Phi Yến cũng được lắm , vừa xinh đẹp lại vừa siêng năng , thông minh hoạt bát . Anh Văn à , làm bạn với cô đi nha !

Lập Văn nhướng mày , anh cười để lộ hai khoé đồng tiền thật sâu :

- Chúng ta đã có dịp gặp nhau trong cùng một bữa tiệc , lại cùng nhau ngồi chung một bàn , đương nhiên đã có thể coi như bạn được rồi , khách sáo làm gì chứ !

Huy Lâm cười mỉm :

- Ai lại hồng biết vậy ! Bạn thường thì nói gì , riêng với Phi Yến , anh có thể quan tâm đặc biệt một chút chứ ?

Phi Yến đỏ mặt :

- Vừa vừa thôi nghe Huy Lâm , nói cho anh biết , tôi đâu ế ảm gì đến nỗi phải đem đi " gả ép " như vậy , làm cho người ta coi thường tôi , anh thật đáng ghét !

Lập Văn lấy chai nước cam kế bên châm thêm vào ly nước của Phi Yến rồi bung lên đưa tận tay cô :

- Em đừng có giận mà ! Bạn bè chỉ chọc em cho vui thôi , không có ác ý đâu . Và lại , anh đâu có nói không coi em là bạn chứ . Tư dung có một cô bạn làm y tá , vừa đẹp vừa hiền , nếu anh không chịu thì mới là khờ đó , em nghĩ có đúng không ?

- Vậy là anh Văn đã vui vẻ gạt đầu rồi , nào , các bạn hãy cùng nhau nâng ly , chúc Diệu Linh đem sinh nhật vui vẻ , chúc tình bạn " bất chợt " giữa anh Văn và Phi Yến sẽ bền vững , gắn bó . . . Hoan hô !

Huy Lâm vừa dứt tiếng , 12 cái ly được giơ cao , tiếng cụng ly chan chát xen lẫn tiếng nói cười , tiếng vỗ tay hoan hô làm không khí buổi tiệc trở nên sôi nổi hẳn lên .

Phi Yến bẽn lẽn nhìn Lập Văn , nụ cười cô trở nên e ấp . Lập Văn tiếp tục gấp thức ăn cho cô , nhưng thỉnh thoảng vẫn kín đáo đưa mắt quan sát Nghi Bình ở bàn bên . Dường như cô không hề để ý xung quanh , cứ mãi lo nói chuyện với người con trai đeo kính cận kế bên , chốc chốc cô lại buông tiếng cười trong trẻo . . . Anh chàng cũng tỏ ra rất galăng , luôn tay gấp đồ ăn , rót nước uống cho Nghi Bình . Lập Văn để ý thấy nét mặt Nghi Bình khác hẳn lúc đi bên anh , bây giờ trông cô tươi tắn hơn nhiều . " Có lẽ cô bé ghét mình thật " . Lập Văn thầm nghĩ , một chút buồn thoáng qua ánh mắt , sau đó anh lắc đầu và tìm quên bằng cách lao vào cuộc vui chung . . . Mọi cử chỉ của anh đều không lọt khỏi mắt một người . . . Đó là Diệu Linh !

Tan tiệc , Lập Văn không thấy Nghi Bình đâu nên hỏi hỏi đi tìm . Gặp Diệu Linh anh chưa kịp hỏi thì cô đã nói :

- Anh Lâm đưa Nghi Bình về rồi , anh khỏi mất công . Cô ấy hơi mệt , nên muốn về trước .

- Nghi Bình sao vậy ? Cô ấy uống bia ư ?

- Không có ! Cô chỉ uống nước ngọt . Anh Văn , Nghi Bình không sao , anh đừng quá lo lắng . Nhiều khi cô làm bộ vậy thôi .

- Làm bộ ? Tại sao phải làm bộ ?

Diệu Linh mỉm cười :

- Tâm lý con gái phức tạp lắm , nhiều khi anh không hiểu nổi đâu . Có lẽ . . . cô ấy thích Thanh Lâm nên cô muốn cho anh ta cơ hội vậy mà . . . Còn anh nữa ! Không phải bạn tôi cũng đang tạo cơ hội cho anh sao . . . . . Hồi nãy . . . Phi Yến quá giang Huy Lâm trong lúc Lâm đi cặp với Kim Phượng , do đó chiếc honda của Huy Lâm phải chờ ba , tôi nghĩ . . . anh nên đưa Phi Yến về , nhà cô ấy ở gần đây thôi , không làm mất nhiều thì giờ của anh đâu !

Diệu Linh vừa dứt câu thì Phi Yến cũng vừa đi tới . Diệu Linh đưa tay ngoắc bạn :

- Yến ơi , đến đây đi ! Anh Văn nói sẽ đưa bồ về đồng ý không hả ?

Tuy trong lòng rất thích nhưng Phi Yến vẫn không muốn để lộ ra ngoài , cô lắc đầu tỏ vẻ ái ngại :

- Để tôi đi xe ngoài về được rồi , làm như vậy phiền anh Văn lắm !

- Có gì đâu mà phiền ! Bạn bè với nhau , Yến đừng ngại chuyện đó , cứ để anh chở về đi , sẵn dịp biết nhà em , lúc rảnh rồi anh sẽ tới chơi . .

Phi Yến đưa tay chỉ anh :

- Câu này anh nói đó nha !

Diệu Linh che miệng cười :

- Quân tử đời nay há miệng mắc quai , Phi Yến là người rất tôn trọng chữ tín , anh lỡ hứa rồi thì liệu mà giữ lời , bằng không là có chuyện . . .

- Yên tâm đi Linh , anh Văn chưa khi nào thất hứa với ai , đến thăm bạ chứ bộ đi lao động khổ sai sao mà sợ ! Ngoài giờ làm việc , anh vẫn thường tới lui nhà Nghi Bình , cô bé đó dĩ ứng với anh lắm . Bất quá sau này , anh chia bớt nửa thời gian rảnh của mình cho Phi Yến , như vậy Nghi Bình sẽ đỡ khó chịu hơn . . .

Phi Yến nhìn đồng hồ tay :

- Minh về được rồi anh Văn . Gia đình em không cho phép đi quá 11 giờ đêm , bây giờ đã 10 :30 . . . .

- Ừ , em ra trước đợi anh lái xe . Tạm biệt nghe Linh . Mai sẽ có quà sinh nhật cho em , tuy hơi muộn nhưng đó là tấm lòng , mong em không từ chối . . .

- Anh đến là được rồi , bây giờ về làm gì ! Bye bye . Chúc hai người về vui vẻ . . .

Đứng bên thềm nhìn những người bạn của mình từng đôi đưa nhau về , lòng Diệu Linh gọn lên một nỗi buồn . Lâu lắm rồi cô không có những giây phút như thế , từ ngày Gia Vinh đi . Năm năm đầu , anh viết thư về nói với cô sau 18 tháng anh sẽ có kỳ phép 10 ngày về nước , anh sẽ dành ba ngày cho gia đình và trọn tuần cho cô . Vậy mà đã hai năm rồi , Diệu Linh không nghe anh nhắc chuyện đó nữa . Cô viết thư qua hỏi , Gia Vinh cho cô biết thời gian gần đây ở HÀN QUỐC , công nhân dạng hợp tác như anh liên tục tăng ca , không thể về phép được , nhưng bù lại , anh kiếm được rất nhiều tiền , thừa sức để chuẩn bị cho một cuộc hôn nhân . Đọc thư anh , Diệu Linh không vui . Thời gian trôi qua , cô đã thấm thía nỗi buồn xa người mình yêu , nếu bây giờ được quyết định lại từ đầu , cô sẽ không để Gia Vinh đi . Tiền thôi mà , ở đâu lại chẳng kiếm được , nhưng tình cảm thì không dễ , xa cách rồi , có nhớ nhưng cũng chẳng thể tìm nhau . . . .
Đúng thần thờ một lúc , nhìn đồng hồ đã thấy 11 giờ , Diệu Linh quay vào nhà . Cô không biết trong bóng đêm có một người , lặng lẽ đứng bên ngoài nhìn cô cho đến khi cô đi khuất , người ấy mới thờ dãi quay bước . . . . .

Vừa đi làm về , Nghi Bình đã cảm nhận ngay bầu không khí khác trong nhà mình . Bước chân lên thềm , cô nghe thấy tiếng nói cười rộn rã , cùng lúc có đến hai chiếc xe lạ ở ngoài sân . Nghi Bình nhú mày , không đoán được là xe của ai . Dắt xe vào nhà , cô nhìn thấy Nghi Dung đang ngồi bên cạnh chồng , một cô gái khác nữa ngồi bên cạnh Hoài An .

- Ý , Bình về rồi kia !

Nghe tiếng của ông Trí , cả nhà đều quay ra , Nghi Bình mỉm cười chào chị và anh rể , cô gái lạ cũng gật đầu chào cô . Thấy Nghi Bình ngạc nhiên , Nghi Dung giới thiệu :

- Em đoán được người này là ai không ? Bạn gái anh hai đó , tên chị là Bích Ngân .Chị Ngân à , Nghi Bình là em út trong nhà đó .

Nghi Bình dẫu môi :

- Chi Ba mới về chơi mà còn biết bạn gái của anh hai , em sống chung nhà với anh , cái gì cũng mù tịt . Người ta đâu thèm nói với em .

Hoài An mỉm cười :

- Em đừng trẻ con nữa , Bình ạ ! Nghi Dung cũng đâu có biết gì , anh không có nói riêng với ai hết . Hôm nay trên đường đi làm về , anh gặp Bích Ngân , nhân tiện rủ cô đến nhà chơi thôi . Vợ chồng Nghi Dung về chơi tư hồi chiều , tình cờ mới biết chuyện chứ anh đâu đối xử thiếu công bằng với em .

Nghi Dung lờm Nghi Bình :

- Anh hai à , con nhỏ này trước giờ tính tình vẫn không đổi , hơi đâu anh trách nó làm gì . Tánh nó vẫn khoái đổ lỗi cho người ta , sau này có người yêu từ từ sẽ sửa được à , nhắc tới mới nói , em có bạn trai chưa vậy Nghi Bình ?

Nghi Bình chưa kịp đáp thì Hoài An đã trả lời thay cô :

- Nghi Bình đâu có giống như em , hiền thực dịu dàng cho người ta để ý . Động một chút là gây gỗ lung tung , khó có bạn được lắm .

- Vậy sao anh hai không giới thiệu cho nó một người ? Nó đã hăm mấy rồi , đâu có còn trẻ trung gì nữa chứ . . .

- Lẽ ra thì có , thằng bạn anh lúc đầu rất lưu ý đến Nghi Bình , khổ nỗi hễ người ta quan tâm nó thì nó đâm ra khó chịu , riết rồi hẳn cũng sợ chạy dài . Hai tuần nay không thấy tới lui gì hết , chắc là kiếm được cô nào vừa mắt rồi . . .

Nghi Bình mở lớn đôi mắt đen láy , lần lượt nhìn hết người này đến người khác , ánh mắt hiện rõ vẻ sững sờ , sau đó lập tức biến thành cơn giận , bùng lên trong cô .

- Chuyện gì vậy ? Từ nãy giờ mọi người vui vẻ lắm mà , tôi vừa bước vào nhà là đã có chuyện để nói rồi sao , hiện bây giờ tôi đang trở thành mục tiêu để mọi người chằm biếm chứ gì ?

NGhi Dung dịu dàng :

- Bình à , sao em lại nghĩ vậy ?

- Bộ không phải sao ? Chị và Anh hai thi nhau lôi hết tánh xấu của người ta ra phê phán , như vậy càng làm nổi bật lên ưu điểm của chính mình . Tôi biết lắm mà ! Hai người ai cũng cố ý chà đạp tôi để chứng tỏ mình . Thật là xấu hổ !

Nghi Bình nói xong vội quay lưng đi trở ra .

Hoài An ngạc nhiên :

- Em đi đâu vậy ?

- Đi đâu cũng được , ở đây làm cái bia thì có ích gì !

- Nghi Bình , đứng lại đó !

Bà Luyên lớn tiếng gọi cô , nhưng ông Trí đã ngăn bà lại :

- Thôi kệ nó đi , tâm trạng nó đang bức bối , để nó đi một vòng sẽ khuây khoả hơn .

Nghi Dung có vẻ ngạc nhiên :

- Sao lạ vậy kìa ? Trước đây anh em mình vẫn phê bình nhau thoải mái , có xảy ra chuyện gì đâu , thậm chí nhỏ Bình còn tỉnh bơ đưa mặt lì ra trước những lời phê phán , lúc mình tức , nó lại cười lên . Sao tự dưng bây giờ mới nói có mấy câu nó lại đỏ quàu như vậy chứ !

Bà Luyên chép miệng :

- Tại các con hồ đồ nên không để ý đó thôi . Tuy Nghi Bình có hơi ngang tàng nhưng rất dễ tự ái trước mặt người khác . Hôm nay có mặt Sỹ Quân , chồng Nghi Dung ở đây , lại còn cả Bích Ngân , các con trêu chọc như vậy làm sao nó không mắc cỡ với anh rể và chị dâu tương lai của mình chứ . Mấy đứa đã lớn rồi mà không biết tâm lý chút nào ! Nếu là mẹ , thì mẹ cũng giận . Sau lời nói ngụ ý phân tích của bà Luyên , mọi người đều hiểu ra sự bức bối của Nghi Bình là chính đáng . Vấn đề được cảm thông thì đã vẳng mặt cô .

Điều này làm Bích Ngân cảm thấy ái ngại :

- Thật đáng tiếc , hôm nay cháu mới đến gia đình lần đầu , lại gặp chuyện không vui , không biết Nghi Bình có bức cháu không nữa ?

Hoài An bóp nhẹ cổ tay người yêu :

- Em khờ quá , đâu có liên quan gì đến em . Tại anh với Nghi Dung lỡ miệng chạm tự ái cô út nhà này thôi .

Bà Luyên cười với cô :

- Cháu cũng đừng đặt nặng chuyện đó , tánh con Bình , bác rành hơn ai . Nó rất dễ nổi nóng , nhưng lại không nóng lâu . Sau khi nguôi giận rồi , nó sẽ quay về và coi như không có chuyện gì . Sỹ Quân góp lời :

- Phải Nghi Dung cũng như vậy thì tốt . Bà xã con mà giận lên thì cả tháng trời không thềm nhìn

mặt con đó mẹ à !

Ông Trí ôn hoà :

- Con biết vậy thì ráng đừng chọc giận người ta . Bàn tay mình có ngón dài , ngón vắn , tánh ý của mỗi người không ai giống ai đâu . Nghi Dung không có sự rộng lượng như em nó , nhưng tánh tình lại nhu mì điềm đạm hơn . Đàn ông bao giờ cũng thích sự dịu dàng con ạ !

- Dạ ! Con biết mà ba !

- Thôi , ăn cơm đi , mẹ đã chuẩn bị xong rồi . Bích Ngân à , cháu cũng ở lại dùng cơm với gia đình luôn nhé .

- Dạ , cảm ơn bác !

Bích Ngân phụ với Bà Luyện và Nghi Dung dọn chén và thức ăn ra bàn . Nghi Dung bới cơm cho từng người một , thao tác thật nhanh lẹ , gọn gàng , biểu hiện đầy đủ phong cách của một người nội trợ đảm đang . Thấy Bích Ngân cứ nhìn Nghi Dung đăm đăm , Hoài An nói nhỏ vào tai cô :

- Em làm gì nhìn dữ vậy , muốn học người ta cách phục vụ gia đình phải không ?

Bích Ngân thúc nhẹ vào hông anh :

- Hồng dám đâu ! Đối với em , mấy vụ này đâu có gì khó !

- Là em nói đó nhà ! Mai một nấu ăn không ngon , anh ra ngoài ăn cơm tiện ráng chịu à .

- Xi , làm như người ta là vợ anh không bằng . Em có nói sẽ lấy anh đâu chứ !

Nghi Dung đứng gần đó , nghe câu trả lời của Bích Ngân , cô khẽ cười :

- Chị đã chịu tới đây ra mắt , trước sau gì cũng không thoát khỏi bàn tay anh An đâu . Mẹ và em đã chằm chị rồi đó , chuẩn bị từ từ đi là vừa , " CHỊ HAI "

Vừa ra tới đầu ngõ , Nghi Bình bực mình vì một bàn tay chộp lên vai mình , Cô quay phắt người lại , thấy Vĩnh Khanh , cô giận dữ la lớn :

- Làm gì vậy ! Tôi đang bực mình ông đừng chọc tôi à !

- Xi , nhỏ Bình này , ai thêm chọc cô chứ . Tôi chỉ muốn hỏi cô : con nhỏ lúc nãy anh hai cô chờ về nhà , có phải tên là Bích Ngân không ?

Nghi Bình gạt tay Vĩnh Khanh ra khỏi vai mình , cô không giấu được vẻ hằn học :

- Bỏ tay xuống , vô duyên quá ! Tôi không biết Bích Ngân là ai , đừng có hỏi tôi .

- Anh trai cô cặp với người ta , nếu tôi không hỏi cô thì hỏi ai chớ .

- Anh tôi cặp bồ ai mắc mớ gì đến ông ?

- Sao lại không ? Con nhỏ đó đã từng theo tôi lên xe hoa về nhà , sau đó thì bỏ trốn , bây giờ nó cặp tay anh cô lượn qua lượn lại trước mũi tôi , cô còn dám nói không mắc mớ gì đến tôi là sao ?

Nghi Bình sừng sờ . Đôi mắt cô mở lớn :

- Vĩnh Khanh ! Ông nói gì vậy ? Bị vợ bỏ là chuyện của ông . sao lại dính líu đến anh tôi ?

- Cho nên tôi mới hỏi Bình cho chắc ăn , nếu con nhỏ đó tên Bích Ngân thì đúng nó rồi .

Nghi Bình cau mày :

- Nhưng tôi nhớ trên thiệp cưới tên vợ của ông là Bích Nga mà !

- Bích Nga hay Bích Ngân gì cũng vậy thôi . Chị em nó rất toàn thứ lương gạt . Nó trốn đi thì tôi không nói , nhưng cặp bồ ngay trong xóm này là hành động chế giễu tôi , tôi không bỏ qua đâu !

- Tôi cóc cần biết chuyện của ông đâu của tai heo như thế nào , ông đừng có kiếm chuyện với gia đình tôi . Anh hai tôi là người đàn ông hoàng , tôi tin anh biết cách chọn lựa .

Vĩnh Khanh cười nhạt :

- Bộ hết người lựa rồi sao mà chọn người đã từng đám cưới với tôi ? Ở đây tôi có mấy tấm hình , cô coi phải là Bích Ngân không nhé !

Dứt lời , Vĩnh Khanh móc bóp lôi xấp hình ra đưa cho Nghi Bình . Vừa liếc thấy ảnh cô dâu , mặt

Nghi Bình đỏ sặc . Vĩnh Khanh đoán không sai . Người trong ảnh chính là Bích Ngân , là cô gái mà Hoài An đưa về nhà giới thiệu .

Nghi Bình lặng người . Tại sao vậy ? Cái đám cưới này , anh cô có dự mà , tại sao anh cố tình quyến rũ vợ người , mà lại là một người chẳng ra gì như Vĩnh Khanh .

- Sao hả ? hết nói được rồi chứ gì ? Lúc đầu tôi cũng không hiểu vì sao cô ta vội vàng bỏ trốn ngay trong đêm tân hôn , sau khi bỏ thuốc ngủ cho tôi uống . Bây giờ thì đã rõ , có người xúi giục và quyến rũ cô . Thế nào ? Còn dám mở miệng bênh Hoài An nữa không ?

Tuy là chưa biết rõ nguyên nhân sự việc , nhưng Nghi Bình không chịu nổi người khác xúc phạm đến anh mình , cô nạt lớn :

- Ê ! Ông Khanh ! Ông không được chửi anh tôi bằng những danh từ như vậy à nhà !

Vĩnh Khanh ngửa mặt cười lớn :

- Tôi cứ chửi , ai dám làm gì tôi ? Kẻ nào phá hoại hôn nhân của tôi , tôi nguyên rủa kẻ ấy . Biểu thằng An liệu hôn , có một ngày tôi sẽ hỏi tội nó . . .

- Anh tôi không có tội gì cả ! Trước sau gì tôi cũng hỏi rõ chuyện này , nhưng tôi tin anh tôi , không bao giờ làm vậy . Còn ông nữa ! Sau đám cưới , vợ trốn đi , ông cũng đã sống chung với người đàn bà khác rồi mà , tử tế gì mà nhắc chuyện cũ !

Vĩnh Khanh nổi đóa ; hấn đưa tay chỉ vào mặt Nghi Bình :

- Tôi lấy ai mặc xác tôi , đó là chuyện của tôi , cô không cần biết . Thằng nào lấy vợ tôi , tôi không bỏ qua đâu !

- Bích Ngân chưa hề là vợ anh ! Cô ta không quen với anh , vợ chồng thế nào được chứ !

Nghe giọng nói là lạ , Vĩnh Khanh quay lại nhìn :

- Mà là thằng nào ? Sao lại xía vào chuyện của tao , mày biết gì mà nói ! Mày nhìn mấy tấm hình trên tay nhỏ Bình thì biết chứ gì ! Tao không nói sai đâu !

Lập Văn cười nhạt :

- Tôi là bạn thân của Hoài An , nên tôi biết chuyện này rất rõ . Người anh muốn cưới là Bích Nga , vì cô ta bỏ đi nên Bích Ngân phải đảm nhận vai trò cô dâu bắc đác dĩ để hai bên không bị mất mặt , chứ cô ta có quan hệ gì với anh đâu . Người ta đi không lấy của anh một thứ gì mà ! Lẽ ra anh phải cảm ơn Bích Ngân nữa mới đúng , cô ấy đã giúp anh tránh được nỗi bẽ bàng . Ai dè bây giờ anh nói ngược ! ANH kết hôn không có đăng ký , mấy tấm ảnh này đâu có nói lên được điều gì ! Nghi Bình à , trả hình lại cho anh ta đi em .

Nghi Bình làm theo lời Lập Văn , đưa trả mấy tấm hình cho Vĩnh Khanh . Anh ta cầm xấp ảnh dứ dứ trước mặt hai người :

- Đây là chứng cứ , Hoài An không cưới được Bích Ngân đâu . Tôi sẽ kiện hai người . Hình ảnh này đủ chứng minh chúng tôi có hôn nhân thực tế .

Lập Văn thân nhiên :

- Nếu thích , anh cứ đi thưa . Gia đình Bích Nga cũng có hình đám cưới cổ chụp với anh trong ngày nhóm họp mà , hai cô dâu khác nhau , cô nào cũng bỏ đi , đủ để người ta hiểu sự việc rồi , không cần phải giải thích lời thôi .

Trong lúc Vĩnh Khanh còn đang ngắc ngư chưa biết trả lời sao thì Nghi Bình đã bồi thêm :

- Cùng lúc đó , ông có quan hệ với người đàn bà khác . Gia đình ông đã nhìn nhận cổ là dâu . Cả tổ dân phố này ai cũng biết chuyện đó . Ông bươi móc quá khứ coi như là ông sĩ nhục mình . Suy nghĩ lại cho chính chắn đi Vĩnh Khanh ! Ông lớn rồi chứ đâu phải còn con nít . Gia đình đã êm ấm thì thôi , còn gây nên chuyện làm gì , rớt cuộc cũng chơi không lại người ta , còn bị cười nữa !

KHông cách gì cãi lại hai người , Vĩnh Khanh nhìn lại bằng ánh mắt căm hờn :

- Mấy người ngon lắm ! Để tôi chóng mắt coi vở kịch này diễn được bao lâu ! Hừ ! Hấn gầm gừ lên rồi bỏ đi . Đến lúc đó Nghi Bình mới thoát khỏi cảm giác nặng nề . Cô thở ra một tiếng nhẹ nhõm :

- Khi không lại gặp chuyện rắc rối , thiệt là bực mình .

Ngước lên , bắt gặp cái nhìn của Lập Văn , cô liền hỏi :

- Sao anh biết rõ chuyện anh hai tôi quá vậy ? Trong khi tôi không biết chút gì . Hừ ! Vậy mà cũng gọi là anh em !

- Nghi Bình à , em đừng trách Hoài An , có nhiều chuyện người ta cần phải giấu . Trước đây anh cũng chẳng biết gì . Hoài An chỉ mới kể anh nghe tối hôm qua , cậu ấy bảo chiều nay anh đến , cậu ấy sẽ đưa Bích Ngân về giới thiệu với gia đình , sẵn cho anh biết luôn .

- Xi . . . vậy mà anh nói gặp chị ấy tình cờ trên đường về , nhân tiện mới rủ chỉ ghé lại nhà , thì ra là nói dóc ? Anh đã cố tình sắp xếp sẵn hết rồi . . . .

- Sao cũng được mà , đại khái là Hoài An có bạn gái , người đó là chị dâu tương lai của em .

Nghe nói em từng mong điều đó lắm mà , em phải mừng mới đúng chứ !

- Chuyện đến không đúng lúc chút nào , anh cười được , còn tôi vui hỏng nổi !

- Sao lạ vậy ? À , nhắc tới mới nhớ , Hoài An đã đưa cô gái đó về chưa em ?

Nghi Bình gật đầu :

- Có cả vợ chồng chị Nghi Dung . Giờ này chắc cả nhà đang ăn cơm .

- Vậy còn em , sao lại đi lang thang ra đây ?

Nhớ tới chuyện lúc nãy , Nghi Bình đáp cộc lốc :

- Tại tôi thích ! Tôi đi đâu thì đi , tại sao phải giải thích với anh . Anh mau vô trông nhập cuộc đi , nhiều chuyện quá !

- Không có em , anh sẽ mất vui !

- Hả ! Không phải anh cũng đang muốn biết mặt bạn gái của anh hai sao !

- Còn thiếu gì dịp để gặp , lúc này đi chung với em vẫn thú vị hơn !

- Xin lỗi ! Tôi không có ý định sẽ đi chung cùng với anh . Phiền phức !

- Nhưng em định đi đâu ?

- Tôi tới nhà Diệu Linh chơi !

Lập Văn ngạc nhiên :

- Đến nhà Diệu Linh , sao không đi xe ? Nhà cô ấy cách đây khá xa mà . Em không định nói với anh là em đi bộ chứ !

- Đi bộ thì sao ? Tâm trạng tôi không vui , đi bộ có thể làm dịu đi cơn giận .

- Nhưng mà em giận ai ?

- Giận ai kệ xác tôi , sao anh hay hỏi lời thôi quá vậy ? Coi như tôi năn nỉ anh đó Lập Văn , làm ơn " Biến " giùm tôi .

- Muốn anh " biến " cũng được , nhưng hãy để anh đưa me đến nhà Diệu Linh , em gặp bạn rồi anh sẽ về . Trời sắp tối rồi , em mang tâm trạng buồn bực như vậy đi lang thang trên đường phố như vậy anh thật sự là không an tâm .

Nghi Bình nhăn mặt :

- Sao anh giống anh hai tôi quá vậy ! Tôi đã lớn rồi mà , sợ đi lạc hay sao ?

Lập Văn dịu dàng :

- Chính vì em đã là người lớn nên tụi anh mới lo . Con gái đi một mình thế này nguy hiểm lắm , rủi xảy ra chuyện gì thì sao ? Chẳng hạn như lúc nãy . . .

- Anh đừng lo , tôi ứng phó được mà . . .

Thấy Lập Văn vẫn một mực dắt xe đi theo phía sau mình , Nghi Bình dừng lại :

- Thôi được ! Tôi đầu hàng ! Anh làm ơn chở tôi tới trước nhà Diệu Linh rồi về đi , lát nữa bạn tôi sẽ đưa tôi về nhà . Được chứ ?

Lập Văn cười :

- Đương nhiên là được rồi ! Lên xe đi nhỏ !

Nghi Bình leo lên xe Lập Văn , và cũng giống như những lần trước , cô ngồi tự nhiên không chạm tay vào người anh . Lập Văn chợt nhớ tới buổi chiều mưa ngày nào , Nghi Bình đã đặt tay lên hông anh , tựa sát người anh , tạo cho anh một cảm giác ấm áp , ngất ngây . Lúc đó cô bị bội thực , và trong người không khoẻ , còn bây giờ . . . có nằm mơ anh cũng không bao giờ tìm thấy được sự thân mật của cô . Lập Văn nhớ tới bữa tiệc sinh nhật , nhớ đến cuộc trò chuyện giữa Nghi Bình và anh chàng đeo kính cận , bạn của Diệu Linh . Anh chợt hỏi :

- Hôm sinh nhật của Diệu Linh sao em bỏ về trước vậy Bình ?

Giọng Nghi Bình sôi nổi hẳn lên :

- Bữa đó hả ? Đầu phải tôi muốn bỏ về trước , tại anh Lâm ngỏ ý đưa tôi về . Làm sao từ chối được !

- Lúc anh ghé lại nhà , em vẫn chưa về !

- Tôi đi dạo một vòng với Thanh Lâm .

Câu trả lời vô tình của Nghi Bình làm Lập Văn nhói tim .

- Anh ta rủ em sao ?

- Không phải ! Tôi nói chưa từng được ngắm cảnh sông nước về đêm nên anh đưa tôi ra bến Bạch Đằng . Tụi tôi còn chụp hình chung nữa đó !

Lập Văn giật mình :

- Em mới quen người ta mà đã đến giai đoạn vậy sao ? Sao em liêu vậy ?

- Cái gì mà liêu ! Anh nói nghe thấy ghê ! Chụp chung tấm hình thôi , có gì đâu chứ .

- Hai người chỉ mới biết nhau , chụp hình chung trong thời điểm và cảnh vật như vậy , người ta sẽ tưởng . . . .

- Tưởng là tình nhân chứ gì ! Anh thợ chụp hình cũng tưởng vậy , còn khen tôi với ảnh xứng đôi . Hình chụp lấy liền , tuy mắc một chút nhưng chắc ăn , , đẹp lắm ! Hôm nào tôi sẽ đưa anh xem !

- Vậy em có nghĩ sau này . . . mình sẽ trở thành bạn gái của người ta không ?

- Anh hỏi Thanh Lâm hả ? Hy vọng là vậy . . . bởi vì " TÔI THÍCH ẢNH " . . . .

Lập Văn bàng hoàng :

- Em thích Thanh Lâm ?

Nghi Bình nhìn nhận :

- Phải ! Anh ngạc nhiên à ! Ảnh chưa có gia đình cũng chưa có bạn gái , tôi thích ảnh thì có gì sai . Anh Lâm là một dược sĩ đó ! Ảnh bán ở cửa hàng thuốc trong bệnh viện ở chỗ Diệu Linh làm , như vậy tôi có thừa cơ hội để tìm hiểu . . . . Hôm nào có dịp , tôi sẽ giới thiệu ảnh cho anh biết mặt .

Lập Văn cố trấn áp những cơn sóng lòng ào ạt ở trong anh . Anh đáp xuôi xị :

- Thôi khỏi đi , anh nhìn thấy rồi , anh ta đeo kính cận chứ gì . Hôm sinh nhật Diệu Linh ảnh ngồi cùng bạn với em !

Nghi Bình cười khẽ :

- Là do tôi cố tình bảo Diệu Linh xếp chỗ đó . Vừa trông thấy ảnh tôi đã " kết" liền . Thiết đúng là "HỮU DUYÊN THIÊN LÝ NĂNG TƯƠNG NGỘ "

- Vậy còn anh với em ? Chắc gọi là " VÔ DUYÊN ĐỐI DIỆN BẤT TƯƠNG PHÙNG " ?

- Còn phải hỏi !

Lập Văn không nói gì thêm . Anh im lặng suốt đoạn đường còn lại . Nghi Bình cũng chẳng hề thắc mắc chuyện này , tâm hồn cô lâng lâng khi hồi tưởng lại những phút giây bên cạnh Thanh Lâm . ANh đúng là mẫu đàn ông lý tưởng . Con người Thanh Lâm chỉ cần nhìn cũng đủ biết là người trí thức , được sĩ chứ ít gì . Lời nói anh lúc nào cũng nhỏ nhẹ như rót mật vào tai , làm cho ai gặp một lần cũng khó quên . Diệu Linh cho cô biết Thanh Lâm cũng hiền , lại được nhiều người thích , nhưng anh chưa tỏ tình với ai . Nghi Bình tin mình đủ điều kiện để làm bạn với Thanh Lâm , rồi từ tình bạn đó sẽ tiến lên một bước xa hơn , hai người sẽ yêu nhau , và sẽ kết duyên với nhau như chị Nghi Dung và Sỹ Quân . Hừ , lúc đó ông anh cô sẽ không trêu chọc cô là " ế " nữa . Nghi Dung chỉ lấy một giáo viên bình thường , còn Nghi Bình này sẽ có người chồng tốt hơn , là một dược sĩ . Lúc đó cô sẽ xin ba mẹ giúp vốn để Thanh Lâm mở hiệu thuốc riêng , cô sẽ dùng thời gian rảnh rỗi để giúp anh làm nên cơ nghiệp . . . .

- Đến rồi nè . Em vào đi !

Lập Văn thặng xe lại trước cổng nhà Diệu Linh . Nghi Bình nhìn vào trong cô chợt kêu lên hân hoan :

- Ở kia ! Có anh Lâm ở đây nữa ! Ảnh đang ngồi với Diệu Linh ở xích đu kia !

"Chứ không phải em hẹn người ta sao " . Lập Văn thầm nghĩ nhưng giấu kín ý nghĩa của mình . Đôi mắt anh lơ đãng ngó vào sân trong lúc Nghi Bình cất tiếng gọi bạn . Diệu Linh vừa đứng lên chưa kịp ra thì Lập Văn đã rồ xe chạy đi , để Nghi Bình đứng chờ vợ bên cánh cổng . Diệu Linh mở cửa , cười với cô :

- Anh Văn đưa bồ tới hả ? Sao ảnh không vào nhà ?

- Ảnh có hẹn với anh hai mình , phải về đó chứ . ANh Lâm tới chơi hồi nào vậy Linh ?

Diệu Linh đưa tay nhìn đồng hồ .

- Cũng nửa tiếng rồi , vừa đổi ca là ảnh ghé đây luôn . Sao hả ? Đêm đó hai người về chung vui quá há !

Nghi Bình thoáng ửng hồng đôi má :

- Chắc anh Lâm kể hết với Linh rồi !

Diệu Linh lắc đầu :

- Đâu có ! Thanh Lâm là người kín đáo , chuyện riêng tư ảnh không nói ra đâu . Vào nhà chơi đi Bình .

Diệu Linh đưa Nghi Bình đến bên chiếc xích đu có Thanh Lâm đang ngồi . Anh mỉm cười chào cô :

- Đến chơi hả Nghi Bình ?

Nghi Bình bỗng trở nên ngoan ngoãn :

- Dạ ! Em vừa đi làm về , thấy buồn quá định ghé rủ Diệu Linh đi chơi .

- Hai cô định đi đâu ?

Nghi Bình hỏi ý bạn :

- Đi an kem nha Linh ?

Diệu Linh lắc đầu :

- Thôi đi , bữa nay tự dưng mình lười ra ngoài quá ! Anh Lâm à , anh đi với Nghi Bình nha .

Thanh Lâm chép miệng :

- Ba người , thiếu một thì làm sao vui .

Nghi Bình gật đầu :

- ANh Lâm nói phải đó , đi luôn đi Linh . Bồ lười thì cứ để tôi chờ .

- Thôi , không đi đâu . Thú thật nha , dạo này mình không muốn ra ngoài .

- Sao vậy ? A ! biết rồi ! Thấy người ta , bồ nhớ đến Gia Vinh phải không ? Ảnh có gửi thư về

cho bồ không hả ?

Diệu Linh buồn bã đáp :

- Không có .

- Sao bồ không tới nhà ảnh hỏi xem .

- Ai làm vậy , kỳ thí mò !

- Kỳ đâu mà kỳ . Gia Vinh là bạn trai của bồ , không có tin tức của ảnh thì bồ phải liên lạc với ba mẹ ảnh để hỏi chứ . Điều đó chính đáng mà !

Diệu Linh dường như không muốn bàn tới chuyện riêng tư , cô lảng sang chuyện khác :

- Nghi Bình ngồi chơi nha , để mình vào làm cam vắt cho hai người uống .

Thanh Lâm kêu lên :

- Rõ ràng là Diệu Linh thiên vị nghe ! Tự nãy giờ anh đến , Linh chỉ cho anh uống nước trà , Nghi Bình vừa xuất hiện , em đã lo đi là cam vắt . . . .

Diệu Linh mỉm cười :

- Anh là đàn ông , làm gì mà nhỏ mọn vậy chứ . Em có làm phần anh chứ bộ một mình nhỏ Bình sao !

- Ừ thì có , nhưng mà anh chỉ hưởng được tiêu chuẩn của kẻ " ăn theo " . Không có nghi Bình , Thanh Lâm này làm gì có cái phước được uống cam tươi chứ !

Nghe Thanh Lâm phân bì , Nghi Bình bật cười :

- Thôi mà anh ! dù sao thì người ta cũng là " bạn bè lâu năm " , anh phải thông cảm chứ . Muốn được ưu tiên thì hôm nào tới chỗ của em đi , em sẽ đãi cho .

Diệu Linh trêu Thanh Lâm :

- Đó ! Nghe người ta nói chưa ? Anh cũng được ưu đãi số một , tại làm địa chỉ thôi . Hai người nói chuyện đi , em vào trong pha cam vắt .

Diệu Linh quay lưng đi vào nhà . Còn lại hai người , Nghi Bình cũng không biết nói chuyện gì nên ngồi làm thinh . Khoảnh khắc đó , cô cảm thấy thời gian trôi thật chậm . Một lát sau , Thanh Lâm lên tiếng hỏi :

- Hôm đó về trễ em có bị rầy không ?

Nghi Bình ngược mắt nhìn anh :

- Anh hỏi đêm sinh nhật của Diệu Linh đó hả ? Có gì đâu mà rầy . Ba mẹ em dễ lắm , con cái dự tiệc tùng ít khi bị quản thúc thời gian , trừ phi . . . .

Nghi Bình bỏ lửng câu nói khiến Thanh Lâm không敢 được thắc mắc ;

- Trừ phi thế nào ?

Đôi má ửng đỏ :

- Trừ phi em đã có bạn trai . Mẹ em nói đi chơi với người yêu thì không được về quá mười giờ .

Thanh Lâm bật cười :

- Nói thì nói vậy thôi , chứ không nói ra thì đâu ai biết .

- Anh định giấu thật sao ?

- Giấu chuyện gì ?

- Thì . . . .σ . . . σ . . thì quan hệ của mình đó ?

- Quan hệ của mình ? Là sao ?

Nghi Bình nhăn nhó :

Đừng chọc ghẹo em mà , anh Lâm , ý em muốn nói . . . .

Chợt thấy Diệu Linh mang ba ly nước cam ra tới , Nghi Bình im bật , Diệu Linh đặt khay nước xuống cái ghế dựa kế bên , thân ái mời mọc :

- Anh Lâm , Nghi Bình , uống nước đi !

Nhìn cách uống nước thật từ tốn của Nghi Bình , Diệu Linh không giấu được nụ cười . Chưa bao giờ cô thấy bạn mình tỏ ra e ấp dịu dàng đến thế , có lẽ là Thanh Lâm đang có mặt ở đây .

- Muốn chứng minh điều đó dễ thôi , bữa nào em nấu vài món đãi anh , anh ăn rồi sẽ cho biết kết quả !

- Anh khôn thí mề , toàn tính chuyện có lợi cho anh . Nhưng mà nói thật nha , nếu anh không ngại thì bữa nào ghé nhà em đi , nhớ cho biết trước , em sẽ thử tài làm nội trợ cho xem !

- Nếu là vậy , chủ nhật này anh sẽ cùng Diệu Linh đến nhà em .

Nghi Bình hớn hờ :

- Nói thật nha ! Cấm không được hứa lèo !

Diệu Linh ngược nhìn tờ lịch treo tường , cô lẩm nhẩm tính rồi nói :

- Chủ nhật này mình mắc đi đưa dâu , cô bạn láng giềng nhờ , mình đã hứa rồi , làm sao đi được . Anh Lâm à , một mình anh đến cũng đủ rồi , khỏi phải chờ em .

- Nhưng đi một mình anh ngại lắm !

Nghi Bình trấn an Thanh Lâm :

- KHông có gì phải ngại đâu anh ạ ! Nhà em có năm người , bà chị đã lấy chồng ở riêng , chỉ còn lại ba mẹ và anh hai em , người nào cũng hiền cả , anh cứ đến chơi rồi cũng sẽ quen thôi .

Như sự nhớ chuyện gì , Nghi Bình bật kêu lên :

- À , phải rồi ! Anh hai mình đã có bạn gái rồi đó Linh . CHị ấy lớn hơn tụi mình cỡ chừng một or hai tuổi , nhìn đẹp lắm ! Hôm nay anh đưa về giới thiệu với gia đình .

Diệu Linh ngạc nhiên :

- Vậy à ? Vậy bỏ hết lo ông anh bị ế rồi ! Mà sao anh An dắt bạn gái về nhà , bỏ không ở nhà lại tới đây ? Làm như vậy không sợ anh ấy giận à ?

Nghi Bình sa sầm nét mặt :

- Tôi giận anh thì có . Hôm nay chị Nghi Dung về chơi , anh hai và chị ấy thi nhau bêu xấu tôi trước mặt anh rể và cô bồ của anh , nghĩ có tức không ?

- Hai người họ nói sao về bồ ?

- Anh hai tôi so sánh tôi với chị Nghi Dung , chê tôi là trẻ con , không được hiền thực dịu dàng như chị ấy , đàn ông con trai thấy tôi thì chạy dài . . . . Còn chị Nghi dung thì cho rằng tôi ưa đổ lỗi cho người khác . . . Thiệt hết chịu nổi !]

Thanh Lam chọc cô :

- Mà sự thật . . .em có vậy hay không ?

Nghi Bình phụng phịu :

- Em là vậy đó ! Xấu xí , tánh tình khó chịu . Ai quen em sẽ hối hận suốt đời !

Thấy cô nổi giận , Thanh Lam cuống quýt xin lỗi :

- Anh nói đùa thôi mà ! Thật ra . . .em đẹp lắm , đàn ông thấy em chỉ có nước chảy . . . vô chứ hông dám chạy luôn đâu

Nghi Bình mỉm miệng cười , Diệu Linh nhân dịp này nói vô vài lời :

- Phải đó ! Dễ thương như Nghi Bình có thiếu gì đàn ông đeo đuổi , chuyện này là do anh AN và chị Dung nói sai . Bằng chứng là . . . người bạn của anh đã để ý bồ đó . . .

Thanh Lâm hỏi về quan tâm :

- Diệu Linh ! Bộ có người để ý tới NGHİ BÌNH rồi sao ? Là ai vậy ?

- Người này là bạn của anh Hoài An , à đúng rồi , hôm nọ anh chở nhỏ Bình đi sinh nhật em đó , anh nhớ không hả ?

- Nhớ rồi ! Cũng bảnh trai ghê chứ ! Nhìn cách ăn mặc của anh ta , anh đoán anh là con nhà giàu , có phải không Bình ?

Nghi Bình tỏ ra lơ đãng :

- Chuyện này em không để ý cho lắm . Anh ta không là đối tượng của em .

- Vậy đối tượng của em phải như thế nào hả ? Có thể bật mí cho anh biết được không ?

Nghi Bình đưa mắt nhìn Diệu Linh như muốn nhờ bạn nói thay mình . Hiểu ý , Diệu Linh lên tiếng :

- Nghi Bình cũng không kén chọn gì lắm đâu anh Lâm . Đối tượng như anh đã có thể làm bạn với cô ấy cũng được rồi . Cho anh hay , cơ hội nhân duyên cả đời đôi khi chỉ đến có một lần , nếu anh không biết nắm giữ , thì thiệt thòi cho mình đó .

Thanh Lâm hướng tia nhìn về phía Nghi Bình :

- Em nghĩ về anh thế nào hở ?

Nghi Bình ửng hồng đôi má :

Em nghĩ sao anh biết rõ rồi mà , còn làm bộ hỏi . Có mặt Diệu Linh ở đây mà anh không giữ ý chút nào , muốn em bị bạn cười hay sao ?

Diệu Linh lắc đầu :

- Bỏ đừng ngại , mình một phe mà , tôi đâu dám cười bỏ !

Giữa lúc đó em gái Diệu Linh là Diệu Nga từ trong nhà bước ra .

- Chị Linh ơi , mẹ mới gọi điện thoại về bảo chị chờ mẹ đi công chuyện gấp . Mẹ đợi chị bên nhà dì Hoa .

- Ừ , được , chị sẽ đi liền !

Nghi Bình nghe vậy liền đứng lên :

- Vậy thôi tôi cũng về cho bồ lo việc nhà . Gần tám giờ rồi .

Diệu Linh gật đầu , cô khều vai Thanh Lâm :

- Anh đưa Nghi Bình về dùm em !

- Được rồi ! chuyện đó không cần em phải nhắc . "Thành ý " của em anh hiểu rõ lắm mà !

Trên đường về , Thanh Lâm hỏi Nghi Bình :

- EM mới đi làm về đã gặp chuyện không vui rồi tìm đến Diệu Linh , chắc là chưa ăn uống gì đâu . Mình đi ăn chút gì rồi hãy về nhé !

Nghi Bình dạ ngoan như cô học trò nhỏ nghe lời thầy . Ngồi sau xe Thanh Lâm , cô nghe lòng rộn lên những cảm giác êm ả . Bao giờ anh cũng tỏ ra thân mật với cô , chịu khó lắng nghe cô tâm sự và luôn luôn an ủi cô bằng những lời ngọt dịu , không như gã Lập Văn kia , chỉ nói toàn những chuyện không đâu .

Hai người ghé vào một cửa tiệm lớn ăn súp măng cua rồi mới về nhà . Đến trước cửa nhà mình , Nghi Bình hỏi Thanh Lâm :

- Anh có muốn vào chơi một lát không ?

Thanh Lâm nhìn đồng hồ rồi lắc đầu :

- Để khi khác đi em ! Bây giờ tối rồi , anh không muốn làm phiền hai bác .

- Vậy cũng được ! Thôi em vào trước nghe . Cám ơn đã cho em một buổi tối vui vẻ !

Nghi Bình vẫy chào Thanh Lâm rồi quay lưng đi vô , Thanh Lâm bắt chợt nắm tay cô kéo lại , khi hai gương mặt kề sát bên nhau , anh hôn nhẹ lên đôi má mịn màng của Nghi Bình .

- Chủ nhật này , anh sẽ đến thăm em !

Nghi Bình mắc cỡ đỏ cả mặt , cô gỡ tay Thanh Lâm , đi như chạy vào nhà . Thanh Lâm mỉm cười , chiếc xe lao nhanh trong bóng tối . Ở sạp báo đối diện phía bên kia đường . Lập Văn đứng chết lặng nhìn cảnh âu yếm giữa hai người . Họ yêu nhau nhanh vậy sao ? Anh nghĩ mãi cũng không sao hiểu được , tại , sao Nghi Bình chọn người con trai đó mà chẳng chọn anh . Đi với người ta mới hai lần thì cô đã chịu để người ta hôn , còn anh ? Gặp gỡ hoài mà một câu nói thân

tình , một cái nắm tay của anh cũng làm cô khó chịu . Tại sao ? Tại sao chứ ? Lập Văn buồn vô cùng . Anh không thể nào ngờ có một ngày mình lại gặp thất bại trong tình yêu . Bên cạnh anh đâu có thiếu đàn bà , nhưng không có người nào như Nghi Bình , vừa hồn nhiên vừa chân thật , cô không biết làm dáng cũng không đua đòi như người ta , chỉ có hơi bướng bỉnh một chút , ngắt nổi sự bướng bỉnh của cô lại làm rung động trái tim anh . Lập Văn nghe đau khổ trong lòng , lần đầu tiên yêu được một người lại nhận lấy một tình yêu đơn phương .

Rời khỏi sạp báo , Lập Văn đi lang thang rồi mới về nhà . ANh ngạc nhiên nhìn ngôi nhà tối om . Chắc lại cúp điện rồi . Hà ! Không phải ! Nhà kế bên chung đường dây với nhà anh vẫn sáng đèn , không khéo cầu chì nhà anh lại bị đứt . Lập Văn mở cổng , đẩy xe vào nhà . Có lẽ mẹ đã ngủ nên không thắp nến . Vừa dắt xe lên lầu , Lập Văn chợt nghe có tiếng cười con gái . Anh vớ tay bật công tắc đèn và nhìn thấy một đôi giày lạ . Lập Văn nhìn quanh , không biết người nào đến ? Đến tìm ai ? Dừng xe vào khoảng trống , khoá lại cẩn thận Lập Văn đi về phòng mình . Anh mở công tắc , hai bóng người bật dậy trước đôi mắt kinh ngạc mở lớn của anh .

- Lập Vũ , anh đang à ! m gì vậy ? Tại sao đưa bạn gái vào phòng tôi chứ ?

Lập Vũ cười ngượng nghịu :

- Xin lỗi nha , anh không nghĩ là em về giờ này . VẢn à VẢn . anh không có ý . . .

Lập Văn cau mặt :

- Đây là phòng riêng của tôi , dù tôi về sớm hay muộn anh cũng không được tùy tiện đưa người khác vào . Anh làm tôi phát bực đây này ! Sao anh không vô phòng mình chứ ?

- ANh à ! m mất chìa khoá phòng rồi , tìm hoài không được , thấy phòng em mở cửa , cho nên anh . . .

- THôi được rồi , bỏ đi , tôi không muốn nghe anh giải thích . Làm ơn dẫn bạn anh ra ngoài .

- Được anh sẽ đi ngay !

Lập Vũ khều vai cô gái , cô hiểu ý vội vàng đi theo anh , ngang qua chỗ Lập Văn cô gật đầu chào nhưng anh không đáp lại , chỉ nhìn cô bằng cái nhìn xa lạ có pha lẫn một chút khinh bỉ . Từ trước đến giờ , Lập Văn vốn không ưa gì các cô gái buông thả , không coi trọng danh dự bản thân . Hừ , nhìn sơ qua cũng đủ biết cô ta thuộc loại người gì rồi . Người như vậy mà Lập Vũ cũng làm quen được , thiệt là hết nói nổi .

- Lập Văn ! ANh xin lỗi vì sự việc xảy ra lúc nãy . Đừng giận anh nghe !

Lập Vũ đã trở vào đứng phía sau lưng Lập Văn trong lúc anh đang dọn dẹp mền gối để thay lại tấm drap giường . Có hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh trai , Lập Văn khẽ hỏi :

- Cô ta đâu mà anh lại vào đây ?

- Cô ấy về rồi .

- Lập Vũ à , tôi hy vọng đây là lần cuối cùng tôi thấy anh xâm phạm góc riêng tư của tôi . mẹ đi đâu mà để anh lộng hành quá vậy ?

- Đâu có . Mẹ nhức đầu nên đã ngủ từ sớm . Ly ly cũng vừa đến độ một giờ đồng hồ thôi . Anh định giới thiệu để hai người biết nhau , nhưng em cộc cằn quá đã làm cho cổ sợ . . .

Lập Văn bĩu môi . . .

- Hạng người đó làm gì biết cảm giác sợ hãi ! Anh đừng giới thiệu họ với tôi , mắt công tôi phải mở miệng ? Anh cũng kỳ thiệt , muốn gì thì dắt nhau đi khách sạn , ai lại đưa mấy thứ đó về nhà ? Đã vậy lại còn ở phòng tôi ! Thiệt là kinh tởm !

Lập Vũ đến ngồi trước mặt em , giọng anh có vẻ chững chạc :

- Em ăn nói tôn trọng người ta một chút có được không VẢn ? Ly Ly là bạn gái của anh , em làm gì khinh người ta ra mặt vậy ?

Lập Văn trợn mắt :

- Anh nói cái gì ? Ý anh bảo cô ta là bồ của anh ? Hừ , làm ơn mở mắt lớn nhìn đi anh hai , con nhỏ đó dòm sơ qua cũng đủ biết là loại người gì rồi ! Con gái đàn ông không ai chui vào phòng đàn ông !

- Đó là vì tụi anh yêu nhau ! Ly Ly chỉ chịu ý anh thôi , cô không phải là hạng người như em nghĩ .

- Thôi đi anh hai à , anh thử kiểm lại coi , trong đời trai trẻ của anh , anh đã từng yêu bao nhiêu loại đàn bà như vậy rồi ? Cô nào lâu nhất là một tháng , nhanh thì một tuần , có cả trang giấy cũng ghi không hết tên các cô bồ của anh . Anh có yêu ai thật bao giờ đâu chứ !

Lập Vũ nhăn mặt khổ sở :

- Nhưng lần này là thật đó Văn ! Em tin anh đi . Quan hệ giữa anh với Ly LY không phải đơn thuần là một cuộc vui , anh sẽ xin với mẹ cưới Ly Ly làm vợ !

- Hà ? ! Lập Vũ ! Anh đừng làm tôi giật mình nha ! Đàn bà như vậy mà anh cũng dám cưới à ? Chuyện này là do ý anh hay ý cô ?

- Ly LY không đòi hỏi gì cả , đây là ý của anh . Bấy lâu nay anh sa đoạ nhiều rồi , giờ muốn dừng lại tìm kiếm một tổ ấm .

- Tôi phản đối chuyện này ! Mẹ không thể chấp nhận đưa con dâu như thế ! Cô gái đó anh mua vui thì được , nhưng sống chung thì không thể nào đâu !

Lập Vũ thấy em trai cứ giữ mãi thành kiến với Ly Ly , anh chán nản đứng lên :

- Không thêm cãi với em nữa , chuyện này anh sẽ nói rõ với ba mẹ . Hai người có đồng ý hay không thì anh cũng sẽ sống với Ly LY . Một là ba mẹ có thêm con dâu , hai là mất đi đứa con trai .

- Anh định bỏ đi để làm áp lực với gia đình ư ? Anh quên là ba đang bệnh , không thể ba nổi giận được hay sao ? Anh hai à , anh đã làm ba mẹ buồn nhiều rồi , anh sống đàn ông một chút được không hả ?

- Thì bây giờ anh có làm buồn ai đâu . Anh yêu một người đàn bà , muốn cưới người đó làm vợ . Công việc làm của anh ổn định , thừa sức nuôi vợ con . Em còn đòi hỏi gì ở anh nữa chứ ? Anh như vậy là đã sửa đổi rồi .

- Nếu anh nói thế thì tôi cũng không còn gì để nói nữa . Anh cứ trình bày thẳng với mẹ đi . Mẹ chịu rồi hãy nói !

- Được ! Anh tin chắc mẹ sẽ hài lòng . Thôi , không làm phiền em nghỉ ngơi . Anh ra ngoài nhé . Lập Vũ đi rồi , Lập Văn vội buông màn và tắt đèn trong phòng . Anh có thói quen không xài đèn ngủ . Căn phòng chìm ngập trong bóng đêm . Tiếng Lập vũ từ bên ngoài vọng vào :

- Văn à , lúc này anh quên nói với em , có một cô tên Phi Yến đến tìm em đó !

Lập Văn không trả lời . Anh lắng nghe tiếng bước của Lập Vũ xa dần , khẽ buông tiếng thở dài buồn bã . Phi Yến đến với anh từ bữa tiệc sinh nhật của Diệu Linh . Dù cô không nói ra nhưng cử chỉ của cô cho Lập Văn biết là cô thật sự đối với anh có tình cảm đặc biệt . Lập Văn đã ghé thăm cô như lời anh hứa , Phi Yến yêu cầu anh tặng danh thiếp cho cô . Thịnh thoảng , cô gọi điện thoại cho anh vào giờ nghỉ trưa , hoặc hẹn gặp anh lúc tan sở . Hai người cũng có đôi lần đi ăn uống với nhau , nhưng Lập Văn chỉ xem Phi Yến là bạn , một cô bạn hết sức dễ thương và đầy nữ tính . Trái tim anh còn đang bận đau khổ vì em gái của Hoài An nên không còn chỗ để đeo mang thêm người nào khác . So ra Lập Vũ may mắn hơn anh nhiều . Lập Vũ sống buông thả , không đặt nặng tình cảm nhưng khi anh thích ai , anh sẽ có được ngay , không tốn công đeo đuổi , cũng không phải tốn thời giờ giành giật . Còn Lập Văn ? ! Anh cảm thấy tình yêu là một cái gì đó thiêng liêng nên anh càng thận trọng để không phạm sai lầm . Cuối cùng thì sao ? Anh đã yêu và

đã thất bại - Cô gái đó không phải là của riêng anh . Trước mặt anh , cô ta đã chọn người đàn ông khác . Lập Văn muốn quên nhưng không thể nào quên . . . . .

Anh Lâm !

Nghi Bình xuất hiện ở trước mặt Thanh Lâm , bất ngờ như trong một giấc mơ . Anh bước ra để mời cô vào nhà . Nhìn hai miếng thuốc dán được cắt nhỏ dán ở hai bên thái dương của Thanh Lâm , Nghi Bình lo lắng hỏi :

- Anh không khoẻ hả , anh Lâm ? Nhức đầu hay sao vậy ?

- Đêm hôm qua anh bị sốt , nhưng không sao , chỉ là loại cảm thường thôi , anh đã uống thuốc rồi . Ngồi chơi đi Bình !

Thanh Lâm định rót nước mời cô , song cô đã ngăn lại :

- Anh cứ để em tự rót nước được rồi , không khoẻ thì vào giường nằm nghỉ đi . Em chỉ muốn đến thăm anh thôi chứ không phải làm khách .

Thanh Lâm ngồi xuống bên cạnh Nghi Bình , anh nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến :

- Sao em biết anh bệnh hả Bình ?

Giọng Nghi Bình nũng nịu , pha một chút hờn dỗi :

- Bộ anh không nhớ hôm nay là chủ nhật sao ? ANh hứa đến thăm em , nhưng chờ mãi đến chín giờ vẫn không thấy bóng dáng , em gọi điện thoại đến , chị Thương tiếp điện thoại cho em hay anh bệnh , đến bây giờ vẫn chưa dậy nổi , nên em mới tới thăm . À , em có mua cho anh một chút trái cây nè . . . .

Dứt lời , Nghi Bình lục trong túi xách lấy ra một túi nylon nhỏ đựng mấy quả lê vàng rơm . Cô mang theo cả con dao thái . Bỏ trái cây ra bàn , cô ân cần :

- Để em gọt cho anh ăn nha . . .

Cảm động trước sự lo lắng của Nghi Bình , Thanh Lâm dịu dàng cầm tay cô :

- Nghi Bình , em tốt với anh quá !

Nghi Bình bóp nhẹ mấy ngón tay của Thanh Lâm :

- Em là bạn gái của anh , em không lo cho anh thì ai lo , anh còn nói làm gì những lời khách sáo ! Ý ! Sao tay anh nóng vậy , anh Lâm ? ANh vẫn chưa hết sốt , hay là . . . em đưa anh đến bác sĩ nghe .

Thanh Lâm cười :

- Không sao đâu , thân nhiệt anh bình thường , đừng có lo lắng quá , cô bé ! Em quên anh là một dược sĩ hay sao ?

- Hơ ! Bộ dược sĩ thì khỏi phải bệnh à ?

- Có bệnh anh cũng biết tự lo cho mình , ai lại để phải tới bác sĩ chứ .

- ANh nói vậy là khỏi cần em chứ gì ? Nếu mà vậy em về . . .

Nghi Bình giận dỗi đứng lên nhưng Thanh Lâm đã kéo tay cô lại . Nghi Bình mắt thẳng bằng ngả chúi lên người anh .

- Làm gì vậy , buông tay ra cho người ta đi . Anh thấy ghét lắm !

- Bình à . Đừng giận anh mà ! Em hờn dỗi y như trẻ con , hèn gì . . .

- Hèn gì sao ?

- Anh thấy anh chị của em nhận xét về em cũng đúng lắm . Bỏ tánh đó đi em ! Mình đã lớn rồi ! Đừng mỗi chút mỗi giận giống con nít lắm . Làm người lớn coi hay hơn ! Biết yêu rồi thì phải đổi khác đi chứ , nếu không mai một lấy chồng thì làm sao ? Không lẽ cứ bắt người ta dỗ dành như đứa trẻ vậy à !

Nghi Bình quắc mắt nhìn Thanh Lâm nhưng chạm phải ánh mắt ấm áp của anh , cô bỗng nghe lòng mình chùn xuống . Nếu những lời nói vừa rồi là của Lập Văn , chắc chắn cô sẽ không tiếc lời

nguyên rủa , thậm chí đánh anh vì tự ái , nhưng đây lại là lời nói của Thanh Lâm , người đàn ông Nghi Bình yêu thương , anh có vẻ như phê phán cô , đồng thời vòng tay anh cũng kéo cô gần lại với tia nhìn nồng ấm , Nghi Bình hiểu rằng anh muốn cô sửa đổi để trở nên hoàn hảo , để xứng đáng là người anh yêu . Nép vào lòng anh , Nghi Bình nghe giọng mình thật ngoan :

- Em biết rồi ! Từ nay em sẽ không như vậy nữa !

Thanh Lâm nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô :

- Em dễ thương lắm ! Ít ra em cũng biết nghe lời chứ không bướng như anh vẫn tưởng . Ủa , em nói gọt lê cho anh ăn mà , sao không gọt đi ?

Nghi Bình vụt choàng dậy , đôi má ửng hồng :

- Ồ há ! Xin lỗi nghe , tánh em đoán quá .

Nhìn lưỡi dao sáng ngời lướt thoăn thoắt trên quả lê , Thanh Lâm rụt cổ nói đùa :

- Úy trời ! Em đi thăm bệnh mà đem theo cả dao nhọn cứ như là đi đánh ghen , trông thấy ớn quá !

Nghi Bình phì cười :

- Con dao này em mới mua ở đầu phố , gần chỗ bán trái cây . Người ta tính một công hai chuyện chứ bộ . Trước là có sẵn dụng cụ để phục vụ anh , sau đó đem về làm bếp .

Cô dùng mũi dao nhọn lăm le dí vào người anh khiến anh phải lùi lại tránh né .

- Đừng giỡn kiểu này , nguy hiểm lắm Bình à . Bộ em không nghe câu "chơi dao có ngày đứt tay" sao ?

Nghi bình rút dao về , dùng mũi dao tách trái lê làm bốn phần và đưa cho Thanh Lâm .

- Em có nghe , nhưng theo em biết thì câu nói này còn có nghĩa là . . . . đùa giỡn với tình yêu thì có ngày sẽ phải khóc vì nó ! Em không tin những kẻ tham lam đem trái tim chia năm xẻ bảy mà lại có kết quả tốt đâu !

Nghi Bình mãi mê nói , cô không để ý đến vẻ đăm chiêu của Thanh Lâm , dường như anh đang có điều gì nghĩ ngợi . Lúc Nghi Bình hỏi " Lê ngọt không anh ?" Thanh Lâm gật đầu như cái máy , thật ra anh cũng chẳng nghe rõ Nghi Bình đang hỏi chuyện gì ?

Chương 5

Bước vào nhà , Ly Ly ngạc nhiên khi nhìn thấy con trai đang ngồi ăn bột chiên . Cô đến bên con cất tiếng hỏi thật khẽ :

- Ba đưa con về hả Chấn Đông ?

Thằng bé gật đầu :

- Phải . Ba đang đứng ở sau nhà . Sao mẹ về tới vậy ? Nãy giờ ba cần nhân dữ lắm !

- Mẹ bận việc thôi , để mẹ nói với ba .

Vĩnh Khanh từ phòng tắm bước ra , anh vừa đi lên nhà , vừa lấy khăn vò tóc . Gặp Ly ly đang đứng bên con , mặt Vĩnh Khanh nặng nặng . Anh hỏi trống không :

- Đi đâu tới giờ này mới về ?

Ly Ly cười giả lả :

- Hôm nay về thăm nhà , tình cờ gặp nhỏ bạn , hai đứa uống caphe tán gẫu vậy thôi .

- Có mới nói nha ! Về bên nhà sao không đem thằng Đông theo ?

- Anh này hỏi lạ ! Chấn Đông đi với anh mà , em có thấy nó ở nhà đâu mà dẫn nó đi . Vĩnh Khanh à , anh làm gì mặt mày chằm chằm khó coi quá vậy không tin em sao ?

- Lúc này em thay đổi nhiều quá , muốn tôi tin cũng khó lắm , Ly Ly .

Ly ly nhăn mặt :

- Chuyện gì nữa đây ?

- Cả tháng nay em cứ thường xuyên đi vắng từ chiều đến tối , bộ tưởng tôi không biết hay sao ? Mỗi tuần một , hai lần , sớm lắm mới tám , chín giờ tối mới về nhà . Thật ra là em đi đâu vậy ?

- Vĩnh Khanh , anh bắt đầu có ý nghĩ quản thúc em từ lúc nào thế hả ? ?Em có đi ra ngoài cũng là lo chuyện kiếm tiền thôi , anh nhậu nhẹt tối ngày biết cái gì mà nói .

- Em đừng tưởng tôi không biết cái gì nha . Mỗi tháng tôi đều đưa tiền chợ cho em , em lại mở quán nước ven lộ kiếm thêm tiền , vậy cũng đủ sống rồi , em còn chạy đôn chạy đáo kiếm tiền làm gì nữa ! Người như em chỉ có kiếm đàn ông thôi ! Tôi cảnh cáo em nha Ly , lẳng nhăng với ai thì phải liệu hồn , tôi biết được em đừng hòng yên thân !

- Anh nói cái gì vậy anh Khanh ? Làm gì mà nổi nóng lên vậy , hừ , làm như bắt quả tang em lẳng nhăng với ai ! Có mặt bé đông , anh làm ơn giữ ý một chút , dù gì nó cũng bốn tuổi rồi , đừng gieo vào đầu nó những ấn tượng không tốt .

- Nó không phải con tôi , tôi cần gì nể mặt nó chứ . Tôi lo cho hai người đủ mệt rồi , đừng yêu sách thêm điều này , điều nọ nữa .

Câu trả lời ra vẻ ban Ôn của Vĩnh Khanh làm Ly Ly tức không chịu được . Cô nói như gắt :

- Đủ rồi nha anh Khanh ! Đừng thấy người ta nhịn rồi kiếm chuyện lẩn tới . Anh nói lo cho mẹ con tôi ư ? Anh lo được cái gì ? Một tháng 500 ngàn , cũng là anh về nhà nọ tiền của mẹ chứ anh có làm gì ra tiền đâu . Anh ăn sáng , ăn chiều ở đây bữa trưa về bên . . . . Bộ anh tưởng mấy khoảng đó không tốn tiền à ? Nếu như tôi không dựng quán bán thêm , có lẽ mẹ con tôi chết đói từ lâu rồi , anh đừng có ở đó mà kể lể . Nếu biết trước có một người chồng vô tâm chỉ biết ăn nhậu như vậy ,tôi thà ở một mình nuôi bé Đông còn thoải mái hơn nhiều .

Cần nhân một lát , không nghe thấy Vĩnh Khanh trả lời , Ly Ly quay lại nhìn thì anh đã ngủ tự bao giờ , tiếng gáy anh đều đều vang bên chiếc giường tre . Ly Ly lắc đầu kèm theo tiếng thở dài . Cô buông mừng cho Vĩnh Khanh . Chờ bé Đông ăn xong , Ly Ly lau mình mẩy bé , rồi cho nó đi ngủ . Đợi con ngủ say , Ly ly trở dậy đến ngồi một mình bên chiếc bàn nhỏ lòng trĩu nặng tâm sự . Hăm sáu tuổi , Ly LY còn quá trẻ đối với tình yêu và cuộc sống , nhưng đời cô buồn nhiều hơn vui . Sóng gió cuộc đời đã từng đi qua khiến tâm hồn và tuổi trẻ của cô đã bị tổn thương nặng nề

, dần dần cô thay đổi thành một người khác .

Hai mươi tuổi , Ly Ly yêu lần đầu . Cô sống chung với một anh chàng đẹp trai không có lễ cưới , cũng không rõ thân thế của anh ta . Lúc Ly Ly mang thai được tám tháng , người con trai sống chung với cô bị bắt vì đồng bọn khai anh ta có tham gia một vụ cướp tài sản công dân . Đến lúc đó Ly Ly mới biết từ bấy lâu nay mình sống bằng những đồng tiền bất chính . Chồng cô bị xử 18 tháng tù giam , trong tù anh ta bị sionh sự đánh nhau , lỡ tay làm chết một tù phạm ở cùng phòng . Sợ bị tăng án , anh ta đã vượt ngục , trên đường trốn chạy , anh tiếp tục gây án , làm chết hai mạng người . . . cuối cùng bị kết án tử hình . LY LY một mình bươn trải nuôi bé Đông . Lúc mới sinh bé , cô được mẹ bảo bọc nhưng khi bé Đông được chín tháng , mẹ cô bị tai nạn lao động qua đời . Ba cô đã mất sức lao động phải sống nhờ người anh và chị dâu cô . Ly Ly đành rời khỏi gia đình , bé con trên tay đi bán vé số dạo để nuôi con . Có lúc ế ẩm , kẹt tiền ma thằng bé lại bệnh , Ly Ly phải abn' cả thân mình lấy tiền chạy thuốc cho con . Năm bé Đông lên hai , cô gặp Vĩnh Khanh , hai người cặp với nhau một thời gian và Vĩnh Khanh thường cho tiền Ly Ly , bằng đi một thời gian anh không đến nữa . Một năm sau , Ly Ly lên thành phố kiếm sống , mới hay tin Vĩnh Khanh đã cưới vợ rồi . Đùng một cái , Vĩnh Khanh tìm lại cô , cho biết vợ anh đã có thai với người khác nên anh chia tay , bây giờ trở thành người đàn ông tự do , có thể sống với cô như chồng vợ . Ly Ly không muốn tin đây là sự thật , nhưng Vĩnh Khanh đã đưa mẹ con cô về nhà . Bà mẹ anh và hai người chị cũng chấp nhận mối quan hệ giữa họ , nên Ly Ly đồng ý chấp nhận mối quan hệ giữa họ , nên Ly ly đồng ý chấp nối với Vĩnh Khanh . Nào ngờ cuộc sống chung nay đã làm cho Ly Ly chán ngấy . Cô cay đắng nhận ra mình đã phạm sai lầm khi làm vợ Vĩnh Khanh . Lẽ ra cô không nên vội vã như vậy . Vĩnh Khanh không phải là người đàn ông cô cần , anh không ý thức về hôn nhân gia đình , hay nói đúng hơn anh là một người đàn ông vô trách nhiệm , chỉ biết đến bản thân mà không biết nghĩ đến người khác .Hằng ngày , Vĩnh Khanh chỉ biết tìm bạn bè vui say , thậm chí anh còn đi chọc gái và ở qua đêm với họ , mỗi tháng lại xin tiền gai đình , quẳng cho Ly Ly vài trăm ngàn là xong . Mặt khác , LY LY không chịu nổi cách sinh hoạt của Vĩnh Khanh trong vấn đề chăn gối , đối với vợ không hề có chút âu yếm , dịu dàng . Càng lúc cô càng tỏ ra kinh tởm và muốn xa lánh anh . Tình cờ Ly Ly quen được với một người đàn ông khác , đó là Lập VŨ . ANh là một chuyên viên sửa điện thoại , làm ở công ty Bru chính Viễn thông . Một lần sửa đường dây trước công ty dịch vụ Sơn Nam , Lập Vũ và mấy người bạn đã ghé uống nước ở chỗ cô , và chính anh đã buông lời trêu chọc cô trước . Ly Ly tỏ ra là mình rất thích anh . Thế là hằng ngày anh đều "tranh thủ " ghé lại quán " Lộ Thiên " của cô , tình cảm dần dần đi đến chỗ thân mật . Ly Ly không dám nói với Lập Vũ rằng mình đang sống với người đàn ông khác , cô chỉ thú nhận rằng mình đã từng dang dở và có một đứa con . Cô không ngờ Lập Vũ là một người đàn ông độ lượng , anh không nề hà chuyện đó , vẫn chấp nhận coi cô là tình nhân . Thế là Ly Ly không còn ngại ngùng nữa , cô bắt đầu dần thân vào cuộc tình này . Càng yêu Lập Vũ , Ly Ly càng nghĩ tới chuyện chia tay với Vĩnh Khanh , nhưng cô nghĩ mãi cũng không tìm được lý do nào chính đáng . Nếu như cho cô chọn lại lần nữa , cô sẽ chọn Lập Vũ chứ không chọn Vĩnh Khanh , và cô tin Lập Vũ đủ khả năng mang lại cho cô hạnh phúc . Đến bây giờ , Ly Ly mới cảm thấy hối tiếc vì quyết định quá nông nổi của mình . Cô đã từng lạc lối trong tình yêu , vậy mà cũng không đủ sáng suốt để chọn sai lần nữa . Ly Ly cảm thấy mệt mỏi , muốn tự giải thoát mình . Cô đã chiếm được trái tim Lập vũ , nhưng chưa có cách nào tháo gỡ được sự ràng buộc với Vĩnh Khanh , bởi vì cô sống chung với Vĩnh Khanh không phải chỉ có hai người biết , gia đình Vĩnh Khanh đã xác nhận mối quan hệ này , cho nên Ly Ly không làm sao thoát khỏi Vĩnh Khanh . Tuy là vậy nhưng trong thâm tâm cô đã có quyết định . Cô không bao giờ rời khỏi Lập Vũ , cô tin người đàn ông này mới đúng là chỗ nương tựa vững chắc của hai

mẹ con cô hôm nay và mai sau .

Vừa đẩy xe thuốc rời khỏi phòng bệnh 207 , Diệu Linh được cô hộ lý tên Quyên báo là có người cần gặp cô ở phòng hành chánh khoa . Diệu Linh vội vàng trao lại cho Phi Yến , nhờ bạn truyền dịch tiếp cho bệnh nhân hai phòng còn lại . Cô đi thật nhanh , lòng thầm mong Gia Vinh sẽ xuất hiện bất ngờ . Đến nơi rồi Diệu Linh mới ngỡ ngàng , người gặp cô chính là Lập Văn . Diệu Linh không dấu được vẻ ngạc nhiên :

- Anh Văn ! Đến tìm em có chuyện gì không ?

Lập Văn đứng lên :

- Giờ này em rảnh không ? Anh có một vài chuyện muốn nói riêng với em . Lẽ ra anh phải tìm em hôm kia , nhưng công việc ở công ty bận rộn quá , anh dút ra không được .

Diệu Linh tỏ vẻ do dự . Taky^' cô đưa tay nhìn đồng hồ , Lập Văn hiểu ý liền nói :

- Chắc em đang trong giờ làm việc phải không ? Không sao đâu Linh , anh có thể đợi . . .

- Xin lỗi nghe anh Văn . Nửa tiếng đồng hồ `sau mới giao ca được . Hay là anh xuống căn tin uống cà phê đợi em nghe .

- Linh à , anh đợi em ngoài công . Hết giờ em ra đó gặp anh .

- Em biết rồi ` !

- Vậy anh đi trước , em cứ tự nhiên lo công việc của mình , lát nữa sẽ gặp lại .

- Dạ !

Lập Văn đi rồi , Diệu Linh vẫn không nghĩ ra được tại sao anh lại hẹn gặp cô và có vẻ quan trọng như vậy . Diệu Linh rất nôn nao muốn biết , song cô không tài nào đoán ra . CÔ trở lại phòng bệnh để đổi cho Phi Yến . Gặp cô Phi Yến ngạc nhiên :

- Xong rồi `sao ? Nói chuyện gì nhanh vậy ?

Diệu Linh cười cười :

- Yến thử đoán xem ai đến tìm mình ?

- Chắc là Nghi Bình rồi phải không ?

- Sai bét .

- Hay là . . . .hi . . .hi . . . , là chàng Thanh Lâm ?

- Ảnh làm gì lên khoa giờ này kia chứ ? Bộ rảnh lắm sao ?

- Vậy thì ai , nói mau đi , còn bày đặt hỏi đồ người ta nữa .

- Nôn lắm hả ? Nói ra chắc bò giật mình lắm . Là người . . .à , " người trong mộng " của bò đó , LÝ LẬP VĂN .

Đôi mắt Phi Yến mở lớn , giống như hai vì sao long lanh :

- Anh Văn hả ? Ảnh kiếm Linh có chuyện gì , sao không vào thẳng đây mà bày đặt thủ tục rườm rà vậy ?

- Minh cũng đâu có biết , ảnh nói có chuyện muốn gặp mình , hẹn lát nữa gặp .

Phi Yến choàng tay qua vai Diệu Linh thân mật :

- Ê ! Chút nữa rủ mình đi với nah , cả tuần lễ rồi không gặp ảnh . . . .

Diệu Linh chọc bạn :

- Thấy "nhớ " chàng phải không ? Thật đáng tiếc , ảnh nói có chuyện riêng muốn hỏi Linh , chắc Yến không tham dự được đâu !

Phi Yến xịu mặt xuống , hờn dỗi :

- Có gì mà bí mật vậy chứ ? Hai người thật đáng ghét , mai mốt tôi giận luôn cho coi .

- Ê ! Cái vụ giận hờn bò phải dành cho anh Văn , còn tôi vô tội mà . Tôi làm sao biết ảnh muốn gì chứ ? Ờ mà không chừng . . .anh ấy muốn tìm hiểu thêm về bò đó . Nếu như muốn biết rõ về người mình thích , cách tốt nhất là nên hỏi qua bạn bè cổ chứ ! Lập Văn ảnh thừa biết Yến thân

với tôi , muốn biết thêm về Yến đương nhiên là phải tìm tôi rồi , yên tâm đi ! Sau khi gặp anh , tôi nhất định sẽ nói tốt về bồ mà . Dù sao , tôi cũng mong được uống rượu mừng của hai người , đã lâu rồi không có ai mời tôi ăn đám cưới hết . Lần này , tôi nhất định phải kiếm đầu heo ! Phi Yến có vẻ thích thú khi nghe lời tiên đoán của Diệu Linh , nếu đúng là vậy thì hạnh phúc cho cô biết mấy . Trái tim mềm yếu của cô đã gọi trọn cho Lập Văn rồi , cô vẫn mong gặt hái được kết quả tốt . Phi Yến xiết nhẹ bờ vai của Diệu Linh :

- Có gì ráng nói giúp dùm mình với nhé . Bồ đúng là quân sư tình yêu đó Linh à . Nếu mình thành với anh Văn , đừng nói gì một cái đầu heo , cả con heo mình cũng tặng cho bồ luôn được mà !

- THiệt vậy sao ? Hứa là phải giữ lời đó nhé , mình không bỏ qua chi tiết này đâu ! Thôi đi làm việc đi , tụ tập ở đây nói chuyện riêng sẽ bị rầy đó !

Diệu Linh đẩy xe thuốc đi xuống phòng 210 , còn Phi Yến trở lại phòng trực coi bảng sắp xếp ca mổ đầu tuần , bắt đầu từ lúc đó cho đến khi hết giờ làm việc , lòng Phi Yến tràn đầy niềm vui ! Diệu Linh ! Anh ở đây nè !

Đang dáo dác tìm kiếm trước cổng bệnh viện , Diệu Linh nghe tiếng gọi của Lập Văn . Thì ra anh đứng bên kia đường chờ cô . Diệu Linh vội vã đẩy xe qua lộ . Cô mỉm cười với anh :

- Sao anh lại đứng ở đây nắng dử vậy nè ? Bộ tính phơi cho đen giòn chắc thịt hả ?

Không nghe thấy Lập Văn trả lời , ánh mắt anh cứ nhìn đăm đăm về một phía , Diệu Linh bất giác quay nhìn lại đằng sau , cô nhận ra Nghi Bình đang đứng ở phía trước quầy thuốc của bệnh viện , một lát sau Thanh Lâm bước ra và chở cô đi . Nghi Bình diện rất đẹp , bộ đồ khoát màu caphé , giày mới , nón mới , cô luôn miệng nói cười , không để ý gì đến xung quanh . Diệu Linh đoán hiểu được tâm trạng của Lập Văn , cô nhẹ giọng :

- Anh vẫn còn nghĩ đến Nghi Bình ? Vậy mà em cứ tưởng . . .

- Em tưởng anh quen Phi Yến phải không ? Lập Văn không để Diệu Linh nói trọn câu , anh thờ dài buồn bã - - Anh làm không được . Em thấy anh si tình quá phải không ?

- Chuyện đó cũng không trách anh được . Tình cảm mà , khó ai lý giải được lòng mình một khi đã vướng vào . Yêu một người đã khó , muốn quên lại càng khó hơn nhiều .

- Phải chi Nghi Bình cũng nghĩ được như em thì đỡ đặng này cố cứ giữ thành kiến với anh và luôn có thái độ cảnh giác gần như là xa lánh , anh buồn lắm Linh à . Cùng một lứa tuổi , mà em và Bình khác nhau nhiều quá .

- Thôi đừng nhắc mấy chuyện buồn nữa anh Văn , càng nhắc em lại càng thấy anh không vui . Anh muốn gặp em là chuyện gì vậy ?

Lập Văn sực nhớ ra :

- Ủ há ! Riết rồi anh lẫn thân quá chừng . Em không hỏi anh cũng quên mất . Anh em mình tìm một chỗ tâm sự đi nha . Bây giờ cũng đã 5h rồi , mình đi ăn chiều đi , anh đói . . . . .

- Nếu tự dưng có lộc ăn như vậy , em không đại gì từ chối đâu nghe !

Hai chiếc xe chạy song song nhau trên con đường mát rượi những hàng cây . Những tia nắng cuối ngày bắt đầu lịm tắt trên kẽ lá , hoàng hôn nhạt nắng rồi , không gian thơ mộng hơn và gọi cho người ta cảm giác buồn hơn . Lập Văn đưa Diệu Linh đến một tiệm ăn sang trọng , chọn chiếc bàn gần cửa ra vào và đưa thực đơn cho cô .

- Em thích món gì thì gọi đi , anh để em tùy ý lựa chọn !

Diệu Linh nhìn anh với vẻ lém lỉnh :

- Trời ơi ! Hôm nay ưu đãi em tới mức này , chắc là câu chuyện sắp tới cực kỳ quan trọng đấy !

- Em đừng quá nôn nóng , anh hỏi cái gì thì lát nữa em sẽ biết ngay thôi .

Diệu Linh đưa trả tấm thực đơn cho Lập Văn .

- Em nói đùa thôi , thật ra mấy chỗ sang trọng như vậy em ít khi tới lắm , anh gọi thức ăn đi , em không kén chọn gì đâu . . .

- Vậy thì được !

Lập Văn nói với người phục vụ :

- Làm ơn cho một cái lẩu , 1 đĩa mì xào giòn , một đĩa cua rang me , một phần tôm chiên bột . À , còn nữa , hai ly cam vắt

Diệu Linh tròn mắt ngó Lập Văn ;

- Chỉ có 2 người , anh kêu gì nhiều món vậy chứ ?

- Em tưởng vậy thôi , không có nhiều đâu ! Yên tâm đi ! chỉ sợ ăn không đủ chứ đừng sợ ăn không hết .

Diệu Linh đùa :

- Nếu có Nghi Bình tham gia thì cỡ nào cũng hết mà !

- Tại có anh cỗ làm vậy chứ sức cỗ ăn bao nhiêu !

- Anh cũng biết chuyện đó nữa à ! ha ! coi bộ những gì liên quan đến Nghi Bình anh rành ghê há !

- Nhưng có một chuyện anh chưa rành , cho nên muốn hỏi em .

Người phục vụ mang thức ăn đến . Lập Văn ân cần mời Diệu Linh :

- Tự nhiên đi , đừng ngại nha Linh ! Mình vừa ăn vừa nói chuyện . . .

Diệu Linh gấp mì cho vào chén , cô vừa chan nước lẩu vào vừa hỏi :

- Anh Văn à , anh muốn biết chuyện gì của Nghi Bình ?

Lập Văn nói thẳng luôn :

- Quan hệ giữa Thanh Lâm với cỗ thế nào :

Diệu Linh ngạc nhiên :

- Hỏi gì lạ vậy ? Lúc này chính mắt anh cũng thấy rồi mà , Thanh Lâm vẫn thường đưa Nghi Bình đi chơi , mỗi chủ nhật , cỗ vẫn tới nhà anh ấy . . . Hai người họ cặp với nhau rồi , anh vẫn còn nuôi hy vọng đeo đuổi Nghi Bình sao ?

- Không phải ! Em hiểu sai ý anh rồi Linh . Nghi Bình là con người , cỗ có quyền yêu và lựa chọn người đàn ông theo ý cỗ thích . Anh chỉ muốn biết . . . Thanh Lâm đối với cỗ có thật lòng hay không ?

- Tại sao anh lại hỏi như vậy ?

- Em trả lời anh trước đã , lý do anh sẽ cho biết sau .

- Tình cảm của anh Lâm đối với Nghi Bình ra sao , cô ấy mới là người biết rõ . Anh cũng biết đó , chuyện riêng tư của người ta , em đâu tiện xen vào . Anh hỏi thế có khác nào làm khó em . Hỏi thật nha anh Văn , anh nghi ngờ bạn em chuyện gì vậy ? Anh không tin anh Lâm có tình cảm với Nghi Bình sao ?

Lập Văn chống đũa nghĩ ngợi , Diệu Linh nghe như anh vừa mới thở dài :

- Nếu được như vậy thì quá tốt rồi . Diệu Linh em không trả lời thật lòng với anh .

Diệu Linh cau mày :

- Anh nói vậy là sao ?

- Trước khi đến với Nghi Bình , Thanh Lâm đã từng thương người khác , phải không ? Nghi Bình không phải mối tình đầu của cậu ấy .

- Căn cứ vào đâu mà anh dám nói như vậy ?

- Vào trực giác . anh tin là mình không đoán sai .

- Vậy thì đã sao ? Chuyện dĩ vãng ai mà không có chứ , trong tình yêu người ta không thể đòi hỏi mình là người đầu tiên , người duy nhất trong tim của đối phương . Cũng như Phi Yến yêu anh ,

cổ đầu cần biết trong tim anh từng có người khác .

- Nhưng ít ra anh cũng không lừa dối cô và cũng không lừa dối chính mình . Thanh Lâm thì có . Anh nhận xét người cậu ta thực sự Yêu là em chứ không phải Nghi Bình . Em không giấu diếm anh sự thật này chứ ?

Mặt Diệu Linh biến sắc , cô ngẩn người nhìn Lập Văn , lòng hoang mang không hiểu được tại sao anh lại biết chuyện này , đó là bí mật duy nhất mà cô muốn giấu . Ngay cả với Nghi Bình , cô cũng chưa hề nói cho bạn nghe .

- Em làm gì nhìn anh dữ vậy ? Ngạc nhiên lắm phải không ? Anh đã nói anh không đoán sai mà , em muốn giấu đến bao giờ nữa ?

Diệu Linh buống đũa . Cô bung ly nước uống một ngụm nhỏ rồi thở ra nhẹ nhẹ :

- Anh thông minh đến nỗi em phải sợ đó , Lập văn . Em thừa nhận là anh nói đúng , nhưng em không hề có tình ý với Thanh Lâm . Chắc Nghi Bình cũng nói cho anh biết rồi , em đã có người yêu và ảnh đang lao động hợp tác bên Hàn quốc . Lúc em mới chuyển công tác về bệnh viện này , Thanh Lâm đã để ý đến em . Đó chỉ là vô tình thôi , vì ảnh không biết em có bạn trai . Ảnh đeo đuổi em một thời gian , khi ảnh tỏ tình , em đã nói thật cho ảnh biết . Ban đầu ảnh không tin , nhưng sau khi thấy mấy tấm ảnh em chụp chung với Gia Vinh , anh ấy không có thể hiện gì khác nữa , tụi em vẫn giữ với nhau tình bạn bình thường cho đến lúc anh Lâm và nghi Bình gặp nhau .

..

- Em đã cố ý an bài cho họ ?

- Không phải đâu anh ! Là Nghi Bình tự nói với em , cô thích anh Lâm . Thấy đây là cơ hội tốt để hai người tìm hiểu nên em giới thiệu . . .

- Lúc đó em có nghĩ tới anh không ?

- Em có hỏi quá ý Nghi Bình , cô nói không có gì với anh , cho nên . . . Lập Văn à , em xin lỗi . .

.

- Xin lỗi anh ư ? Em có lỗi gì đâu . Anh không trách em nổi nhíp cầu cho Nghi Bình với Thanh Lâm , cho dù anh buồn , anh vẫn không muốn thấy Nghi Bình đau khổ . Điều mà anh lo lắng ở đây là . . . không biết Thanh Lâm có thương cô thật lòng , hay là chỉ tạm thời mượn hình bóng cô để lấp vào chỗ trống của em trong tim cậu ấy . Thứ tình cảm tạm bợ như vậy dễ thay đổi lắm , em có hiểu không Linh ?

- Em nghĩ không phải vậy đâu , anh Văn . Đạo này Thanh Lâm hầu như dành hết thời gian rảnh cho Nghi Bình , tình cảm đôi bên đậm đà lắm , tại anh quá đa nghi đấy thôi .

- Cũng mong là như vậy ! Ủa ! Diệu Linh sao không ăn thêm đi em ?

- Thôi , em no rồi ! Anh gọi nhiều thức ăn quá làm sao ép em ăn hết được chứ .

Lập Văn cười cười :

- Bởi vậy người ta nói "nữ thực như miêu " quả chẳng có sai .

- Lập Văn à , câu chuyện mà anh muốn hỏi em chỉ có bấy nhiêu đó thôi sao ? Không còn chuyện gì khác nữa hả ?

- Không ! Chỉ bấy nhiêu thôi .

Diệu Linh khẽ lắc đầu , cô không ngờ Lập Văn lại quan tâm đến bạn mình nhiều như vậy . Đó mới đúng là tình yêu . Nếu cô là Nghi Bình , cô sẽ không từ chối Lập Văn , ngặt nỗi là . . . mỗi người có một cách nghĩ , một trái tim , đâu ai có thể giống ai được , cũng như Diệu Linh vẫn tự nghĩ , nếu cô là Lập Văn , cô sẽ chọn Phi Yến , nhưng Lập Văn thì lại không . Mỗi con tim đều có tiếng nói riêng của nó , không thể dùng lý trí để phân tích đúng hay sai . . . Diệu Linh vừa suy nghĩ vừa ngó mông lung ra ngoài . Sau khung kính , cô nhìn thấy cảnh thành phố lúc hoàng hôn thật yên ả . Giá như giờ này , người ngồi bên cạnh cô là Gia Vinh thì tốt biết bao . . .

Đang suy nghĩ mông lung , Diệu Linh chợt giật mình vì một đôi tình nhân vừa đi thoáng qua trước mặt cô . Người đàn ông có cái dáng dấp quen thuộc , giống bạn trai cô lạ lùng . Diệu Linh chăm chú nhìn từ phía sau , phải rồi , cái dáng đi vai thấp vai cao của Gia Vinh rất dễ nhận diện . Diệu Linh vụt đứng lên nói với Lập Văn :

- Xin lỗi nha , anh đợi em một lát . . .

Nói đoạn cô vội vã rời khỏi bàn , đi thật nhanh ra khỏi tiệm ăn , đuổi riết theo đôi tình nhân kia . Khi đã còn khoảng cách thật gần , Diệu Linh cất tiếng gọi lớn :

- Gia Vinh !

Cả hai người phía trước cùng quay lại một lúc . Người đàn ông không sao giấu được vẻ lúng túng , như một người phạm pháp đang bị bắt quả tang . Diệu Linh sững sờ . Thật sự là cô không nhìn lầm , người đứng trước mặt cô đúng là Gia Vinh . Cố kiềm chế xúc động , Diệu Linh run giọng hỏi :

- Gia Vinh à , anh về đây hồi nào , sao không cho em hay ? Lâu lắm rồi , em không nhận được lá thư nào của anh hết , em cứ tưởng là anh bận việc nên không có thời gian liên lạc với em . Thì ra là anh đã trở về . . . Còn cô gái này . . . cô ta là ai vậy ?

Gia Vinh đứng chết lặng một chỗ , không nói nên lời . Cô gái đi chung với anh thấy vậy liền bước tới trước mặt Diệu Linh :

- Nghe chị nói như vậy , em đoán chị là bạn gái trước đây của Gia Vinh , có phải không ? Mọi tình của hai người , anh Vinh có kể cho em biết , nhưng đáng tiếc . . . mọi chuyện đều do ông trời sắp đặt . . . Chị với anh có duyên nhưng không có nợ , đành phải chịu thôi . Chị cũng đừng trách anh nghe , chị Linh ! Cũng tại em có ý với anh trước , chị có trách thì trách em đi , em chấp nhận được mà . . .

Diệu Linh ngỡ ngàng :

- Cô nói vậy . . . là sao ? Tôi với cô không hề quen biết , tại sao tôi phải trách cô , và trách chuyện gì ?

- CHị Diệu Linh , chị đừng giả ngây thơ nữa . Con gái thường nhạy cảm , chẳng lẽ thấy chúng tôi đi chung với nhau thân mật như vậy mà chị không hiểu tôi đang nói gì ư ? Nếu chị cố tình không muốn biết thì để anh Vinh nói với chị .

Quay sang Gia Vinh , cô gái kéo tay anh tới trước mặt Diệu Linh :

- Anh tự miệng nói với chị ấy đi ! Chuyện đã đến nước này , không thể tránh né được đâu anh Vinh ạ ! Hai người nói chuyện đi , em sẽ đợi anh ở quán nước đằng kia . . .

Nói xong , cô gái vội bỏ đi , để lại Gia Vinh đối mặt với Diệu Linh trong bầu không khí im lặng nặng nề . Diệu Linh nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt , trái tim cô đau nhói :

- Gia Vinh , anh nói đi ? Hai người đã có quan hệ với nhau rồi phải không ? Tại sao anh cứ mãi im lặng ? Anh đã cùng người con gái khác trở về , tại sao lại giấu em ? Tại sao ?

Gia Vinh nói với giọng điệu của người phạm tội , anh cố tránh không nhìn vào ánh mắt chất chứa nỗi uất hờn của Diệu Linh :

- Diệu Linh ! anh xin lỗi vì đã phụ bạc tấm chân tình của em , phụ bạc lòng mong đợi của em !

Trong thâm tâm anh cũng không muốn có chuyện này , anh còn thương em nhiều lắm Linh ạ . . .

Nhưng mà nơi đất khách quê người , nỗi cô đơn đã khiến anh không giữ được lòng mình khi kề cận với Thúy Vân . . . Cô ấy qua Hàn Quốc trước anh gần một năm , những ngày mới đến , chân ướt chân ráo , anh đã được Thúy Vân giúp đỡ rất nhiều . . . Cô ấy đối với anh rất tốt . . .

- Vậy còn em ? Em đối với anh không tốt hay sao ? Anh còn nhớ ngày đưa tiễn nhau nơi phi trường , anh đã nói gì với em không ? Anh đã ôm em trong vòng tay và nói rằng : " Diệu Linh ! Cảm ơn em đã tận tình lo cho chuyến đi hôm nay của anh . Anh quyết không để em thất vọng .

Ráng đợi anh về nghe Linh . Anh yêu em và mãi mãi yêu em ! " Vậy mà bây giờ có người con gái khác bên cạnh , anh đã quên lời hứa , uổng công em một lòng một dạ đợi chờ anh .

- Diệu Linh ! Anh biết anh có lỗi với em ! Anh không đáng để em yêu , cũng không mong được em tha thứ . Tất cả đều là do anh sai . Linh à , em đừng giận . . . Quên anh đi nghỉ Linh . . .

- Hà ? Diệu Linh sững người - Gia Vinh , tại sao anh lại nói câu đó ? Nếu anh biết anh có lỗi với em , anh có thể sửa đổi được mà . Em rất hiểu tâm trạng của một người mang cảm giác cô đơn nơi đất khách , không bạn bè và không có thân nhân . . . Có thể là anh nông nổi nhất thời . .

.Bây giờ anh đã về đây rồi , sao không tìm em chứ ? Bỏ hết mọi chuyện đi , em coi như em không nhìn thấy cái gì . . . Gia Vinh à , trở về với em nha anh ! Em không thể thiếu vắng anh được . Em không muốn yêu chung với người ta . Anh có thể vì em mà dứt khoát với cô Thuý Vân đó chứ ? Không lẽ nào . . . tình cảm bốn năm dài của chúng mình lại tiêu tan vì hình bóng kẻ thứ ba ? Lẽ nào . . . Thuý Vân mới quen biết với anh bên đó , anh lại coi cô ấy hơn em sao hả ?

Những câu hỏi dồn dập của Diệu Linh đẩy Gia Vinh vào tình trạng khó xử , anh lúng túng không biết trả lời sao với người con gái mình yêu và cũng là người đã lo lắng cho mình có được ngày hôm nay . . . Gia Vinh cắn chặt môi . . . Trong chuyện này rõ ràng anh là người có lỗi . Diệu Linh đợi chờ anh nhưng anh đã phụ người tình . . .

Cầm lấy đôi tay giá lạnh của người yêu , Gia Vinh hạ thấp giọng :

- Linh à , em bình tĩnh để nghe anh nói . Chúng ta . . . Chúng ta không thể nào quay trở lại được đâu em . Tốt hơn hết là em hãy cố gắng quên anh đi chuyện chúng mình , em muốn oán trách , muốn nguyên rủa anh như thế nào cũng được , anh không có lời nào để thanh minh . Anh chỉ mong em quên anh đi , coi như anh không có trở về . Lần gặp gỡ này , có thể là lần gặp cuối . . .

Diệu Linh bàng hoàng :

- Anh nhất quyết từ chối quay về ? Cô gái đó có mảnh lực gì khiến cho anh dễ dàng quên em như vậy hả anh Vinh ?

- Diệu Linh , anh xin lỗi ! Anh với Thuý Vân đã làm đám cưới rồi .

Đất trời như sụp đổ dưới chân Diệu Linh , lời nói của Gia Vinh làm cho cõi lòng cô tan nát .

Diệu Linh không muốn tinh những gì vừa nghe , nước mắt cô trào ra , chảy dài trên má :

- Anh . . . anh không gạt em chứ , anh Vinh ? Không lý nào . . . anh mới gặp đã yêu người ta hơn em . . . Anh nói đi , anh Vinh , Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy hả ?

Gia Vinh thở dài buồn bã :

- Anh biết phải nói sao với em bây giờ , khi chính anh cũng chưa hiểu nổi mình , anh không biết anh làm vậy là đúng hay sai , nhưng mà , , , anh đã quan hệ như vợ chồng với Thuý Vân , anh không chối bỏ trách nhiệm , chỉ còn biết thú nhận lỗi lầm với em thôi , em không tha thứ , anh cũng đành chịu . Diệu Linh à , em nín đi ! Nước mắt em sẽ làm anh đau lòng lắm , đừng khóc nữa Linh à !

- Giả dối ! Anh thật sự là người đàn ông giả dối mà ! Anh biết rõ câu chuyện này sẽ làm em đau lòng sẽ đưa cuộc tình mình đi đến chỗ tan vỡ , vậy tại sao anh còn dẫn thân vào ? Anh đã cưới cô ta làm vợ , nói xin lỗi với em thì có ích lợi gì ? Gia Vinh ! Em hận anh ! Em ghét anh ! Suốt cuộc đời này , em sẽ không tha thứ cho anh đâu .

- Không tha thứ thì chị sẽ làm gì được anh ?

Thuý Vân không biết trở lại từ lúc nào , đột ngột xen vào câu chuyện . Sẵn đang tức giận , Diệu Linh nạt luôn cô :

- Chuyện giữa chúng tôi không mắc mớ gì đến cô , cô biết chuyện gì mà xen vào chớ !

Thuý Vân cười khẩy :

- Bà chị à , tôi nghĩ là bà đã quá giận mất khôn rồi . Gia Vinh bây giờ là chồng tôi , bất cứ chuyện gì của anh đều liên quan đến tôi cả , tôi là vợ của anh , tôi có đủ tư cách để can thiệp chuyện riêng tư của chồng mình .Nể mặt chị là người tình trước đây của Gia Vinh , lại nghe anh nói chị có đóng góp công sức trong chuyên đi vừa rồi của anh nên tôi mới cho hai người cơ hội gặp mặt , để nói cho rõ với nhau trước lúc chia tay . Tôi đã biết điều như vậy rồi thì chị cũng đừng quá đáng .Chỉ trách anh cái gì chứ ?

Đàn ông nào mà lại không coi trọng sự nghiệp , chị có thể lo giúp anh đi lao động hợp tác chứ đâu thể lo cho anh một chỗ đứng trong xã hội công danh này . Còn tôi thì khác , anh rể tôi làm trong công ty liên doanh , em trai tôi là trưởng phòng tổ chức , chúng tôi thừa sức giúp Gia Vinh sau khi hợp tác về còn cơ hội tiến thân . Thôi chị cố quên Gia Vinh đi , coi trong bệnh viện chị có anh chàng nào vừa ý thì nên chấp nhận để kết hôn .

Đám cưới của chị , chúng tôi sẽ có quà tặng xứng đáng , coi như đền bù lại những gì chị đã từng lo lắng cho chồng tôi . Vậy được chứ ? Những gì cần nói , hôm nay ba mặt một lời cũng đã nói xong rồi , từ nay chị đừng tìm Gia Vinh nữa . Minh về đi , anh Vinh !

Dứt lời , TV cặp tay Gia Vinh kéo anh đi . Gia Vinh nhìn lại người yêu lần cuối cùng rồi cùng vợ quay lưng đi thẳng , bỏ lại Diệu Linh đứng trơ trọi một mình như kẻ mất hồn . Cô ngồi xuống bên vệ đường , bật khóc nức nở . Những giòng lệ ghen ngào cổ nén bây giờ bật tung ra thành suối lệ đầm trên môi . Thật không ngờ . . . cuối cùng Gia Vinh cũng trở về và mang cho cô một kết quả đau xé lòng . . . Bây giờ thì cô đã hiểu rồi . Gia Vinh hẳn tâm phụ bạc cô chỉ vì muốn có một tương lai tốt đẹp bên cạnh sự giúp đỡ của gia đình Thuý Vân . . Anh đã về nước trước thời gian đã định để cưới vợ và chờ bổ nhiệm nơi làm việc mới với mức lương cao . . . Chắc chắn gia đình TV đã sắp xếp cho anh những chuyện này . . . ĐẾN bây giờ Diệu Linh mới thấm thía nỗi đau , cô trách cho sự khờ dại cả tinh của mình , trước đây cô chưa hiểu thế nào là nhân tình thế thái , bài học này thật quá cay đắng , cả đời cô sẽ khó thể nào quên . . .

- Diệu Linh !

Một xấp khăn giấy được chia ra trước mắt của Diệu Linh . Nhận ra Lập Văn , cô tủi thân lại khóc lớn hơn . Lập Văn ngồi xuống bên cạnh cô , dịu dàng an ủi :

- Nếu khóc được thì em cứ khóc , nước mắt chảy được ra ngoài sẽ làm em vui bớt khổ đau .

Diệu Linh nhận lấy xấp khăn từ tay anh , cô dùng nó để thấm nước mắt .

- Chuyện của em , anh nghe hết rồi à ?

Lập Văn gật đầu :

- Phải . Anh Không cô ý nghe lén , tại em bỏ đi vội vã quá nên anh phải theo để biết có chuyện gì . Anh thật không ngờ bạn trai của em lại đối xử với em như vậy . . .

Diệu Linh thút thít :

- Có gì lạ đâu anh ! Anh ta cần phải có tương lai mà . . . Có người mang cơ hội tốt đến cho mình , nếu bỏ đi thật là uổng đó . . .

- Nói như em , anh không bằng lòng . Đồng ý là đàn ông phải coi trọng tương lai , sự nghiệp , nhưng nếu tương lai đó phải dựa vào người khác để có được thì có hay ho gì . Nhất là dựa vào đàn bà ! Tệ hại nữa là dùng tình cảm để đánh đổi , nếu là anh , anh sẽ không làm vậy đâu !

Diệu Linh chép miệng :

- Mỗi người một cách nghĩ khác nhau , Gia Vinh đã chịu khổ nhiều rồi , nếu anh muốn dựa vào TV để vươn lên thì cũng không có gì đáng nói . Em không giúp anh được thì cứ để anh đi theo con đường anh chọn , để sau này không oán trách em .

- Em không giận Gia Vinh thật à ?

- Một người đã bội bạc em như vậy mà em không giận thì chắc em là thánh . Em không phải là

giận mà em là hận . Người ta nói đúng mà , thương yêu càng nhiều thì oán hận càng sâu .

- Bỏ đi , em càng hận người ta thì sẽ càng chuốc lấy đau khổ . Nghe lời anh , quên người phụ mình đi .

Diệu Linh chớp mắt , một giọt lệ rơi xuống môi cô .

- Em cũng mong là em quên được ! Suốt đời , suốt kiếp này , em không muốn gặp lại Gia Vinh .

- Vậy mình về há ?

Lập Văn dìu Diệu Linh đứng lên . Cả hai đi trở lại tiệm ăn để lấy xe . Thấy ai cũng nhìn mình , Diệu Linh ái ngại nói :

- Anh Văn à , bộ em có gì khác lạ lắm hay sao mà người ta nhìn dữ vậy ?

Lập Văn nhìn cô rồi mỉm cười :

- Bởi vì em khóc đến đỏ cả mặt nên ai cũng tưởng là anh ăn hiếp em , có gì đâu mà lạ . Bây giờ em cười lên là hết chuyện thôi !

- Anh còn chọc em nữa ! Người ta đang đau khổ muốn chết , còn lòng dạ để cười được sao !

- Anh chỉ muốn em hiểu một điều : đừng đau khổ vì một con người không đáng cho mình phải đau khổ , và hãy quên những gì đáng quên .

- Nếu anh nói vậy , sao anh không quên được Nghi Bình ? Sao anh lại đau khổ vì cô ấy chứ ?

Lập Văn nghiêm nét mặt :

- Em không nên đem Nghi Bình ra so sánh với Gia Vinh . Cổ và bạn trai em đâu có giống nhau . Gia Vinh yêu em rồi phụ em , còn Nghi Bình không có tình cảm gì với anh , cho nên không thể trách cổ được . Người đáng trách là anh , một gã si tình khờ dại .

- Anh không thể yêu Phi Yến hả , anh Văn ?

- Tánh của anh không thích lừa dối . Một mình anh đau khổ đủ rồi , kéo Phi Yến vào cuộc làm gì cho đau khổ cả ba chứ .

- Sao lại là ba người ? Chỉ có anh với Phi Yến thôi , anh đâu thể tính luôn Nghi Bình chứ , bởi vì người cổ chọn là Thanh Lâm .

- Chỉ sợ rằng Thanh Lâm không chọn cô ấy . Nghi bình còn ngây thơ lắm , suy nghĩ của cổ chưa có chín chắn đâu Linh . Cổ không thể phân biệt thế nào là tình yêu . Nếu Nghi Bình đủ sáng suốt để nhận định , thì cổ sẽ yêu anh chứ không phải Thanh Lâm . Bởi vậy anh mới nói , lôi Phi Yến vào cuộc thì sau này sẽ có ba người đau khổ .

- Em thấy anh đã quá tự tin rồi , anh Văn . Nghi Bình thật sự đang cặp với Thanh Lâm . Em không tin giữa họ sẽ tan rã .

- Không tin thật à ? Nếu như Thanh Lâm biết được chuyện của em thì sao ? Em thử nghĩ coi . . . cậu ấy có còn thành ý theo đuổi Nghi Bình không hả ?

Câu hỏi của Lập Văn làm Diệu Linh hốt hoảng , cô không giấu được nỗi lo lắng của mình :

- Lập Văn ! Em xin anh ! Anh đừng nói chuyện em với Gia Vinh cho ai biết nha , nhất là với Nghi Bình , cổ sẽ sợ ý để anh Lâm biết chuyện . . . Em không muốn phiền phức vậy đâu .

Lập Văn nhìn thẳng vào ánh mắt của Diệu Linh :

- Em sợ chuyện gì chứ ? Không phải em vừa mới nói với anh là Thanh Lâm yêu Nghi Bình sao ? Em không tin họ có thể xa nhau thì tại sao em lại không muốn Thanh Lâm biết rõ chuyện em chia tay với Gia Vinh ?

Diệu Linh lắc đầu :

- Em chỉ muốn giấu đi tâm sự của mình . Thất bại trong tình yêu thì có gì hay đâu mà phô trương , em không thích người ta nhìn mình bằng ánh mắt thương hại , cũng không muốn nghe người ta an ủi vào lúc này đâu .

- Anh biết em con một lý do khác nữa , có muốn anh nói giúp em không ?

- Thôi đi ! Lập Văn à , bất luận là với lý gì , em cũng không muốn để cho người khác biết . Cứ coi như Gia Vinh chưa từng trở về đây ! Lập Văn hãy hứa với em , anh sẽ không nói cho ai biết chuyện của em . Hứa đi anh !

Thấy Diệu Linh nước mắt lưng tròng , Lập Văn không nỡ để cho cô thất vọng . Anh gật đầu :

- Được rồi , anh hứa với em !

- Vậy thì tốt quá . Em cảm ơn anh nhiều . Mình về thôi anh Văn .

- Để anh đưa em về . Tâm trạng em như thế này , đi xe một mình không có tốt đâu .

Diệu Linh không từ chối lời đề nghị của Lập Văn . Cô chạy xe bên anh mà tâm trí như để tận nơi nào , có mấy lần cô suýt vượt đèn đỏ , nếu Lập Văn không kịp can chắc cô bị phạt nặng rồi . nếu không có anh , chắc cô sẽ lang thang một buổi chiều nay với một tâm sự đầy nước mắt .

Phi Yến đang kiểm tra lại lượng bông băng vừa mới nhận từ kho dược thì nghe có tiếng gõ cửa phòng , Cô lên tiếng :

- Cửa không cài , xin mời vào !

Cánh cửa bật mở , người bước vào phòng là Thanh Lâm .

- Chào em ! Cho anh hỏi , bác Dung có ở đây không ?

- Bác ấy vừa mới ra ngoài . Có chuyện gì không anh Lâm ?

- Ồ không ! Bác Dung có gửi anh mua một số thuốc , anh định đem lên cho bác ấy thôi . Ủa !

Kim Phượng không cùng trực với cô à ?

- Có chứ , nhưng cô đang bận truyền dịch cho bệnh nhân giường 34 . Sáng nay khoa nhận bệnh nhiều lắm , Diệu Linh lại nghỉ nên những người còn lại không ai được rảnh hết .

Thanh Lâm lộ vẻ quan tâm .

- Diệu Linh nghỉ việc à ? Cô ấy bận gì vậy ?

- Không phải là bận ! hồi sáng em gái cô gọi điện lên báo cô ấy bệnh , muốn xin nghỉ ít hôm . . . .

Diệu Linh không đi làm là tại em còn mệt dài dài . . .

Thanh Lâm đưa túi thuốc cho Kim Phượng :

- Em cho anh gửi , có gặp bác Dung thì đưa cho bác ấy dùm anh .

- Dạ .

Thanh Lâm chào Kim Phượng rồi đi trở ra quầy thuốc . Vừa thấy anh , Huy Lâm đã kêu lên :

- Lâm à , Nghi Bình vừa điện thoại cho anh đó . Cô ấy bảo khi nào anh trở lại thì gọi điện thoại cho cô ngay , cô đang chờ máy .

- Được rồi , cảm ơn !

Thanh Lâm nhắc điện thoại gọi về Ủy ban . Máy vừa đổ chuông đã có người nhắc lên , Thanh Lâm nhận ra giọng quen thuộc của Nghi Bình :

- Alô , Ủy ban nhân dân phường nghe đây .

- Nghi Bình hả ? Anh Lâm đây ! Em nhắn anh có chuyện gì ?

- Chiều nay sau giờ làm việc anh đến đón em nghe anh Lâm . Chúng ta sẽ cùng về nhà em . Ba mẹ và anh chị muốn gặp anh lắm đó !

- Chiều nay ư ? Anh không dám hứa trước , nếu rảnh thì anh sẽ đến .

- Còn nếu gì nữa hả anh ? Lúc nãy em đã hỏi anh Lâm rồi , bữa nay anh đâu có trực chiều . Dành thời gian tới nhà em một chút cũng không được sao ? Em đã lỡ nói với mẹ rồi , nếu anh không đến , em mất mặt lắm đó ! Thanh Lâm à , anh có đến được không hả ?

- Thôi được ! Anh hứa đến nhưng em đừng chờ anh ở chỗ làm , cứ về trước đi , có thể là anh sẽ đến trễ một chút .

- Đến trễ à ? Tại sao vậy ?

Thanh Lâm có vẻ bực , giọng anh hơi sẵng :

- Anh bận chuyện riêng , em đừng hỏi nhiều quá được không ! Anh hứa đến rồi mà , vậy cũng chưa bằng lòng hay sao ?

Rồi nhận ra mình có hơi quá đáng , Thanh Lâm hạ giọng :

- Yên tâm đi , Nghi Bình . chiều nay anh nhất định sẽ đến nhà em ! Đừng lo lắng nữa , thông nhất vậy đi nghe !

Thanh Lâm nói xong gác máy ngay . Huy Lâm đứng kế bên cười chọc anh :

- Thế nào hả ? Gia đình vợ đòi coi mắt chàng rể tương lai à ?

Thanh Lâm mệt mỏi lắc đầu :

- Để tôi yên một chút đi Lâm . Vướng vào đàn bà thật là phiền phức !

- Nhưng coi bộ Nghi Bình rất thật lòng với anh . Hai người quen nhau cũng đã lâu rồi , bây giờ cũng đến lúc phải trình diện chứ , bộ không tính đến chuyện hôn nhân hay sao ?

- Nhiều chuyện quá ! Lo bán thuốc cho khách hàng kia !

Huy Lâm quay lại , thấy có hai người khách đưa toa thuốc , anh bỏ dở câu chuyện để lo phục vụ . Thanh Lâm gọi điện thoại đến nhà Diệu Linh . Huy Lâm nghe loáng thoáng tiếng anh hỏi thăm về căn bệnh của Diệu Linh và hẹn chiều sẽ tới . Bây giờ thì Huy Lâm đã hiểu được Thanh Lâm bận chuyện gì . Quen người mới mà lòng còn vẫn vương tình cũ . Huy Lâm rất muốn khuyên bạn đừng bắt cá hai tay , nhưng anh biết , Thanh Lâm sẽ không chịu nghe anh nói , cho nên anh chỉ biết lắc đầu , không hiểu kết cuộc giữa ba người sẽ ra sao ? ! !

Nghi Bình đưa mắt nhìn đồng hồ . Đã 6h rồi , mà không thấy bóng dáng của Thanh Lâm đâu , Nghi Bình bắc đầu thấy bức bối trong lòng . Mọi người trong gia đình cô đều có mặt đầy đủ ở phòng khách , bữa cơm chuẩn bị xong cả tiếng rồi mà khách mời chưa đến , tuy là không ai mở lời trách móc nhưng Nghi Bình vẫn cảm thấy quê mặt với gia đình . Cô nhớ lại lần đầu Hoài An đưa Bích Ngân về giới thiệu , Bích Ngân đã đến trước giờ hẹn 20 phút , ăn mặc đẹp , lại còn mang đầy đủ quà cáp làm vui lòng từng người ở gia đình , hôm đó Nghi Bình về trễ , nhưng qua lời khen của ba mẹ , cô biết Bích Ngân đã chiếm được rất nhiều tình cảm của hai người . Còn Thanh Lâm ? ! Cô đã tốn biết bao công sức để lấy lòng người nhà anh , bây giờ anh lại đối với cô như vậy , hỏi sao không giận chứ . Nghi Bình mấy lần muốn gọi điện thoại đến nhà Thanh Lâm , song mẹ cô và Hoài An lại ngồi ngay máy điện thoại , nếu cô làm vậy thì mất mặt quá ! Dù sao cô cũng là con gái , lẽ nào đi cầu cạnh người ta . Trên chiếc đồng hồ chậm chậm nhích dần từng số một . . . 6h15 . . . 6h20 . . . 6h30' . Nghi Bình đã mất hết kiên nhẫn , giọng cô như gần sắp khóc đến nơi :

- Con nghĩ . . . mọi người không cần phải đợi nữa . . . Chắc là anh Lâm không đến đâu . . . Ba , mẹ , anh hai , chúng ta ăn cơm đi !

Bà Luyến không nói gì , lặng lẽ đi dọn thức ăn ra bàn . Nhìn sắc mặt của Mẹ , Nghi bình biết bà đang giận lắm . Cô pbụ mẹ bới cơm ra chén cho mọi người . Hoài An lẩm bẩm bên tai cô :

- Em hẹn bạn cái gì lạ vậy ? Lần đầu gia đình mời đến dùng bữa cơm , cậu ta không nể mặt chút nào . Nếu là Lập Văn . . .

Nghi Bình cúi mặt thật thấp :

- Anh hai , em xin lỗi . . . Em đâu biết có sự lại xảy đến như vậy . . .

- Người cần xin lỗi không phải là em , mà là cậu ta . Hừ , khi không làm gia đình mất vui . Nếu đổi là Lập Văn thì mọi chuyện đã khác hơn rồi .

- Anh hai à , em chọn lựa người nào là quyền tự do của cá nhân em , đúng cũng được mà sai cũng được , anh đừng so sánh như vậy em không muốn đâu .

Hoài An định nói nữa nhưng bà Luyến đã lên tiếng rầy anh :

- An à , chuyện không đáng con đừng nên nói tới nói lui . Nghi Bình lớn rồi , nó làm gì cũng biết

suy nghĩ mà , con can thiệp làm gì . Mỗi một con người sung sướng hay đau khổ trong tình yêu đều lo mình tự chọn , con càng mong muốn thay đổi được em con thì hậu quả sẽ càng đi ngược lại , không ích lợi gì đâu . Thôi ăn cơm đi , đừng để cho bữa cơm gia đình mất ngon vì một không đâu !

Nghi Bình cắn môi , miễn cưỡng cầm đũa . Cô hiểu mẹ đang có ý trách mình đã hồ đồ trong tình cảm lứa đôi . Hôm nay trên bàn toàn là những thức ăn đặt biệt do chính tay cô mua về , cùng với mẹ nấu nướng để đãi Thanh Lâm . Thế mà anh đã làm cho cô thất vọng , bây giờ đâu có ăn thịt rỗng thì Nghi Bình cũng nuốt không trôi . Miếng cơm trong miệng cô đắng ngắt . Cô bỏ đũa đứng lên . Ông Trí thấy vậy liền hỏi :

- Sao vậy Bình ? Con không được vui à ?

Bà Luyến nói như ra lệnh :

- Ngồi xuống ăn thêm một chén nữa đi . Con không có làm gì sai , tại sao đến nỗi bỏ ăn bỏ uống vì người ngoài chứ . Nếu con không chịu ăn , mẹ sẽ không cho con cơ hội để giới thiệu bạn trai mình nữa .

Nghi Bình ngồi trở lại chỗ cũ , cố gắng ăn hết bát cơm thêm mà nước mắt long trùng . Cô giận Thanh Lâm không sao tả xiết . Bữa cơm vừa xong thì có tiếng kèn xe của thanh Lâm . Nghi Bình nhìn đồng hồ : 7h20' . Cô giận dỗi lo thu dọn mâm chén chứ không thèm ra gặp anh . Bà Luyến bảo Hoài An :

- Con mở cửa cho cậu ấy vào đi ! Còn Nghi Bình , ra nhà sau rửa mặt lại cho tươi tỉnh , đừng để cho người ta biết con chờ đến phát khóc , không có giá trị gì đâu con !

- Dạ !

Hoài An đón Thanh Lâm vào nhà . Anh gật đầu chào ông Trí và bà Luyến :

- Thưa hai bác , con mới tới ! Còn anh đây chắc là anh hai của Nghi Bình có phải không ? Chào anh ! Tên em là Thanh lâm , là bạn em Bình .

Hoài An gật đầu :

- Chào cậu ! Cậu ghé chơi hay có việc gì không ?

- Dạ . . .thưa hai bác và anh hai , hồi sáng Nghi Bình có điện thoại cho em , nói là gia đình mời em đến đây dùng cơm , tiện thể để cô ấy giới thiệu . . .dạ . . .nhưng mà , lúc tan sở , em còn có chút việc phải làm cho nên đã đến trễ . . .mong hai bác và anh thứ lỗi cho . . .

Bà Luyến nhẹ nhàng :

- Không có gì ! Đối với người quá bận rộn vì công việc , thì sai hẹn cũng là chuyện thường thôi .

Chúng tôi đâu có trách gì cậu ! Mời cậu ngồi ! Nghi Bình à . lên rót trà mời bạn đi con !

Một lúc lâu sau Nghi Bình mới từ nhà sau đi lên . Sắc mặt cô không che dấu được nỗi giận hờn , cô rót trà mời Thanh Lâm bằng thái độ lạnh nhạt , không có lấy nụ cười trên môi . Thanh Lâm có vẻ biết lỗi , anh ngọt ngào :

- Nghi Bình ! Anh xin lỗi . Không phải anh quên lời hẹn với em đâu , nhưng công việc chưa xong nên anh phải làm xong rồi mới đến . Em thông cảm đừng giận anh nhé Nghi Bình !

Ông Trí gật gù :

- Cậu đừng lo lắng quá như vậy , cậu Lâm . Nghi Bình sẽ thông cảm được mà . Nếu cậu làm dở dang công việc vì cuộc hẹn này thì chúng tôi cũng áy náy lắm !

Riêng bà Luyến thì không nói gì , bà âm thầm đứng lên đi về phòng . Một lát sau bà ra gọi ông Trí vào xem video ở phòng trong . Hoài An cũng tìm cơ rút lui . Trong phòng khách chỉ còn lại hai người , Nghi Bình rấm rứt khóc . Thanh Lâm ngồi lại gần bên cô :

- Nghi Bình , cho anh xin lỗi , em đừng giận nữa mà . . .

- Anh về đi , đừng có đến đây nữa , em không muốn gặp anh !

- Nghi Bình , đừng đuổi anh ! Anh biết anh làm sai , anh đã khiến cho em thất vọng , em muốn nặng nhẹ anh như thế nào cũng được , anh không buồn em đâu , chỉ xin em đừng đuổi anh về . Thật ra là anh bận đột xuất mà em , hồi sáng anh có nói với em rồi .

- Hừ ! Anh chỉ nói la anh đến trễ , nhưng em đâu ngờ là trễ đến như vậy ! Ngay lần đầu tiên ra mắt nhà gái mà anh thất hứa như thế , em còn mặt mũi nào để nói tốt cho anh được nữa ! Lúc nay mẹ của em rất giận , anh có biết không ? Anh hai đưa người yêu về thì cả nhà cùng vui , còn em .

..

Nghi Bình tủi thân lại bật khóc , Thanh Lâm đưa khăn thấm nước mắt cho cô . Anh cầm tay Nghi Bình lên và đánh vào mặt mình :

- Anh biết lỗi ? từ nay về sau anh sẽ không dám có lần thứ hai . Anh hứa không để em buồn và thất vọng nữa đâu . Tha cho anh đi mà em ! Nếu không thì cứ trị tội anh thẳng tay đi ! Đánh mạnh mạnh vào !

Cứ thế Thanh Lâm cầm lấy hai tay của Nghi Bình tạt đánh vào mình , anh đánh rất nhiều và rất mạnh tay . . . Nghi Bình chịu không nổi cô giật tay mình ra .

- Anh làm gì vậy ? Điên rồi hả ?

Thanh Lâm kè sát mặt mình vào gương mặt khả ái của cô , anh dịu dàng :

- Em chịu tha lỗi cho anh rồi hả ?

Nghi Bình ngúng nguẩy :

- Tha cho anh ? Còn lâu !

- Vậy chứ bây giờ em muốn sao ? Em có hành hạ anh cách nào anh cũng chịu , miễn là em bằng lòng bỏ qua chuyện lần này !

- Được lắm ! Nếu anh biết thành tâm hối lỗi như vậy thì bây giờ hãy ra ngoài cổng nhà này đứng tới sáng luôn đi !

- Tới mấy giờ hả em ?

- Đến sáng mai . Khi nào em ngủ dậy , em sẽ ra gọi anh , coi như huê !

- Tuân lệnh !

Dứt lời Thanh Lâm vụt đứng lên bước ra ngoài . Nghi Bình ngồi yên không nhìn theo . Từng thời khắc trôi qua thật chậm . Đến lúc kim đồng hồ chỉ 9h , Nghi Bình mới từ từ đứng lên . Cô bước ra cổng nhìn , nhưng Thanh Lâm không hề có ở đó ! Hừ ! Như vậy dám nói là biết lỗi . Thiệt đúng là . . . muốn chọc tức người ta . Cô giận dữ quay đi , vừa lúc đó một bóng đen từ sau hàng dâm bụt bước ra chụp lấy đôi vai cô lại :

,

- Á . . .

Nghi Bình hốt hoảng kêu lên , cùng lúc đó cô nhận ra Thanh Lâm . Anh đặt ngón trỏ lên môi cô .

- Là anh đây nè ! Sao hả ? Có phải thấy anh bị phạt lâu nên nóng ruột phải hôn ?

- Còn lâu à ! Anh đứng tới hoá đá cũng không ai thèm nhìn nữa !

- Nếu vậy em ra đây làm gì ?

- Để nói cho anh biết là . . . Nghi Bình đột ngột néo thật mạnh vào hông Thanh Lâm - Anh đáng chết lắm !

Hiểu ra Nghi Bình đã hết giận , Thanh Lâm vui mừng ôm choàng lấy cô , đặt thật nhiều nụ hôn lên đôi mắt ướt . Nghi Bình như quên hết mọi giận hờn , cô ngoan ngoãn nép mình trong vòng tay người yêu để tận hưởng vị ngọt ngào của tình yêu . . .

Diệu Linh ngồi dựa lưng vào thành giường , trên tay cô cầm tấm ảnh chụp chung với Gia Vinh , những hình ảnh kỷ niệm của một thời yêu nhau tha thiết . Bây giờ đã hết rồi , nước mắt Diệu Linh tuôn thành dòng chảy ướt đầm trên đôi má xanh xao bệnh hoạn . Diệu Linh thật sự không

chịu đựng nỗi cú sốc này . Yêu rồi phụ sao mà nhanh chóng quá !

- Chi Tư !

Diệu Nga bung chén cháo đến bên chị , thấy mấy tấm ảnh trên tay Diệu Linh , cô giật lấy xe tan thành từng mảnh nhỏ , miệng không ngớt nguyên rủa Gia Vinh :

- Thứ đàn ông bạc tình bạc nghĩa như hấn còn luyến tiếc gì mà giữ lại mấy tấm hình này chứ ! Hấn đã bỏ chị lấy người khác , món nợ giữa hai người chị tính sao đây ? Em mà như chị , em sẽ đòi lại tất cả những gì đã đóng góp vào lần đi hợp tác của Gia Vinh . Dầu sao tình cảm cũng đã tan vỡ , tội tình gì để hấn hưởng thụ hết rồi còn cười mình ngu !

Diệu Linh lắc đầu :

- Em đừng có nhỏ mọn quá được không DN ? Mình lớn rồi , đâu phải như con nít hễ giận là đòi lại những thứ đã cho đi ! chính vì tình cảm đã tan vỡ nên chị không còn muốn tính toán gì với Gia Vinh nữa . Anh cảm thấy hổ thẹn với chị , đó cũng là một sự trừng phạt của lương tâm , chị thấy không cần phải nói thêm gì nữa .

- Vậy . . . em xé mấy tấm hình này , chị có giận em không ?

- Diệu Nga , em thật ngây thơ , em đã giúp chị làm cái việc mà chị muốn làm , tại sao chị lại giận em chứ . . . . Không lẽ . . . . đến lúc này , chị Linh em còn thương tưởng đến Gia Vinh nữa sao ?

- Nếu không là vậy thì tại sao chị khóc ?

Diệu Linh dùng khăn tay lau lệ , cô gượng cười :

- Khóc không có nghĩa là tiếc thương tình cũ đâu em . Chị chỉ thấy buồn cho mình , má hồng phận bạc .

Diệu Nga lộ vẻ băn khoăn , một lúc sau cô nói :

- Gia Vinh đối với chị chị như vậy , chị đừng bận tâm suy nghĩ , nhiều nữa . Em có một thắc mắc , muốn hỏi chị nhưng sợ chị rầy . . .

Diệu Linh mỉm cười :

- Em khờ quá , mình là chị em mà , em muốn hỏi chuyện gì ? Đừng có sợ . . . chị không rầy em đâu .

- Chị Linh à . . em thấy anh Lâm . . . anh thương chị lắm mà , sao chị không chấp nhận anh vậy ?

- Sao em biết Thanh Lâm thương chị ?

Diệu Nga nhướn mày :

- Nhìn thái độ của anh là biết rồi . . . em gái chị nhạy cảm lắm chứ bộ !

- Đó là chuyện lúc trước , bây giờ anh Lâm đã là bồ của chị Bình rồi , em đừng nói bậy bạ méch lòng lắm đó !

- Em cảm thấy anh Lâm còn quan tâm đến chị nhiều lắm . . . . Như hôm qua đó , chị thấy hôn , anh ở bên chị từ chiều đến tối , lo cho chị đủ thứ tư ly sữa đến viên thuốc , nếu chị không đuổi khéo , anh cũng chưa muốn về đâu . Tới khi về , anh căn dặn em đủ điều . . . bảo em phải chăm sóc chị đàng hoàng . . . Chưa chắc gì chị Bình được anh lo như vậy đâu nhe !

Diệu Linh nhăn mặt :

- Em nói bậy bạ gì đó Nga ? Chị đã nói rồi , chị và anh Lâm không có gì hết , em đừng có giàu tưởng tượng quá được không ? Xuống nhà ôn bài đi , chị ăn cháo kéo nguội .

Diệu Nga vừa đi vừa lẩm bẩm :

- Có hay không đều là do chị thôi , em có nói bậy gì đâu chứ . . . Sự thật là vậy mà .

Diệu Linh nghe rõ câu nói của Diệu Nga , cô chỉ lắc đầu nhẹ rồi bung chén cháo lên , múc từng muỗng nhỏ cho vào miệng . Trong cơn bệnh , Diệu Linh ăn cũng chẳng biết ngon . Cô đã tự nhủ với lòng không để tình cảm đánh gục mình , nhưng rồi mỗi lần nghĩ đến tình yêu tan vỡ , nghĩ đến hình ảnh Gia Vinh đi bên TV , trái tim Diệu Linh lại quặn thắt cơn đau . Ai có trải qua

hoàn cảnh bị phụ tình mới hiểu rõ cảm giác của Diệu Linh bây giờ , cô đang mang nỗi đau của một người bị bỏ rơi . . .

- Diệu Linh !

Tiếng gọi bất ngờ của Thanh Lâm làm Diệu Linh giật mình . Đặt chén cháo xuống bàn , cô sửa lại thế ngồi rồi ngược mắt nhìn anh :

- Sao giờ này . . . anh lại đến đây vậy ?

- Anh đến thăm em , bộ không được à ? Sao dạo này khó khăn với anh vậy ?

- Ồ . . . Ồ ! Ý em không phải thế , em , . . . em chỉ thấy ngạc nhiên sao trong giờ làm việc mà anh lại tới đây , bộ khỏi phải làm sao ?

- Có gì quan trọng hơn em bệnh chứ ! Em làm gì trợn mắt nhìn anh vậy , bộ không phải à ? Anh đã nhờ Huy Lâm bán giùm rồi , anh biết sắp xếp mà , em không cần lo đâu !

Dứt lời , Thanh Lâm mở túi xách lấy hộp bánh quy bơ đặt lên bàn , rồi sau đó là hai trái bom to tướng . Diệu Linh kêu nhỏ :

- Anh đừng mua nhiều thứ quá , anh Lâm ! Số bánh và trái cây hôm qua vẫn còn nguyên kia !

- Tại sao em không ăn ? Chê hả ?

- Không phải , nhưng anh cũng biết rồi đó , em bệnh mà , ăn uống không biết ngon nên có hơi lười biếng .

- Lười cũng phải ráng chứ , em nên lo cho sức khoẻ của mình . Anh có nhờ chị Thương nấu canh song cho em nè , ăn một chút đi Linh , chị Thương nấu thức ăn ngon lắm đó . . .

Diệu Linh cảm động nhìn Thanh Lâm , anh quá ân cần chăm sóc cho cô làm cô ngại . Cô không muốn làm buồn lòng người bạn thân . Diệu Linh dụi dãi :

- Anh không cần phải vì em mà làm nhiều chuyện như vậy đâu , anh Lâm ! Hãy nghĩ đến Nghi Bình một chút . Nếu có thời gian , anh nên giành cho bạn gái của mình , không khéo cô lại hiểu lầm anh thì khổ . . .

Thanh Lâm thở dài :

- Anh thấy em lúc nào cũng thích lo cho người khác hơn là bản thân mình , từng tuổi này không lẽ anh không biết được mình đang làm gì sao ? Em khỏi phải nhắc nhở anh từng chút như vậy !

Diệu Linh cúi đầu :

- Em xin lỗi . . .

- Anh nói thế thôi , không phải là trách em . Nào , đưa chén đây anh múc canh cho !

- Em mới ăn cháo , còn no lắm mà anh ?

- Thì ăn một chén thôi cũng được , em không ăn là phụ lòng anh , anh sẽ giận cho coi !

Diệu Linh miễn cưỡng đưa chén ra cho Thanh Lâm múc soup , ăn được vài muỗng , cô nghe như có tiếng cãi vã ở dưới nhà , hình như là tiếng của Diệu Nga đang gây gổ với ai . Diệu Linh bỏ chân xuống giường Thanh Lâm vội ngăn cô :

- Em định đi đâu vậy ?

- Con bé Nga lại gây cãi với ai rồi , em muốn xuống để rầy bảo nó . . . .

- Em đừng quên là mình đang bệnh . Cứ nằm yên đó đi , để anh khuyên cô ấy dùm cho .

Thanh Lâm rời khỏi phòng Diệu Linh , anh đi nhanh qua mấy bậc cầu thang xuống dưới nhà . Ở phòng khách có một thanh niên đang ngồi trên salon , tay ôm khư khư một túi trái cây và một bó hoa tươi . Diệu Nga thì đứng đối diện anh ta , sắc mặt giận dữ , Thanh Lâm lên tiếng hỏi :

- Có chuyện gì vậy Nga ?

Vừa thấy anh , Diệu Nga liền chỉ tay vào mặt người đối diện , giọng đầy hằn học :

- Anh Lâm à , anh đến đúng lúc lắm , làm ơn đuổi người này ra ngoài dùm em . Hấn tự tiện vào nhà mình đó .

Thanh Lâm ngạc nhiên :

- Tại sao em phải đuổi anh ta ?

- Vì em không muốn cho hắn gặp chị Linh . Chính vì hắn mà chị Linh đau khổ đến nỗi mang bệnh , bây giờ con già nhân giả nghĩa tới thăm , nãy giờ em đuổi hoài mà hắn vẫn không chịu đi . Thứ người gì lý lợm không biết mắc cỡ . . .

Thanh Lâm nhìn vẻ cam chịu của chàng trai ở trước mặt , anh sực nhớ ra . . . anh đã có lần nhìn thấy tấm hình người này chụp chung với Diệu Linh .

- Anh tên là Gia Vinh có phải không ? Anh là bạn trai của Diệu Linh à ? Anh về nước khi nào , sao tôi không nghe Diệu Linh nói vậy ?

Gia Vinh ngược lên nhìn ThanhLâm , vẻ hoài nghi hiện rõ trên ánh mắt :

- Anh là gì của Diệu Linh mà hỏi tôi ?

Thanh Lâm chưa kịp đáp , Diệu Nga đã hót ngay :

- Anh Lâm là bạn trai mới của chị tôi đó , được không ? Anh đã có vợ rồi , anh lấy tư cách gì để hỏi người ta ?

- Anh chỉ hỏi cho biết vậy thôi , Nga làm gì cau có với anh vậy ! Anh biết , anh không còn quyền gì để hỏi đến chuyện riêng của Diệu Linh , anh chỉ mong cô có được người bạn trai tốt và được hạnh phúc . Hôm nay anh đến chỉ muốn thăm Diệu Linh , Diệu Nga à , em đừng từ chối yêu cầu này của anh . Anh rất mong được gặp cô ấy .

- Anh cần gặp tôi để làm gì ?

Nghe tiếng Diệu Linh , Gv quay lại . Cô đã xuống không biết tự lúc nào , đang đứng ngang bên chân cầu thang . Không giống với lần gặp lại Gia Vinh , Diệu Linh bây giờ bình thản hơn nhiều . Giọng cô ráo hoảnh :

- Anh Vinh à , không phải anh nói với tôi là chúng ta không thể gặp nhau nữa hay sao ? Không phải chúng ta đã gặp nhau nữa hay sao ? Không phải chúng ta đã gặp nhau lần cuối cùng rồi hay sao ! Lẽ ra anh không nên đến tìm tôi . Nếu chị nhà biết được sẽ phiền lắm đó .

Gia Vinh bước tới gần bên cô ;

- Diệu Linh , anh muốn được tạ tội với em ?

- Cách tạ tội duy nhất là anh ly dị vợ và trở về bên tôi ! Thế nào hả ? Làm không được chứ gì ! Hừ ! vậy thì đừng làm ra vẻ biết lỗi !

- Diệu Linh !

- Anh về đi !

- Diệu Linh à .

- Tôi bảo anh về đi , có nghe không ? Giờ phút này tôi không muốn nghe thêm một lời giải thích nào hết , có nói cũng bằng thừa ! Anh về đi .

Thanh Lâm đã hiểu được phần nào câu chuyện , nhưng anh thấy đây là chuyện riêng của Diệu Linh nên không tiện xen vào . Diệu Nga chỉ tay ra ngoài :

Chị Linh nói cái gì , anh nghe rõ rồi chứ ! Xin mời bước ra ngoài . Từ nay yêu cầu anh đừng đến làm phiền chị ấy nữa , nếu không anh đừng trách sao tôi có hành động hỗn hào !

Gia Vinh thở dài :

Yên tâm đi Diệu Nga ! Anh chỉ muốn thăm chị em lần cuối , biết cô ấy có người bạn trai tốt , anh cũng mừng . Diệu Linh , anh thành thật chúc phúc cho em . Tạm biệt !

Dứt lời , Gia Vinh quay lưng đi như chạy ra ngoài , không buồn chào những người còn lại , Diệu Nga còn rảng nói với theo :

Phải nói là vĩnh biệt mới đúng , chị tôi coi như anh đã chết rồi , cầu mong cho suốt đời suốt kiếp này chị đừng gặp lại anh . . .

Lúc quay lại , nhìn thấy bó hoa và túi trái cây của Gia Vinh trên bàn , Diệu Nga gom hết lên định ném ra ngoài nhưng Thanh Lâm đã ngăn cô lại :

Đừng làm vậy , Diệu Nga .

Anh cản em làm gì ? Để em quăng bỏ hết cho rồi , mấy thứ này ai mà cần chứ .

Dù sao đó cũng là tấm lòng của anh ấy , em không nên chà đạp người ta . Chuyện không muốn cũng đã xảy ra rồi , tốt hơn là mình đừng để trong lòng nữa !

Diệu Linh lên tiếng bảo em :

Anh Lâm nói phải đó , em đừng xử sự như trẻ con vậy Diệu Nga . Đem cất hết đi , chừng nào đi học đem nó theo đãi bạn . Riêng bó hoa thì bỏ vào sọt rác được rồi !

Diệu Nga ngoan ngoãn làm theo lời chị dạy . Thanh Lâm bước tới gần Diệu Linh , giọng anh đầy quan tâm :

Trở lên phòng đi em ! Sức khoẻ em không tốt , em nên nghỉ ngơi nhiều , đứng ở đây làm gì .

Những chuyện không vui , em đừng nghĩ tới nữa . Để anh đưa em lên phòng nha !

Thôi khỏi đi anh Lâm . Cám ơn anh đã hết lòng lo cho em , em không có sao đâu . Xin lỗi... lúc này Diệu Nga đã vô tình làm Gia Vinh hiểu lầm anh...

Thanh Lâm mím môi , ánh mắt đượm buồn :

Em sợ anh ấy hiểu lầm , có nghĩa là em vẫn còn thương anh . Những lời nói lúc này , chỉ là tự gạt mình thôi , có phải không ?

Diệu Linh quay mặt đi để che dấu giọt nước mắt vừa trào ra nơi khoé mi , cô cố giữ cho mình đừng bật khóc :

Gia Vinh cưới vợ rồi , hiểu lầm hay không thì có gì là khác biệt đâu ! Em nói đây là nói anh kia , khi không lại vì em mà chịu tiếng oan , em sợ anh khó chịu...

Thanh Lâm nhìn đắm đắm vào mắt Diệu Linh nhưng cô đã cố ý không quay lại để Thanh Lâm không thấy cô đang khóc , anh vẫn biết là cô rất buồn . Anh muốn nói với cô là anh không hề khó chịu , trái lại anh còn mong cho lời nói của Diệu Nga trở thành sự thật , mong mình có thể thay thế cho hình bóng của Gia Vinh trong trái tim cô... Nhưng cuối cùng anh đã im lặng .

Thanh Lam biết , anh có nói ra cũng bằng thừa bởi vì Diệu Linh cũng như những người con gái khác , rất là nhạy cảm , cô làm gì mà không hiểu được suy nghĩ của anh và tình yêu của anh , nhưng mà cô đã tránh né , đã không chấp nhận anh , bây giờ anh chỉ biết làm những gì anh muốn làm và cảm thấy nó có ý nghĩa , còn kết quả ra sao thì anh không phải bận tâm...

- Anh Lâm à !

Diệu Linh bất chợt gọi anh , làm giòng suy nghĩ đang chạy dài trong đầu Thanh Lam bị cắt ngang . Anh dịu dàng nhìn cô :

Có chuyện gì ?

Lúc này anh với Nghi Bình... tình cảm hai người tới đâu rồi ? Có nghĩ tới tương lai hay chưa , cho em biết để em còn chuẩn bị ...bỏ ống heo để dành tiền mừng cưới...

Nghe Diệu Linh nhắc tới Nghi Bình , Thanh Lâm bất chợt giật mình . Sao anh không nhớ ra vậy nhỉ !

Hiện giờ anh đang cặp với cô ta mà , làm sao tính chuyện chinh phục Diệu Linh được ! Cho đến lúc này , Thanh Lâm mới nhận thấy rõ mình đang gặp rắc rối . Anh còn nhớ mình đã hứa hẹn gì với Nghi Bình . Tình cảm của anh bây giờ không còn đơn thuần như trước nữa . Mà đã xuất hiện người thứ ba . Giữa Nghi Bình với Diệu Linh , anh chỉ có thể yêu được một người , nếu trở lại đeo đuổi Diệu Linh thì không công bằng với Nghi Bình , bởi vì cô yêu anh bằng một thứ tình yêu say đắm . Nghi Bình không có lỗi gì khi yêu anh , tại sao anh có thể gây cho cô đau khổ chứ ? Tự vẫn con tim , Thanh Lâm cũng không có sự chọn lựa rõ ràng , nếu anh nói không có cảm giác gì

với Diệu Linh thì chỉ là nói dối .

Anh Lâm à , anh đang nghĩ gì vậy ? Sao không trả lời câu hỏi của em ?

Vừa rồi em hỏi anh chuyện gì ?

Mới đây mà đã quên rồi hả ? Còn trẻ mà đã lẩn vậy sao ?

Đừng chọc anh nữa mà . Thật ra là em hỏi cái gì ?

Em hỏi anh : chừng nào anh với Nghi Bình đám cưới ? Em đang trông được uống rượu mừng của hai người...

Thanh Lâm nhướn mày , anh nói nửa đùa nửa thật :

Tình yêu mà , bộ là tia chớp hay sao mà xẹt một cái là đám cưới , nhanh dữ vậy em ? Lúc anh muốn cưới thì em không đồng ý , bây giờ người ta đang lưỡng lự , em hỏi tới làm gì ? . Muốn cưới cũng phải đợi tình yêu chín mùi chứ bộ !

Cách diễn giải của Thanh Lâm làm Diệu Linh đang buồn cũng phải bật cười :

Anh cũng kỳ ghê chứ ! Vậy theo anh , thời gian để tình cảm chín mùi là bao lâu ?

Chuyện đó phải do em chứ anh làm sao biết trước được .

Nụ cười vụt tắt trên môi Diệu Linh .

Anh nói nhảm gì vậy ? Em đang hỏi chuyện anh với Nghi Bình một cách nghiêm chỉnh , không phải đùa đâu !

Thanh Lâm định trả lời "anh cũng đáp nghiêm chỉnh chứ bộ , nhưng nhìn vẻ mặt của Diệu Linh , anh hiểu là mình không nên nói gì vào lúc này . Thanh Lâm vội lảng sang chuyện khác :

Linh à , nãy giờ em cứ đứng đây chắc cũng mệt lắm rồi , thôi để anh dìu em lên phòng nghỉ nhé !

Em đừng ngại , đưa em lên đó rồi anh sẽ về ngay , không làm phiền em nghỉ ngơi đâu .

Thanh Lâm quá nhiệt tình làm Diệu Linh có muốn từ chối cũng không nổi . Cô vịn tay vào bên thành lan can đi trở lên , nhưng Thanh Lâm đã dìu cô đi . Diệu Linh nghe rõ từng nhịp tim anh đập mạnh trong lòng ngực , rõ ràng Thanh Lâm rất xúc động lúc gần bên cô . Diệu Linh cúi mặt nhìn xuống những bậc thang và thở dài lặng lẽ...

Lập Văn đưa tay nhìn đồng hồ , đã đúng giờ hẹn mà Hoài An vẫn chưa thấy tới , anh đi ra đi vào nóng lòng chờ đợi . Mười phút sau , anh sốt ruột gọi điện thoại đến nhà Hoài An :

Alo !

Nhận ra giọng Nghi Bình , Lập Văn liền hỏi thăm .

Bình đó hả ? Anh Văn đây , Hoài An có ở đó không em ?

Anh đi khỏi rồi ?

Từ bao giờ vậy ?

Anh mới vừa ra khỏi nhà chừng năm phút thôi . Chuyện gì vậy ? Hai người hẹn nhau à ?

Phải !

Anh làm ơn đi , anh Văn . Anh hai em bây giờ có bạn gái rồi , anh để cho anh có thời gian đi chơi với người ta , còn anh nữa , kiếm Phi Yến trò chuyện đi , cứ rủ rảnh anh hai em hoài anh không thấy kỳ hả ?

Lần này không phải là anh rủ , mà do Hoài An hẹn anh thôi . Nếu cậu ấy đã đi rồi thì chắc cũng sắp tới đây , anh không phiền em nữa , cảm ơn nghe Bình ...

Lập Văn vừa định cúp máy thì nghe tiếng Nghi Bình quỳnh quáng kêu lên :

Nè khoan đã anh Văn , anh đừng gác máy nha . Em có chuyện muốn nhờ anh đó !

Em nói đi !

Chiều thứ năm em đi đám cưới , em muốn nhờ anh chải tóc và trang điểm dùm em . Bữa đó anh rảnh không ?

Tiểu thư đã cần tới thì cho dù không rảnh cũng đâu dám chối từ . Sao dạo này lại chịu để anh làm

đẹp cho em vậy ?

Có gì đâu ! Lần nào anh giúp em trang điểm , em đều được khen hết lời luôn . Thật ra anh cũng giỏi về phương diện này lắm .

Cám ơn lời khen của em ! Coi bộ đạo này em chiều diện ghê ha ?

Anh đừng nghĩ vậy ! Nếu chỉ có mình em thì em cũng không chú trọng đến vấn đề này đâu . Lần này em đi chung với anh Lâm , nên em muốn ảnh có chút hãnh diện vì người yêu đẹp ! Giúp em nha , anh Văn !

Lập Văn nghe ngực mình nằng nặng , anh cố nén cảm giác đau nhói , dịu dàng hỏi Nghi Bình :
Em đi đám cưới lúc mấy giờ ?

Người ta mời năm giờ , nhưng có lẽ anh phải đến từ ba giờ rưỡi .

Bốn giờ đi nghe em , chiều thứ năm anh có một cuộc họp quan trọng ở công ty , sợ rằng không thể xong trước bốn giờ được !

Ừ ! , em dặn hờ thế thôi , nếu anh không đến được cũng không sao , em có thể tự mình làm lấy .
Thôi , em cúp máy nghe !

Sau câu nói của Nghi Bình là một tiếng “cup” vang lên , khô khốc và lạnh lùng . Lập Văn gác điện thoại xuống , ngồi thừ ra suy nghĩ . Tại sao vậy Nghi Bình ? Sao em có thể gọi người yêu mình đến giúp mình trang điểm thật đẹp , để đi dự tiệc với người mình yêu . Em thật quá nhẫn tâm khi nghĩ rằng trái tim em bằng đá để không biết đau trước tình cảnh quá bẽ bàng ... Thời gian qua anh không đeo đuổi em nữa bởi vì em đã chọn người khác , em đã có đối tượng hôn nhân , anh không muốn em xem thường anh , coi anh như kỳ đà cản mũi , nhưng như vậy cũng đâu có nghĩa là anh hết yêu em ?

Trong tâm trạng buồn bã , Lập Văn bắt chọt hát nho nhỏ một mình :

Bởi lòng đã trót nặng thương

Thôi ta đứng lại nhường đường em qua

Người đi vui với một người

Biết chẳng một người đang cười mà đau !

Anh Vũ ơi ! Anh Vũ !

Tiếng gọi gấp rút của một cô gái làm Lập Văn ngừng hát để quay lại nhìn . Anh nhận ra Ly Ly , hôm nay cô ăn diện rất đẹp . Lập Văn vốn không có thiện cảm với cô gái này , anh cất giọng lạnh lùng :

Là cô à ? Cô đến tìm anh tôi làm gì ? Lần trước tôi đã nói rõ với cô kia mà . Tôi không muốn cô đến đây nữa !

Ly Ly khựng lại một giây vì bất ngờ , nhưng sau đó cô trả đũa ngay :

Anh không muốn mặc kệ anh , tôi đến đây đâu có phải vì anh , mà là Lập Vũ . Ảnh thích tôi thì tôi đến . Người tôi quen là ảnh chứ đâu phải là anh ! Quyền tự do yêu đương của người ta , anh cũng cấm được à !

Tôi không cấm ai hết . Đây là gia đình tôi , không phải là nhà riêng của anh tôi . Gia đình tôi không hoan nghênh cô đâu , cô muốn gặp anh Vũ yêu cầu hẹn chỗ khác .

Tánh của tôi rất ghét ai ra mặt chống đối mình . Anh càng xua đuổi tôi , tôi càng có hứng thú được làm chị dâu anh . Anh Vũ hẹn tôi đến đây chơi , anh không có quyền cấm . Trừ khi anh không muốn gặp tôi , chứ anh không cản được tôi đâu !

Ly Ly nói rồi đi xồng xọc vào nhà rồi tự nhiên đến ngồi bắt chéo chân trên salon , cô nhìn Lập Văn bằng ánh mắt chứa đựng vẻ thách thức . Lập Văn biết mình đã chạm trán với loại đàn bà ngang bướng , càng làm căng , anh sẽ càng thua . Anh khẽ lắc đầu , hạ thấp giọng :

Cô có thể chờ anh tôi bên ngoài được không ? Ba mẹ tôi cũng sắp về đến , cô cũng biết là mẹ tôi

đâu thích gặp cảnh này ! Cô làm vậy , anh Vũ sẽ khó xử lắm đó ! Coi như là tôi năn ni cô đi , cô đừng làm ồn ở đây nữa .

Vậy thì phiền anh gọi Lập Vũ giùm tôi .

Anh ấy đang tắm , cô ra ngoài ngồi chờ , tôi hứa sẽ nhắn ảnh chứ không gạt cô đâu .

Ly Ly xách bóp đứng lên , môi nở một nụ cười đắc thắng :

Được lắm ! Thấy anh chịu xuống nước với tôi như vậy , tôi cũng không muốn mất lòng anh , sau này chúng ta còn có thể sống chung một nhà mà . Chị dâu em chồng thì không nên xích mích . Bây giờ tôi ra quán cà phê Thiên Lý chờ Lập Vũ . Nếu sau nửa giờ không thấy ảnh đến , tôi sẽ quay lại tính với anh !

Lập Văn đưa Ly Ly ra tới cửa , đúng lúc đó Vĩnh Khanh và một thanh niên nữa bước vào . Lập Văn còn chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy Vĩnh Khanh nhào tới chụp cổ áo của mình :

Hừ ! Thì ra kẻ thứ ba phá đám chính là mày ! Thật chết tiệt ! Dám dụ dỗ vợ tao , tao không để yên đâu ! Vĩnh Cường ! Xử lý nó đi !

Vĩnh Khanh vừa hô dứt tiếng , Vĩnh Cường đã xông tới đấm đá túi bụi vào người Lập Văn , anh vừa lui lại chống đỡ , vừa la lớn :

Các người làm gì vậy ! Tại sao khi không lại dám buộc tội tôi ? Gây rối ở đây tôi sẽ thưa các người đó ...

Thưa à ? Hừ ! Để coi mày còn đủ sức để đi thưa tao không ? !

Trong lúc Lập Văn lo đối phó với những cú đánh hiểm hóc của Vĩnh Cường thì Ly Ly nhìn cảnh đó hoang sợ chạy ra ngoài la lớn “Bớ người ta ? Cứu người !”

Lúc đó Lập Vũ từ nhà sau đi lên , anh không hiểu xảy ra chuyện gì nhưng thấy có hai kẻ lạ mặt hành hung em trai mình , anh chụp lấy cái cây gậy gỗ vác vào giải vây cho Lập Văn

...Tiếng Ly Ly vẫn la hét ngoài đầu cánh cổng...Một số bà con lân cận kéo nhau chạy qua tiếp ứng ...cuối cùng hai kẻ gây chiến bị số đông người giữ lại ... Công an khu vực cũng có mặt kịp thời , nhưng lúc đó Lập Văn đã bị ngất xỉu . Anh công an bảo Lập Vũ :

Gọi điện thoại cho xe cấp cứu đến ngay đi...

Vừa lúc đó thì Hoài An cũng đến , anh hoảng hốt hỏi Lập Vũ :

Xảy ra chuyện gì vậy ? Tại sao Lập Văn lại đến nông nỗi này ?

Lập Vũ lắc đầu :

Tôi cũng không rõ , đừng hỏi tôi !

Anh sực nhớ lúc này có nghe tiếng của Ly Ly , nhưng nhìn lại thì cô đã biến đi đâu mất .

Hoài An bước lại gần Vĩnh Khanh :

Sao tự dưng anh tới nhà Lập Văn vậy ? Có phải anh đánh cậu ấy không ?

Vĩnh Khanh hất hàm :

Phải thì sao ? Ai biểu nó quyến rũ vợ tao , hừ , suýt chút nữa tao quên , mày với nó cũng như nhau , cá mè một lứa .

Anh nói chuyện đàng hoàng lại à nha !

Bộ không phải sao ? Mày cũng đang cặp bồ với Bích Ngân , con nhỏ đó đã từng theo tao lên xe hoa rồi , coi như mày cũng có lỗi với tao nữa , nhưng chuyện đó tao bỏ qua được vì Bích Ngân chỉ là người thế vai , còn thằng bạn của mày đốn mặt hơn nhiều . Ly Ly là người đàn bà của tao , cô đã sống với tao như vợ chồng , vậy mà nó lại cố ý phá hoại cuộc sống riêng của tao . Hừ , nếu không phải do theo dõi Ly Ly từ nhà đến đây , tao làm sao biết được người hẹn hò với cô là bạn mày chứ ! Cả một lũ khôn nạn , chuyên đi cướp vợ người...

Bây giờ thì Lập Vũ đã hiểu vì sao lại xảy ra cố sự này . Thì ra bấy lâu nay Ly Ly đã cố tình lừa dối anh . Cô không phải chỉ có con riêng , mà còn có người đàn ông khác trước lúc quen anh .

Vậy mà anh mù quáng đến nỗi không nhận ra điều đó , để bây giờ , Lập Văn đã vì anh mà gánh chịu hậu quả này ...

Khi nghe Vĩnh Khanh kể về việc tội Lập Văn chửi luôn mình , Hoài An biết đã có sự hiểu lầm nhưng anh chưa kịp nói thì đã nghe tiếng anh công an khu vực nạt Vĩnh Khanh :

- Ở đây không phải là chỗ để cho anh tính sổ với người ta theo luật giang hồ . Chuyện gì cũng còn phải có pháp luật chứ , anh đâu phải là ở trong rừng . Bây giờ tôi chính thức khởi tố anh tội gây rối trật tự trị an và cố ý gây thương tích cho người khác ... Nếu nạn nhân có chuyện gì , anh sẽ ngồi nhà đá gỡ lịch dài dài ...

Sau cơn nóng giận bốc đồng , Vĩnh Khanh có lẽ tỉnh táo hơn trước nên hẳn có vẻ lo sợ khi nghe lời cảnh cáo của anh công an .

Xe cấp cứu của bệnh viện hú còi chạy thẳng vào trong sân . Lập Vũ và Hoài An đưa Lập Văn lên xe đúng lúc đó ba mẹ anh về đến , thấy xe cứu thương đậu trong sân nhà mình , bà Thanh hoảng hốt chạy tới :

- Có chuyện gì vậy ? Hai đứa con tôi ...

Lập Vũ ở trong xe chồm ra nói với mẹ :

- Mẹ à , đây là chuyện hiểu lầm , nhưng Lập Văn bị người ta đánh trọng thương , con phải đưa em con đến bệnh viện . Mẹ cứ ở nhà lo cho ba , có gì con sẽ gọi điện thoại về ...

Chiếc xe cứu thương hú còi lao đi , để lại cho người mẹ một nỗi bàng hoàng khôn xiết . Ông Thanh đi cà nhắc từng bước tới gần vợ :

- Có chuyện gì vậy bà ?

Anh công an khu vực lên tiếng trấn an hai vợ chồng :

- Hai bác vào nhà đi , đây chỉ là một vụ ẩu đả do ghen tương , thủ phạm đã bị giữ lại cả rồi , cháu sẽ đưa họ về quận lấy khẩu cung . Bác gái à , bác cứ bình tĩnh lo cho anh Văn , nhớ xin giấy chứng thương của bệnh viện , những kẻ gây ra chuyện chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm trước pháp luật mà . Lập Văn không sao đâu ...

Vĩnh Khanh và Vĩnh Cường theo chân anh cảnh sát khu vực về lấy lời khai , số bà con hiếu kỳ đứng trong sân cũng tự động giải tán . Nhìn canh nhà bữa bộn loang vết máu , bà Thanh lo cho con nên bật khóc nức nở . Ông Thanh thì nhíu mày suy nghĩ rồi lẩm bẫm một mình :

- Cái vụ này . . chắc chắn là do Lập Vũ gây ra . Chỉ có nó mới thường xuyên đưa con gái về nhà , gan day cap voi một con coi bo gia dan lam , chắc nó dành gái với thiên hạ nên sinh chuyện thôi ... Cái thằng ... Đánh chết cái nết vẫn không chừa , sao lại háo sắc thế không biết ...

Bà Thanh nghẹn ngào , vừa khóc vừa nói :

- Sao ông biết là Lập Vũ chứ ? Bây giờ người bị đập là thằng Văn ! Không biết có liên quan gì tới Phi Yến hay không .

- Làm gì có ! Phi Yến là con gái đảng hoàng , nó quen với Lập Văn đâu cần phải lén lút , tôi không tin Lập Văn làm ra chuyện này đâu . Con mình sinh , mình phải hiểu nó chứ . Tôi chỉ sợ người ta tới đây kiếm thằng Vũ sinh sự , Lập Văn bên anh trai nên mới nông nổi này thôi ...

Thanh à , hay là tôi ở lại trông nhà bà vào bệnh viện hỏi rõ xem sao nhé !

Bà Thanh do dự :

- Ông không được khoẻ , tôi không yên tâm để ông ở nhà một mình đâu .

- Tôi không sao đâu mà , đi đứng yếu một chút chứ đâu đến nỗi phải nằm một chỗ . Con nó bị như vậy ở nhà mình làm sao chịu được chứ . Bà vô trông với nó đi , để Lập Vũ về đây cũng được mà !

- Vậy để tôi đưa ông lên phòng nghỉ rồi tôi vào thăm con !

Lúc từ ở phòng chồng đi ra , Bà Thanh lặng lẽ khóc . Trước mặt ông Thanh , bà không dám biểu

lộ sự thương tâm , sợ làm ảnh hưởng đến tinh thần và sức khoẻ của ông , nhưng thật lòng bà rất lo cho Lập Văn . Từ nhỏ đến giờ , bà nuôi dạy anh chưa từng xảy ra vấn đề gì làm tổn hại đến thân thể con trai , Lập Văn rất ít khi va chạm với ai , nếu vì hiểu lầm mà liên lụy đến anh thì thật là một điều đáng tiếc .

Khoá cửa neo cẩn thận , Bà Thanh gọi taxi đến bệnh viện trong tâm trạng đầy lo âu . Trên đường đi , người mẹ cứ khẩn nguyện cho con mình không sao !

Chiếc taxi ngưng trước cửa bệnh viện . Vừa xuống xe . Bà Thanh đã hối hả đi vào phòng cấp cứu . Không thấy Lập Văn với Hoài An , bà lo lắng hỏi thăm y tá trực thì được biết Lập Văn đã được chuyển ra phòng ngoài . Bà Thanh đi tìm ở dãy phòng gần hành lang , mãi một lúc lâu sau bà mới gặp Phi Yến đi ngang qua , bà liền gọi cô :

- Phi Yến à ! Phi Yến !

Phi Yến quay lại , thấy bà Thanh , cô ngạc nhiên :

- Thưa bác ! Bác vào đây thăm ai ?

- Con chưa hay gì sao ? Lập Văn bị bọn côn đồ đánh trọng thương phải vào bệnh viện ...

Phi Yến rụng rời trước lời thông báo ướt nước mắt của Bà Thanh . Nhìn mắt bà , cô cũng muốn khóc theo :

- Anh ấy có sao không ? Nằm ở đâu hả bác ?

- Cô y tá trực chuyển sang phòng ngoài , mà này giờ bác tìm không ra . .

- Vậy là con biết rồi , để con đưa bác đi ...

Phi Yến thân mật nắm tay bà Thanh dẫn bà đi ngược lại rồi rẽ sang bên trái . Qua khung cửa kiếng trong suốt , cô nhìn thấy Lập Văn và một người nữa đang đứng bên giường bệnh số ba . Phi Yến đưa bà Thanh vào phòng rồi khẽ gật đầu chào mọi người . Bà Thanh nhìn thấy Lập Văn nằm thiêm thiếp trên giường , trán , tay , ngực , đều quấn băng trắng toát thì không sao dẫn được thương tâm , bà nhào tới bên giường ôm lấy con trai bật khóc nức nở .

- Lập Văn ! Lập Văn ! Con có sao không ? Con tỉnh lại đi con , có mẹ đến thăm con nè Văn ơi !

Lập Văn vẫn nằm yên mặc cho bà Thanh khóc lóc . Lập Văn bước tới nhẹ nhàng gỡ tay mẹ :

- Mẹ à ! Em con không sao đâu , mẹ đừng xúc động quá như vậy ?

- Không sao mà mê amn bất tỉnh như vậy hả con ? Người nó đầy thương tích như vậy con còn nói không sao nữa , có phải con đã hại em con ra nông nổi này không hả Vũ ? Có phải không ? Lập Văn cúi đầu thú nhận :

- Dạ phải . Là lỗi của con ! Lập Văn chỉ bị hiểu lầm thôi , người gây ra chuyện này là chồng của Ly Ly đó mẹ !

- Trời ơi ! Con sao vậy Vũ ? Người ta đã có chồng con , sao con còn dính vào làm gì cho khổ vậy ? Con gái đàng hoàng không quen , lại đi quen hạng đàn bà ngoại tình , con lớn rồi mà không nên thân chút nào hết Vũ ơi ! Lập Văn có chuyện gì , mẹ biết phải làm sao đây hả Vũ ? Nhìn vẻ mặt đầy hối hận trước những lời than trách của người mẹ , Hoài An thấy tội tội cho anh . Hoài An nắm tay bà Thanh nhẹ nhàng an ủi :

- Bác gái à , cháu xin bác đừng quá xúc động như vậy , Lập Văn không nguy hiểm đến tính mệnh , cũng khỏi phải trải qua phẫu thuật . Vừa rồi bác sĩ có chích cho Lập Văn một mũi thuốc , cậu ấy ngủ yên vài giờ sẽ tỉnh lại thôi , không có gì đâu .

Sực nhớ ra chuyện cần nói , Hoài An hỏi Lập Văn :

- Anh Vũ à , anh làm sao mà quen được Ly Ly vậy ?

- Cậu biết cô ta ư ?

- Phải , vì Ly Ly là vợ Vĩnh Khanh . Họ không có đám cưới nhưng gia đình Vĩnh Khanh đã chấp nhận mối quan hệ giữa họ , coi Ly Ly như là con dâu .

- Nói vậy đứa con trai của Ly Ly là con của Vĩnh Khanh à ?

Không phải , đó là con riêng của cô ta . Người chồng trước thế nào thì tôi không rõ lắm , chỉ biết hiện nay cô ấy sống chung với Vĩnh Khanh .

Lập Vũ tức giận :

- Hừ , cô ấy không hề nói với tôi chuyện này , rõ ràng là muốn gạt tôi mà . Tôi cứ tưởng cô ta có một mình với đứa con thôi , nếu biết cố dính với người đàn ông khác , tôi đại gì mà quan hệ với cô chứ . Đúng là . . . không thể ngờ lòng dạ đàn bà !

Phi Yến tự nãy giờ đứng bên giường Lập Văn , nghe Lập Vũ nói cô cảm thấy khó chịu trong lòng nên cô lên tiếng :

- Anh Vũ , anh có thể đừng quơ đũa cả nắm được không ? Đàn bà đàn ông gì cũng có kẻ tốt người xấu chứ bộ .

Lập Vũ quay lại , anh có vẻ ngượng khi thấy Phi Yến :

- Yến à , anh xin lỗi , anh không cố ý đâu .

Thôi bỏ đi ! Chuyện gì đã qua cứ để nó trôi qua , đừng nhắc tới nhắc lui sẽ làm mình khó chịu . Trước mắt , em nghĩ chúng ta nên tập trung tinh thần để lo cho anh Văn . . .

Bà Thanh nắm tay Phi Yến :

- Con làm luôn cả ngày chủ nhật hả Yến ?

- Dạ không , hôm nay là ca trực của con . Thật ra con làm ở khoa ngoại lâu một , lúc nãy đi ngang nghe bác gọi nên con ghé qua thôi . À , phải rời để con vào gặp bác sĩ trực hỏi rõ về tình trạng sức khỏe của anh Văn như thế nào , lát nữa con sẽ thông báo cho bác và hai anh đây biết . Lúc Phi Yến đi khỏi , bà Thanh nhìn theo cô tấm tắc khen :

- Con nhỏ thật dễ thương , vừa đẹp người lại vừa đẹp nết . Bác thèm có một con cô dâu như nó biết bao , vậy mà Lập Văn nó không chịu tỏ ý gì hết , thiệt không biết nó nghĩ gì đây . . .

Lập Vũ cười với mẹ :

- Lập Văn không chọn thì để con , con sẽ cưới Phi Yến cho mẹ toại nguyện . . . .

- Hừ , cái thằng , giờ phút này mà còn đùa được nữa à ! Người ta là con gái đàn ông , ai thèm thương hạng đàn ông bê bối như mày chứ ? Mấy đứa con gái mày quen , mẹ không thấy vừa mắt đứa nào cả . Thà mày ở vậy tao còn đỡ lo hơn , lỡ cưới nhầm một đứa thiếu đức hạnh như cô Ly Ly đó thì còn tai hại nữa . . .

Lâm Vũ nhăn mặt :

- Mẹ ! Đã nói là không nhắc chuyện cũ mà , sao mẹ kỳ vậy ! Mẹ có vẻ coi thường con hơn Lập Văn , đã vậy con nhất quyết sẽ chinh phục được Phi Yến và cưới cô làm vợ , để mẹ không còn coi con trai lớn của mẹ chỉ là đồ bỏ đi !

Bà Thanh thở ra :

- Có mới nói nha Vũ ! Thật ra mẹ cũng mong cho con làm một người đàn ông , bớt ăn chơi phung phí , giống như Lập Văn vậy . Con chịu sửa đổi là mẹ mừng rồi !

Lập Vũ siết nhẹ đôi tay gầy yếu của mẹ trong đôi tay mình , anh gật đầu , hạ quyết tâm :

- Con hứa với mẹ ! Sau vụ này , con hết dám lãng nhãng với ai rồi !

Phi Yến quay trở lại phòng , cô cho biết tình trạng sức khỏe của Lập Văn rất yếu do mất máu nhiều , các vết thương đều phải khâu lại . Anh phải nằm viện ít nhất là một tuần để theo dõi . Bà Thanh nghe vậy sụt sịt khóc . Phi Yến vội vàng trấn an bà :

- Anh Văn nằm viện để theo dõi thôi , chứ cũng không có gì nghiêm trọng đâu bác , bác đừng khóc nhiều rồi ảnh hưởng sức khỏe . Con sẽ cố gắng tranh thủ tới thăm anh hàng ngày , có con ở đây bác cứ yên tâm . . .

Bà Thanh ngỏ lời cảm ơn Phi Yến rồi quay sang bảo Lập Vũ :

- Vũ à , con về nhà trông chừng ba con đi , nhớ lo cho ba an và nhắc uống thuốc . Mẹ ở lại với em con được rồi , sáng mai con trở vô !

- Dạ . . .

Lập Vũ chào Phi Yến rồi cùng với Hoài An rời khỏi bệnh viện . Phi Yến thấy trời đã xuế trưa , cô nói với bà Thanh :

- Bác ơi ! Bác qua chiếc giường trống kế bên ngả lưng một chút đi , để con trông chừng anh Văn cho , khi nào ảnh tỉnh , con sẽ gọi bác . . .

Cảm thấy trong người mình cũng đã thấm mệt , bà Thanh gật đầu :

- Cám ơn con nhiều nghe Yến . . .

Đặt lưng xuống giường một lát , bà Thanh mệt mỏi ngủ thiếp đi . Phi Yến trở lên chỗ làm của mình bàn giao công việc lại cho bác Dung và Kim Phượng rồi quay trở xuống , kéo ghế ngồi ngay bên giường Lập Văn . Nhìn thấy anh như vậy , cô nghe thương cô cùng . Chưa bao giờ cô yêu người đàn ông nào như đã yêu anh . Trong mắt Phi Yến , Lập Văn là mẫu người hoàn hảo và trọn vẹn . Đẹp trai , nhân hậu , địa vị , lại al` con nhà giàu . . . Điều làm Phi Yến thích nhất là cái tính khôi hài của Lập Văn . Chưa bao giờ anh làm buồn lòng ai , đối với Phi Yến cũng thế , anh luôn luôn chiều chuộng cô , làm cho cô vui lòng nhưng ngặt một nỗi là Phi Yến lại quá nhạy cảm để nhận thấy được là anh chưa yêu cô . Góc trái tim anh hình như đã dành cho ai đó , cho một người nào . . . không phải là cô . . .

- Nghi Bình ! Nghi Bình !

Lập Văn trở mình , khẽ gọi tên một người con gái . Phi Yến thấy nhói tim . Là cô ta sao ? Một đứa con gái bướng bỉnh thường hay chọc giận anh , Nghi Bình không thích anh và đã chọn Thanh Lâm , tại sao Lập Văn lại chọn cô ấy chứ ?

Phi Yến nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Lập Văn đang buông thõng trên giường , cô đưa mấy ngón tay lên môi mình hôn nhẹ , áp má mình vào đó , Phi yến khẽ thầm thì :

- Lập Văn , trong giấc mơ anh đã nhìn thấy gì , sao không gọi tên em ? Lẽ ra anh phải gọi Phi Yến mới đúng , vì chỉ có em mới yêu anh bằng tất cả trái tim . Nghi Bình không xứng với anh đâu ! Cô chỉ thích có bạn trai theo ngành y dược , cô từng nói với Diệu Linh như vậy đó . Vì vậy cô đã chọn anh Lâm . Còn anh ? Tại sao quen với em lâu như vậy mà anh vẫn yên lặng không nói gì với em hết vậy ? Em rất mong anh sẽ nói với em ba tiếng "Anh Yêu Em " . Gặp nhau hoài chắc anh cũng biết rõ lòng em , tại sao anh không nói ? Anh có biết là em mong lời nói đó của anh không ? Lập Văn ! Anh tỉnh lại đi , em lúc nào cũng ở bên cạnh anh không bao giờ rời xa . . .

Phi Yến có cảm giác như mấy ngón tay Lập Văn đang cựa quậy trong tay mình , cô định thân nhìn lại thì thấy anh đang từ từ mở mắt , anh mỉm cười với cô :

- Nghi Bình !

Lần này thì Phi Yến nghe rất rõ , cô biết mình không có hy vọng gì , người con gái mà Lập Văn vừa gọi chắc quan trọng vô cùng đối với anh . Phi Yến cúi xuống gần Lập Văn :

- Anh muốn gặp Nghi Bình lắm sao ? Để em nhờ Diệu Linh gọi cô ấy đến . . .

Lập Văn chớp mắt đôi môi :

- Em không phải là Nghi Bình sao ? Em là . . .

Lập Văn nhú mày , Phi Yến để tay lên trán anh cô buồn bã đáp :

- Em là Phi Yến , Nghi Bình không có ở đây . Anh không nhận ra em sao anh Văn ? Nãy giờ em cứ tưởng là anh bị sốt . . .

- Anh . . . Phi Yến à , anh xin lỗi , dường như anh đang bị hoa mắt thì phải , cả người anh cứ ngầy ngật như thế nào ấy . . . khát nước quá , em có thể cho anh xin chút nước được không ?

- Được . . .anh đợi em một lát . . .

Lập Văn nằm yên , đưa mắt nhìn xung quanh . Hơi lạnh toả ra từ máy điều hoà trộn lẫn với mùi ête giúp anh nhận biết anh đang ở nơi nào . Bóng nhưng chiếc áo trắng di động bên ngoài phòng kính . Trong tích tắc , Lập Văn đã nhớ lại hết toàn bộ sự việc . Lập Văn khẽ cử động nhưng không được , cả người anh như bị bó rở trong lớp băng trắng xoá , đầu óc nặng nặng khó chịu và cứ mỗi lần cử động dù rất nhẹ , anh cũng thấy toàn thân đau nhói . . . Tình trạng này chắc không ổn rồi đây . .

- Nước nè , anh Văn ! Anh nằm yên đó để em đút cho , đừng cựa quậy vết thương sẽ rỉ máu ! Anh chưa thể uống nước nhiều được đâu . . .

Lập Văn ngoan ngoãn như đứa trẻ , há miệng để Phi Yến đút từng muỗng nước nhỏ cho anh . Chất nước trong veo , lành lạnh làm Lập Văn cảm thấy dễ chịu đôi chút , chứ nãy giờ cổ họng anh khô ran . . .

Lập Văn hỏi và Phi Yến gật đầu :

- Có ! Lúc nãy đưa anh ra có ba người , bác gái , anh Vũ và anh An . Mẹ anh bảo anh Vũ về lo cho ba anh , anh An cũng về , nói là đi công chuyện gì đó . . .

Bây giờ chỉ còn lại mẹ anh , bác đang ngủ ở giường kế bên nè . Để em gọi bác dậy thăm anh nhé !

- Thôi đi Yến , cứ để mẹ ngủ , em đừng gọi ! Anh khoẻ rồi mà , không có gì đâu . . .Hôm nay em trực à ? Có Diệu Linh không ?

- Dạ không ! Hôm nay em trực với Kim Phượng . Anh nằm đây nha , em đi gọi điện thoại cho Diệu Linh . . .

Lập Văn có vẻ ngạc nhiên :

- Không cần đâu Yến ! Em gọi Diệu Linh làm gì ?

- Em không phải kêu Diệu Linh đến đây , em chỉ nhờ cô nhắn Nghi Bình đừng anh thôi . Anh nhìn em làm gì ? Bộ không phải anh muốn gặp Nghi Bình lắm sao ? Lúc nãy anh ba lần bốn lượt gọi tên cô ấy , em muốn làm cho anh toại nguyện anh Văn à !

Lập Văn ái ngại nhìn Phi Yến . Anh biết lúc nửa mê nửa tỉnh mình đã nói những điều không nên nói , làm Phi Yến buồn lòng . Anh rất muốn nói lời xin lỗi với cô , nhưng chẳng biết làm sao mở miệng . . .Lập Văn lần tay dưới mép giường tìm bàn tay Phi Yến và nắm lấy tay cô .

- Yến à , em giận anh lắm phải không ? Anh vô tình đến độ gần như là tàn nhẫn với em . Tâm trạng của một người đang yêu và thất vọng vì yêu , anh hiểu rất rõ . Phi Yến ! Anh có lỗi với em ! Anh . . .anh . .

Lập Văn ngập ngừng rồi nín lặng , Phi Yến ứa nước mắt , cô mân mê bàn tay thư sinh của Lập Văn , nước mắt cô rơi xuống tay anh nóng hổi :

- Anh nói tiếp đi , tại sao bỗng dưng yên lặng vậy ? Có phải anh muốn nói rõ là anh không thể yêu em , giữa chúng ta không có cơ hội và khuyên em đừng buồn , quên anh đi , phải không ? Lập Văn khẽ gật đầu , Phi Yến đã đoán được hết những điều anh nghĩ , anh không muốn giấu cô làm gì . Giọng Phi Yến ướt sũng nước mắt :

- Đã từ lâu rồi , em cảm nhận được là anh không thương em . Em đoán là anh đã có ai đó trong tim nhưng em không nghĩ người ấy là Nghi Bình . Lập Văn à , anh thích Nghi Bình , tại sao anh lại để cô ấy rơi vào vòng tay Thanh Lâm ? Tự nhiên tạo điều kiện để cho người mình yêu quen với kẻ khác , anh không thấy tiếc à ?

- Yêu hay không yêu là do chính Nghi Bình tự chọn , anh không muốn cũng không được đâu em , không lẽ anh dùng thủ đoạn để ép cô ? Nếu người ta miễn cưỡng yêu mình thì tình yêu còn gì có ý nghĩa nữa chứ !

Phi Yến gật đầu :

- Anh nói phải ! Cũng như em , dù cho có thương anh đến đâu em cũng không muốn anh phải tự dối mình , đáp lại em bằng tình cảm giả dối . Đau khổ vì yêu so với cảm giác bị người ta thương hại dễ chịu hơn nhiều . . .Lập Văn à , em không buồn anh đâu !

- Cảm ơn em đã thông cảm cho anh !

Phi Yến lảng sang chuyện khác :

- Thấy anh tỉnh lại khoẻ như vậy , em mừng lắm . Để em gọi bác sĩ đến thăm bệnh cho anh , sau đó em phải trở về khoa của mình , có lẽ đến ngày mốt mình mới gặp lại , vì mai em nghỉ bù . À , bác gái thức rồi kìa , để em cho bác hay anh đã tỉnh . . .

Nói vậy nhưng Phi Yến vừa bước qua thì bà Thanh đã ngồi hẳn dậy rồi . Nhìn thấy Lập Văn mở mắt , bà lật đật xuống giường đến bên con .

Phi Yến lạng lẽ bỏ ra ngoài , để bà Thanh săn sóc cho Lập Văn . Phi Yến lên phòng hành chánh khoa ngoại , cô nhắc điện thoại gọi cho Diệu Linh nhờ nhắn Nghi Bình vào bệnh viện , nhưng Diệu Linh cho Yến biết Nghi Bình đã đi chơi với Thanh Lâm , lúc này hai người có ghé qua rủ Diệu Linh mà cô không đi . Diệu Linh hẹn lát nữa sẽ vào thăm Lập Văn . Phi Yến gác điện thoại , buông một tiếng thở dài . Tình yêu là vậy đó , giống như trò chơi cút bắt , A yêu B , rồi B lại yêu C . . .Phức tạp vậy nhưng chẳng ai dám nói rằng mình không thích !

Lập Văn nằm bệnh viện đến ngày thứ tư , Nghi Bình mới vào thăm . Cô mua cho anh rất nhiều thứ trái cây , đường sữa , bánh tây . . .còn có cả mấy chai nước suối . Vừa bước vào phòng , như sợ bị trách móc Nghi Bình tự thanh minh :

- Xin lỗi nghe anh Văn ! Em được tin từ sáng thứ hai , vì tối chủ nhật em đi chơi về khuya nên anh hai không nói , sáng hôm sau ảnh cho em biết , ở cơ quan mấy bữa nay bận rộn quá chừng , em lại đánh máy sai cả xấp công văn nên phải sửa lại , rồi họp hội phụ nữ , rồi tổng kết cuối quý và liên hoan . . .mệt đừ người . Chiều nay vừa hết giờ là em vội tranh thủ đến đây , em biết chắc anh mong em lắm . . .

Lập Văn mỉm cười :

- Em chịu đến là tốt lắm rồi , không cần phải mua nhiều quà để dỗ ngọt anh đâu . Ồ , mà sao em biết là anh mong em .

- Em nghe Diệu Linh nói , anh hai cũng nói vậy nữa ! Dù sao mình cũng là anh em , em đâu có ghét anh hoài được . Vả lại , anh cũng giúp cho em rất nhiều , em nghĩ mình nên cảm ơn anh mới phải ! Nhưng còn ngày mai . . .chắc là không xong rồi phải hôn anh Văn ?

- Em muốn nói đến chuyện trang điểm đó hả ? Không sao đâu ! Tối bữa nay anh đã khoẻ nhiều rồi , để sáng mai anh xin bác sĩ cho xuất viện , chiều anh sẽ đến làm mặt và chải tóc cho em .

Nghi Bình tỏ vẻ ái ngại :

- Hay là thôi đi , em ra tiệm làm cũng được , anh đang bị thương , em không dám phiền anh đâu , anh hai mà biết được , ảnh sẽ chửi em chết . . .

- Không có đâu . Hoài An đâu có dữ như thế" ! Anh ấy rất là cưng em gái của mình . . .

- Nhưng ảnh quý bạn bè hơn , nhất là anh đó ! Nhớ dạo trước em hay chọc tức anh , em bị ảnh rầy hoài . Buồn cười lắm , anh hai càng rầy em , em lại càng thấy ghét anh hơn . . .

- Bây giờ còn ghét anh nữa không ?

- Hết rồi ! KHông hiểu tại sao tự dưng em lại đổi tánh như vậy nữa , nói anh đừng cười nghe , bây giờ em tự cảm thấy mình . . .hiền khô !

Lập Văn cố nén tiếng thở dài . Chuyện đó đâu có gì là khó hiểu , chẳng qua là vì Nghi Bình đã lớn rồi . Tình yêu đã làm cho cô trở thành người lớn , biết suy nghĩ hơn và chững chạc hơn . Lập Văn lại không muốn như thế , anh thích Nghi Bình vẫn là cô bé ngang ngạnh như thuở nào , vừa bướng bỉnh vừa vô tư , khóc đó rồi lại cười đó , nay gây gổ , mai làm lạnh . . .Chẳng thà cô ghét

anh cũng được , để cô vẫn mãi là Nghi Bình trong lòng anh ! Lập Văn rất sợ cô thay đổi , trưởng thành rồi sẽ hiền thực hơn , nhu mì hơn , chính những cái đó sẽ giúp cô trở nên chính chắn , khiến người ta nghĩ đến chuyện cưới cô về làm vợ . . .Lập Văn không muốn để Nghi Bình bước qua ngưỡng cửa hôn nhân , anh thà là yêu một mình còn hơn là phải mất cô mãi mãi . . .

- Anh Văn !

- Hả ? Chuyện gì ?

- Anh làm gì mà thù người ra vậy hả ? Em gọt trái cây cho anh ăn nha . . .

Lập Văn âu yếm nhìn Nghi Bình :

- Có nằm mơ anh cũng không nghĩ là em tốt với anh như vậy đó Bình . Anh cảm thấy mình thật may mắn . . .

- Trời ơi ! Nói vậy hồi nào đến giờ trong mắt anh em tệ lắm sao ?

- Không phải tệ , mà là . . .thôi , có nói em cũng không hiểu được đâu . Gọt bôm đi nhỏ ơi , này giờ anh nhìn đã phát thèm rồi . . .

- Vậy à ? Để em gọt liền đây . . .

Nghi Bình hồi hả lấy quả apple đỏ thắm trong túi nylon ra , dùng dao gọt vỏ cho Lập Văn . Đúng lúc đó bên ngoài vang lên một tiếng xoảng thật lớn làm cô giật mình , lưỡi dao cứa trúng vào móng (móng) tay nhỏ máu . Nghi Bình hốt hoảng đánh rơi con dao xuống nền gạch , chạy ra ngoài xem chuyện gì xảy ra . Thì ra chẳng có gì , cô hộ lý sơ ý làm rớt vỏ một chai nước biển xuống nền gạch vỡ toang , lúc Nghi Bình nhìn thấy cô ta đang loay hoay quét dọn những mảnh vỡ .

Nghe tiếng Lập Văn gọi , cô lại quay vào phòng , đến bên giường Lập Văn kéo túi xách tìm bông gòn . Lập Văn ngồi dậy , nắm tay cô khẽ nói :

- Chỗ anh làm gì có bông băng , lát nữa em hỏi xin Diệu Linh đi . Có đau lắm không ? Đưa tay đây anh xem . . .

Lập Văn vừa nói vừa nắm nhẹ ngón tay bị đau của Nghi Bình đưa lên xem , anh bất ngờ kê miệng vào hút sạch máu ở chỗ bị đứt , sau đó nhỏ ra cái bô nhỏ dưới giường , hành động của Lập Văn quá bất ngờ làm Nghi Bình phản ứng không kịp , cô lặng người vì cảm động nên để yên tay mình trong tay anh . . . .

- Xong rồi , bây giờ em tìm Diệu Linh nhờ cô ấy băng lại dùm , à , hay là sang phòng bên cạnh hỏi xin cô y tá ở đây cũng được , đi xa mệt lắm em . . .

Nhìn lại ngón tay mình thấy chỗ bị đứt đã hết chảy máu , Nghi Bình lắc đầu :

- Thôi khỏi đi anh Văn ! Đứt tay thôi mà , anh đừng làm ra vẻ nghiêm trọng như thế ! Em thiệt sơ ý , ai đời đi thăm bệnh mà để người bệnh lo lắng cho mình ! Thôi để emm tách bôm ra cho anh . . .

Nghi Bình vừa cầm lấy trái bôm , Lập Văn đã đành lấy :

- Để anh làm được rồi , em ngồi đi Bình !

Nghi Bình không chịu :

- Hơ ! Ai lại để anh làm chứ ! Đưa đây cho em , không em giận bây giờ !

Đưa qua đây lại , hai bàn tay vô tình đặt lên nhau . Cuối cùng , Lập Văn nhường cho Nghi Bình , anh có cảm giác rất hạnh phúc khi được cô chăm sóc . Phi Yến tự này giờ đứng ngoài cửa , nhìn thấy cảnh thân mật giữa hai người , cô lặng lẽ quay ra . Cô biết Lập Văn rất quý những giây phút có Nghi Bình bên cạnh , vì tôn trọng tình cảm của anh nên cô không muốn xen vào để phá vỡ những gì anh có được . Đang đi , Phi Yến gặp Lập Vũ xách cái túi nhỏ đi ngược chiều với mình , cô liền chặn anh lại :

- Anh Vũ ! Anh mang cơm cho anh Văn đó hả ?

- Phải rồi . Yến mới tới thăm nó à , Lập Văn thức hay ngủ vậy ?

- Anh còn thức và đang trò chuyện với Nghi Bình , anh cũng chưa hay em ghé nữa . Anh Vũ , anh khoan vào đã , cứ để họ bên nhau thêm một lát nữa đi . Chúng ta ra phía ngoài này nói chuyện !

Lòng Lập Vũ thầm phục Phi Yến có một tình yêu cao thượng , cô không hề tỏ ra ganh tỵ với người Lập Văn yêu , đây là tính rất hay của Phi Yến khiến Lập Vũ rất mến cô . Nếu Phi Yến đã biết được Lập Văn thích người khác , biết đâu cô sẽ dành cơ hội cho anh . Lập Vũ âm thầm hy vọng , anh rủ Phi Yến xuống căn tin uống nước , rất may cho anh là cô không từ chối . Sau chuyện rắc rối xảy ra khi anh quan hệ với Ly Ly , anh đã đủ tỉnh táo để nhận ra rằng , nếu mình muốn có một người yêu đang hoàng đối với mình , thì bản thân anh phải thay đổi ngày càng hoàn thiện . Lập Văn là một tấm gương tốt cho anh noi theo . Lập Vũ quyết không làm ba mẹ buồn vì mình nữa , nếu như anh cưới được Phi Yến thì chắc chắn ba mẹ anh sẽ rất vui lòng , bản thân anh cũng sẽ được hạnh phúc . . . .

Chương 6

Bích Ngân theo chân Hoài An bước vào tiệm Kim Hoàn , cô đứng tần ngần mãi trước khung kính , không biết nên chọn loại bông tai nào cho thích hợp , còn Hoài An , anh đã lựa được sợi dây chuyền ưng ý nên anh gọi Bích Ngân :

- Em xem nè , sợi dây mặt cẩm thạch đồng điệu này đẹp quá , em có thích không ?

Bích Ngân liếc vào nơi Hoài An vừa chỉ , cô thừa nhận sợi dây chuyền đó rất đẹp , nhưng đọc miếng giấy nhỏ đính theo cô thấy cân lượng của nó đến năm chỉ bảy phân chưa kể mặt cẩm thạch , khẽ lắc đầu cô nói với Hoài An :

- Thôi anh à , sợi dây đó dày quá mắc tiền lắm . Nữ trang đâu cần phải đeo nhiều như vậy , lựa sợi nào chừng hai chỉ được rồi !

Hoài An mỉm cười đưa tay búng nhẹ chóp mũi cao thanh tú của Bích Ngân :

- Đám cưới mà , của chồng tặng làm của , em đừng tự ép mình quá có được không ? Cưới vợ đẹp lại ngoan hiền như em , có tốn bao nhiêu tiền anh cũng không thấy tiếc.

- Nhưng em lấy anh đâu phải vì tiền !

- Anh biết ! Nếu em vì tiền thì anh đã không yêu em như thế này , nếu em vì tiền thì lúc trước em đâu có rời khỏi nhà Vĩnh Khanh.

- À , nhắc tới hẳn em mới nhớ , vụ án hẳn hành hung anh Văn bây giờ xử thế nào ?

- Hiện tại anh em hẳn còn đang bị tạm giam , nghe anh Vương ở phòng tư pháp nói hai anh em ít nhất cũng phải chịu tù giam nửa năm , còn phải bồi thường tiền thuốc cho Lập Văn nữa . Tội nghiệp , sau vụ tai nạn đó Lập Văn yếu đi nhiều , trông cậu ấy xanh xao quá em ạ !

- Vậy còn cô Ly Ly đó thì sao ?

- Không ở lại được với gia đình Vĩnh Khanh mà cũng không thể gặp gỡ Lập Vũ , coi như cô ấy mất luôn cả hai người đàn ông , nhưng nghe nói tuần nào cô cũng đi thăm Vĩnh Khanh hết , chắc là cảm thấy hối hận và muốn chuộc lỗi lắm . . .

- Theo anh thì việc làm của Ly Ly có đáng trách không ? Liệu Vĩnh Khanh có tha thứ cho cô ấy không hả ?

- Tha thứ hay không thì phải coi coi hẳn có còn yêu cô ta hay không chứ làm sao anh đoán được . Hành động của Ly Ly như vậy đáng trách lắm chứ , cô đã chấp nhận sống chung với Vĩnh Khanh , nếu thấy không thích hợp thì phải dứt khoát đầu đó cho rõ ràng rồi hãy tính chuyện sang thuyền khác . Đàng này vừa ở với chồng vừa ngoại tình thì không thể chấp nhận được . . .

Bích Ngân gật đầu :

- Anh nói cũng phải , nhưng sao em vẫn thấy tội cho cô ta . Đàn bà thường hay gặp đau khổ hơn đàn ông , yếu đuối chừng nào lại càng dễ sa ngã chừng ấy.

Hoài An choàng tay qua vai Bích Ngân âu yếm :

- Bỏ đi em , chuyện người ta em nghĩ đến làm chi rồi lại thấy buồn . Ồ phải , anh nghe nói Bích Nga đã về nhà rồi phải không em ?

- Phải , Nga mới về hai bữa nay , có chồng nó đi chung nữa . Sắp tới ngày sanh rồi , phải về nhà để có mẹ săn sóc chứ . Bây giờ nó đâu có nợ nần gì với gia đình Vĩnh Khanh , hẳn ta lại đang bị tạm giữ , nếu không về thì đợi đến bao giờ ?

Người chủ tiệm vàng thấy hai người đứng nói chuyện lâu quá bèn lên tiếng :

- Xin lỗi . . .anh có mua sợi dây chuyền này không ?

- Ô ! Có chứ ! Cô làm ơn tính tiền dùm đi . Bích Ngân à , em chọn xong bông tai chưa em ?

Bích Ngân lắc đầu :

- Nhiều kiểu quá , nhìn một lát em muốn hoa mắt , không biết nên chọn kiểu nào đây . Hay là

anh chọn dùm em luôn đi nha . Đồ cưới từ nữ trang đến quần áo . . . phải do chồng tương lai của mình chọn thì mới có ý nghĩa chứ !

Một lần nữa Hoài An lại nựng nhẹ vào chóp mũi của người yêu :

- Em đó nhe ! Khéo ăn nói quá chừng . Mai một đám cưới rồi anh phải cho em theo ngành kinh doanh mới được , dẻo mồm dẻo miệng như em thì dư sức dụ ngọt người ta.

Bích Ngân nũng nịu :

- Em hông chịu đâu ! Em chỉ thích theo nghề may thôi , em dự tính sau khi lấy chồng sẽ mở một tiệm may do chính mình làm chủ , lấy bằng hiệu là nhà may Ngân An . . .

- Ngân An ? Nghe cũng hay lắm ! Được ! Anh hoàn toàn để em tự do chọn lựa công việc theo sở thích của mình.

- Vậy mới phải chứ ! Thôi , anh chọn bông tai cho em đi , này giờ cô chủ tiệm cứ nhìn mình hoài có vẻ nóng ruột lắm . . .

- Ừ , để anh coi !

Hoài An ngắm thật lâu những món đồ trang sức trong khung kính , một lát sau anh chọn đôi bông tai tròn ten có đính ba trái châu liền nhau cho Bích Ngân , cô vui vẻ gật đầu , tỏ ra hài lòng vì sự lựa chọn của anh . Hoài An còn mua thêm cặp nhẫn cưới . Khi hai người từ trong tiệm kim hoàn bước ra , Hoài An chợt trông thấy Thanh Lâm đang đi chung Diệu Linh , họ chạy song song nhau bằng xe honda . Hoài An đưa tay nhìn đồng hồ , khẽ nhíu mày ! Lẽ ra . . . giờ này Thanh Lâm phải có mặt ở nhà anh mới đúng , chiều này cậu ta đi đám cưới chung với Nghi Bình mà , sao bây giờ lại lang thang trên phố với Diệu Linh.

Thấy Hoài An tự nhiên thờ người ra , Bích Ngân lay nhẹ tay anh :

- Anh An à , anh đang suy nghĩ gì vậy ? Hay là anh vừa gặp người quen ?

Hoài An lắc đầu :

- KHÔNG có gì ! Thôi mình về đi em !

- Ừ ! Anh không đi thư áo vest sao ?

- Để bữa khác đi tự dung anh thấy mệt người quá , tối mai đi được không ?

Bích Ngân gật đầu :

- Được chứ ! Còn hai tháng nữa mới đám cưới , em chỉ nói vậy thôi chứ đâu có gấp gì.

Hoài An lấy xe đưa Bích Ngân về nhà , anh bất chợt nghĩ đến em gái và linh cảm có điều gì bất ổn trong tình cảm của cô !

Lập Văn đang uống dang dở ly sữa thì nghe có tiếng xe ngoài cửa , anh bước ra , ngần người nhìn Nghi Bình thật dễ thương trong bộ váy áo màu đen điểm kim tuyến thành những hình ngôi sao nhỏ tuyệt đẹp . Cô để nguyên khuôn mặt không son phấn đến tìm anh.

- Em đến giờ này có trễ không , anh Văn ?

Nhìn đồng hồ thấy mới có 3h30' , Lập Văn lắc đầu :

- Không đâu , năm giờ em mới đi mà , phải hôn ? Anh trang điểm chừng một tiếng là xong !

- Nhưng mà anh có mệt không ? EM thấy da anh còn xanh lắm . . .

Lần đầu tiên Lập Văn thấy" Nghi Bình quan tâm đến mình , anh nở một nụ cười hạnh phúc.

- KHÔNG sao đâu , mới xuất viện thì ai cũng vậy thôi . Cỡ lẽ tại anh mất máu nhiều , bây giờ nghĩ phép , ở nhà bồi dưỡng thêm một thời gian sẽ mau chóng hồi phục . . .Em đừng lo , anh không chết đâu ! Em vào ngồi đây đi , anh đi lấy hộp phấn . . .

- KHỏi đi , anh Văn ! Em có mang theo đủ cả nè ! Em vẫn quen xài những thứ này , anh sử dụng nó làm mặt cho em là được rồi . . .Dứt lời , Nghi Bình mở giỏ lấy ra nào là phấn đánh mặt , phấn mắt , môi son , má hồng , kem dưỡng da , keo xịt tóc , nước hoa . . .nói chung là đủ cả ! Cô đến ngồi bên bàn , Lập Văn bắt đầu thoa lớp kem mỏng lên da mặt cô . . .

Nghi Bình cảm thấy bàn tay anh êm ái nhẹ nhàng mơn man trên làn da mềm mại của cô , anh vừa làm vừa hỏi :

- Em không đợi Thanh Lâm đến rồi mới đi hả Bình ? Một lát anh ta có đến đây đón em không ? Nghi Bình đang thoa kem nên không thể lắc đầu , cô khẽ đáp :

- Chiều nay em chỉ đi dự tiệc một mình , lúc sáng nay anh Lâm điện thoại cho em bảo phải làm kiểm kê đột xuất nên không tới được . Kế ảnh đi , không đi được lần này thì lần khác , công việc quan trọng hơn . . .

Bàn tay Lập Văn dừng ngay trên khuôn mặt Nghi Bình , anh cố nén tiếng thở dài buồn bã . Thì ra Thanh Lâm đã nói dối Nghi Bình . Lập Văn biết hôm nay Diệu Linh trực ca chiều và ở lại đêm , hôm qua cô đã nói với anh như thế . Chắc chắn Thanh Lâm cũng biết được điều này , và thay vì đi dự tiệc với Nghi Bình , anh đã chọn đến với Diệu Linh . Lập Văn thấy Nghi Bình quá vô tư không một chút hoài nghi , lòng anh nghe thương cô vô hạn . Nét mặt thần thờ của Lập Văn làm Nghi Bình ngạc nhiên :

- Sao thế , anh Văn ? Dạ mặt em có vấn đề gì à ? Hay là đánh kem bị mốc ? Sao tự nhiên anh lại ngưng ngang vậy ?

Lập Văn rất muốn nói cho Nghi Bình biết , nhưng rồi anh kịp nghĩ lại , để tự cô tìm hiểu tốt hơn . Anh gượng cười :

- Đầu có , da mặt em đẹp lắm ! Anh chỉ đang nghĩ xem nên trang điểm thế nào cho hợp với bộ đồ em đang mặc đây !

- Thế . . .anh nghĩ ra chưa ?

- Rồi ! Ngồi yên nhé , để từ từ anh làm cho . Bảo đảm em còn đẹp hơn cô dâu nữa !

- Ý . Đẹp hơn cô dâu bị kiện chết à nha !

Cả hai cùng cười . Lập Văn dùng bút chì tỉ mỉ kẻ chân mày cho Nghi Bình thật đẹp , sau đó đánh má hồng và tô môi hình trái tim cho cô.

- Nghi Bình , em nhắm mắt lại đi , để anh kẻ mắt và chải lông mi cho em !

- Nhớ đừng làm nổi bật quá nghe anh ! Em không muốn có ai đó chọc ghẹo mình , vì em biết tính anh Lâm ghen lắm !

- Nhưng Thanh Lâm đâu có đi cùng em ?

- Bởi vì không có nên em càng phải giữ ý ! Em không muốn anh ấy mất lòng tin nơi em !

Lập Văn lặng người trước câu trả lời của Nghi Bình . Cô đã ý thức được điều đó nghĩa là cô đã thật sự trưởng thành lúc vào đời , không còn là cô bé đại khờ như Lập Văn vẫn tưởng . Nghi Bình có suy nghĩ rất chính chắn , rất tiếc Thanh Lâm lại không biết điều này , Lập Văn thấy tiếc dùm anh ta , đời này dễ gì có được người yêu chung thủy như vậy chứ . Các cô bây giờ sống rất thoáng , ngoài bạn trai ra còn có các quan hệ thân mật khác , giống như quan niệm "yêu nhiều người là để chọn một người" . May mắn thay Nghi Bình không phải loại người như thế . . .

Lúc đang chuốt macara lên mi Nghi Bình , Lập Văn bỗng có cảm giác mệt mỏi , có lẽ tại anh chưa uống thuốc mà lại ngồi quá lâu . Những giọt mồ hôi lấm tấm rịn ra trên trán anh , Lập Văn vẫn kiên trì trang điểm xong khuôn mặt của Nghi Bình , biến cô thành nàng công chúa xinh đẹp nhất trần đời.

Làm xong cho mặt Nghi Bình , Lập Văn thấy mỏi nhừ , lưng thì thỉnh thoảng lại nhói lên đau nhức , anh còn phải chải tóc cho cô nữa thì mới xong . Lập Văn muốn nghỉ tay một chút , nhưng nhìn đồng hồ thấy chỉ còn hai mươi lăm phút nữa là Nghi Bình phải đi rồi , anh không thể dừng lại được . Đúng lúc đó bà Thanh từ ở tiệm về đến , thấy Lập Văn ngồi chải tóc mà vàng trán lấm tấm mồ hôi , bà vội đến bên con :

- Sao hả Lập Văn ? Con mệt lắm à ?

- Dạ , đâu có mẹ !

Nghi Bình nghe vậy ái ngại nói :

- Hay là khỏi làm tóc đi , anh Văn . Em cứ thả tự nhiên như thế này cũng được . Anh không khoẻ thì nghỉ đi , đừng có ráng sức làm nữa . . .

Bà Thanh hỏi Nghi Bình :

- Cháu đi tiệc cưới à ? Sao không đến tiệm để bác làm cho , Lập Văn mới xuất viện , sức khoẻ còn yếu lắm . . .

- Mẹ đừng trách cô ấy , tại con muốn thử thôi , không phải Nghi Bình nhờ con đâu !

Bà Thanh mỉm cười :

- Thì mẹ có nói gì đâu , con làm gì mà bênh đỡ vậy ! Hay con để mẹ làm tóc cho cô nghe , con uống thuốc rồi nằm nghỉ đi Văn ạ !

Lập Văn lắc đầu :

- Không sao đâu , gần xong rồi mẹ Ơi ! Con muốn tự tay làm cho Nghi Bình bởi vì con đã từng thành công mỗi lần làm đẹp cho cô ấy.

Bà Thanh cười với Nghi Bình :

- Cháu sướng thật đó , được Lập Văn ưu tiên quá rồi còn gì . Hồi còn là sinh viên , nó vẫn thường phụ với bác trang điểm hoặc chải tóc cô dâu . Có lẽ do di truyền , nên nó khéo tay lắm , có khi nó còn sáng tạo ra những kiểu tóc độc đáo mà bác đây không thể nghĩ ra , nhưng mà nó chưa từng nhận làm cho ai hết . . .

Nghi Bình cũng cười :

- Giám đốc công ty mà , đâu thể nào trở thành người phục vụ sắc đẹp cho phụ nữ . Có lẽ tại anh Văn thân với anh hai cháu nên ảnh nể bạn bè thôi . . .

- Nếu chỉ đơn giản như thế thì tốt , bác chỉ e rằng . . .

- Mẹ !

Lập Văn nhăn mặt kêu lên , chặn ngang câu nói của bà Thanh . Dù bà không nói được trọn câu , nhưng Nghi Bình vẫn có thể đoán ra . Có lẽ bà Thanh nghĩ Lập Văn vì cô mà làm tất cả , nhưng chuyện đó quá lâu rồi mà , bây giờ anh chỉ xem cô như em gái , biết cô quen Thanh Lâm rồi anh đâu còn nói xa xôi bóng gió để tỏ tình , chính vì vậy nên cô mới không ngại khi gần gũi với anh . Lập Văn là một người biết tự trọng , Nghi Bình không nghĩ rằng anh khư khư nhớ chuyện cũ trong lòng . Có thể đó chỉ là chút rung động đầu đời , như cơn gió thoảng qua thôi . . .

- Xong rồi ! Đâu em tới nhìn vào gương thử xem có vừa ý hay không ?

Nghi Bình bước tới trước khung kiến lớn bên chiếc tủ gỗ kê sát tường , cô ngạc nhiên kêu lên :

- Ô ! Đẹp quá ! Anh Văn , anh thật tuyệt ! Suýt chút nữa em không còn nhận ra mình là ai ! Nếu em là anh . em sẽ theo nghề này , cũng hái ra tiền lắm chứ bộ !

- Vậy à ? Vậy thì trả công cho anh đi !

Nghi Bình duyên dáng mỉm cười :

- Anh muốn tính như thế nào đây ?

- Tạm thời chưa nghĩ ra , cho em thiếu nợ đó.

- Được ! Anh cứ từ từ suy nghĩ đi nha , khi nào nghĩ ra rồi thì cho em hay . Bây giờ em phải đi , cảm ơn anh nhiều lắm !

- Có cần anh đưa em tới đó không Bình ?

- Thôi khỏi , em tự đi được rồi ! Anh đang mang thương tích trên người , lại còn quần băng tùm lum , đám cưới người ta kiêng kỹ lắm . Dù sao em cũng rất cảm ơn sự nhiệt tình của anh . Em đi nha ! Thưa bác cháu đi . . .

Nghi Bình vừa nổ máy xe phóng đi thì cũng vừa lúc Lập Văn cảm thấy choáng váng , anh mới

bước xuống giường thì cả người lão đảo suất té , may mà có bà Thanh bên cạnh kịp thời đỡ lấy anh . Bà dìu Lập Văn nằm trở xuống giường , giọng đầy lo lắng :

- Sao vậy con ? Đứng không vững nữa ! Trong người con thế nào hả Văn ?

Lập Văn nói thật nhỏ :

- Con mệt quá !

Bà Thanh tặc lưỡi :

- Đã như vậy còn lo cho người khác làm gì ! Lúc này bảo để mẹ làm con lại không chịu , khi không rồi chúc khổ vào thân . Con mệt đến là người như vậy chắc là đói lắm rồi , để mẹ đi hâm cháo cho con ăn nhé !

- Mẹ pha dùm con ly sữa , con uống ngay để còn uống thuốc nữa . Trong người con đang khó chịu lắm không đợi được đâu . . .

Nhìn ly sữa lúc chiều còn hơn hai phần ba để trên bàn nguội lạnh , bà Thanh lắc đầu :

- Thì ra chưa uống sữa xong nghe Nghi Bình tới con đã bỏ dở để lo cho cô . Lập Văn à , con yêu ít một chút để đỡ khổ có được không con ?

Lập Văn nhìn sững mẹ :

- Mẹ biết rồi à ?

Vừa chế nước bình thủy ra để khuấy sữa cho con trai , bà Thanh vừa nói chuyện cùng con :

- Mẹ chỉ mới biết đây thôi , là do Lập Vũ nói với mẹ . Mẹ không hiểu sao Phi Yến tốt như vậy mà con không chọn lại chọn Nghi Bình ?

- Bộ mẹ thấy Nghi Bình không tốt sao ?

- Cô ấy tốt nhưng mà cô ấy có thương con . Tại sao con lại tự làm khổ mình chứ ?

Lập Văn buồn bã đáp :

- Con cũng đâu có muốn vậy đâu mẹ . Con rất muốn làm bạn với Phi Yến , muốn để cô thay thế hình bóng của Nghi Bình trong tim con nhưng con làm không được mẹ à !

Bà Thanh đưa ly sữa nóng cho Lập Văn . Anh có vẻ bức rức nhìn bà :

- Mẹ buồn con phải không ?

Bà Thanh lắc đầu :

- Nói vậy thôi , chứ làm sao mẹ trách con được . Chuyện tình cảm mẹ hiểu rõ mà , nó không theo nguyên tắc "cho và nhận " giống như sự trao đổi được đâu , mà chuyện này là do trái tim mình quyết định . Mẹ chỉ thấy thương con thôi Văn ạ ! Con là đứa con ngoan của mẹ , công thành danh toại . . .không ngờ lại thất bại trên đường tình . Nhìn con chịu khổ để hy sinh cho người ta , mẹ đau lòng lắm . . .Con quên cô được không Văn ?

Lập Văn nhồm dậm uống hết ly sữa , câu trả lời của anh thật buồn :

- Được ! Nếu con chết , thì tình yêu đó sẽ theo con xuống mồ , tức là mãi mãi đi vào trong lãng quên.

Bà Thanh hốt hoảng ngồi xuống bên con , bà lấy tay che miệng Lập Văn :

- Con đừng nói bậy ! Mẹ cấm , nghe không ? Thôi thì mẹ không khuyên con nữa , đừng có nghĩ bậy nghe con.

- Mẹ sợ con tự tử à ? Không có đâu ? Con trai mẹ chỉ si tình thôi , đâu đến nỗi mù quáng tìm cái chết . Chối bỏ sự sống của mình khi có điều gì thất vọng là một sự lẩn tránh hèn nhát , mẹ đừng hiểu sai ý của con !

- Con nghĩ được như vậy mẹ thấy an tâm rồi . Nè , ngồi dậy uống thuốc đi rồi ngủ.

Lập Văn làm theo lời mẹ . Đợi anh ngủ yên , bà Thanh mới về phòng lo cho ông Thanh . Một lát sau bà nghe có tiếng Phi Yến và Lập Vũ ở dưới phòng khách , bà mỉm cười hài lòng . Xem ra việc bà nhận Phi Yến làm con gái nuôi có ý nghĩa . Cô vẫn thường đến thăm bà và hai anh em

Lập Văn . Nhờ vậy , Lập Vũ có cơ hội để chinh phục người đẹp . Ngày tháng còn dài , bà Thanh tin Lập Vũ sẽ thành công . . . .

Reng . . . . .reng . . . . .

Lập Văn nhắc điện thoại và nhận ra ngay giọng nói của Thanh Lệ , thư ký ở công ty anh :

- Làm ơn cho xin gặp Lập Văn.

- Là anh đây , Thanh Lệ ! Em gọi đến có chuyện gì ?

- Anh Văn à , bằng hợp đồng với công ty Vạn Hoa anh để đâu vậy ? Lúc nãy chú Khang hỏi mà em tìm không ra . . . .

- Công Ty Vạn Hoa ư ? Để anh nhớ xem . . . .à , phải rồi , anh đã đưa cho cậu Châu hôm mười lăm tây , em sang phòng cậu ấy hỏi đi . . . .

- Cảm ơn ! Thôi , không làm phiền anh gnhỉ ngơi đâu . Em cúp máy nha ?

- Em không hỏi thăm xem anh khoẻ chưa à ? Nhân viên gì mà vô tình quá vậy !

Có tiếng Thanh Lệ cười trong máy :

- Hồng dám vô tình đâu . Em được biết tuần sau anh đi làm rồi , vậy là biết anh khoẻ , còn hỏi làm gì ?

- Cái tin này ai nói với em ?

- Chiều hôm qua tan sở , em và các ban lãnh đạo trong công ty có đến nhà thăm anh . Lúc đó anh ngủ thiếp đi rồi , bác gái nói anh rất mệt vừa mới uống thuốc xong nên mọi người không đánh thức anh thôi . Bộ bác gái không nói cho anh biết hả ?

- Không có ! Chắc mẹ anh lu bu quá nên quên . Nhưng mẹ đâu biết anh dự định đi làm vào tuần sau ?

- A ! Tin này là do anh hai của anh nói . Ở đây ai cũng mong anh mau chóng khoẻ mạnh để trở lại với công việc . . . .Thôi , em đang bận> , không nói nhiều với anh , hẹn gặp lại tuần sau nha anh Văn !

- Ủ ! Chào em !

Lập Văn gác máy xuống . Anh cảm thấy thú vị với cách nói chuyện tự nhiên của Thanh Lệ , cô không giống những nhân viên khác , luôn tỏ vẻ e dè sợ sệt khi tiếp chuyện với cấp trên và giương oai điệu võ với cấp dưới , Thanh Lệ biết tính anh dần dỉ và thích sống hoà đồng , hai người coi nhau như anh em.

Tiếng chuông của cấ ngang dòng suy nghĩ của Lập Văn , anh khoác thêm chiếc áo dài tay rồi bước ra ngoài mở cồng . Người đến gặp anh hôm nay là Diệu Linh . Sự xuất hiện của cô làm Lập Văn ngạc nhiên :

- Sao em lại đến vào giờ này , hôm nay không đi làm sao Linh ?

- Tối qua em trực , bữa nay được nghỉ bù.

- Nghi Bình chỉ nhà anh cho em đó hả ?

- Không phải , là do em tự tìm . Em coi địa chỉ trong hồ sơ bệnh án của anh.

- Vô nhà chơi đi Linh !

Diệu Linh theo chân anh vào nhà . Trong lúc Lập Văn rót trà , cô hỏi thăm anh.

- Bữa nay anh khoẻ nhiều chưa , anh Văn ?

- Cảm ơn , anh hết đau rồi , sáng thứ sáu tái khám , cắt chỉ Ở những chỗ bị khâu là xong chuyện.

- Em có mua hộp bánh biếu anh nè , của ít lòng nhiều , mong anh nhận cho . . .

Lập Văn đưa ly trà nóng cho Diệu Linh :

- Uống nước đi em . Anh em với nhau không mà , em khách sáo làm gì chứ.

Uống vài ngụm trà nóng , Diệu Linh ngồi một chút rồi nói :

- Anh Văn à , em đến đây có chuyện muốn nhờ anh . . . .Nói ra thì rất kỳ , nhưng thực sự ngoài

anh ra , em không biết phải nhờ ai . . .

- Là chuyện gì vậy ?

Diệu Linh đan hai tay vào nhau :

- Anh . . . anh có thể đóng vai bạn trai của em được không ? Anh đừng ngại , đây chỉ là tạm thời thôi , giúp em đi nha anh Văn !

- Giúp em , đối với anh không thành vấn đề , nhưng tại sao em môn làm vậy ? Bộ có ai đeo đuổi em à ?

Hỏi thì hỏi vậy thôi chứ Lập Văn thừa biết người đeo đuổi Diệu Linh là ai . Nhìn vẻ mặt bối rối của cô không tiện nói ra nên anh lên tiếng :

- Em không thể nói người đó là ai sao ? Vậy thì thà chấp nhận tình cảm của họ cho rồi , sao lại phải trốn chạy ? Anh không tin là em còn chưa quên được Gia Vinh !

- Cái tên Gia Vinh bây giờ đối với em không còn ý nghĩa gì nữa , từ lâu em đã tự nhủ lòng mình phải quên , cuối cùng thì em đã làm được !

- Vậy thì tốt rồi ! Quên đi tình cũ , lại chూ8 có bạn trai mới , tại sao không tạo cơ hội cho mình . Em còn trẻ mà , mới thất bại một lần đã nản chí rồi sao ?

- Không phải là em nản chí , mà là không thể đáp lại tình cảm của người này . Anh còn nhớ chúng ta đã có lần nói chuyện với nhau về Thanh Lâm không ? Em biết anh đoán được , nên với anh em không giấu diếm gì cả . Từ ngày biết Gia Vinh lấy vợ , anh Lâm bắt đầu có ý định quay lại đeo đuổi em . . .

- Điều này anh đã biết từ lâu rồi , chỉ tại anh không nói đó thôi.

- Anh Văn , không phải lỗi của em đâu , anh đừng vì Nghi Bình mà trách em nha . Em đã cố tìm đủ mọi cách để tránh né , nhưng xem ra Thanh Lâm vẫn không từ bỏ ý định của mình , càng lúc em càng cảm thấy khó xử . . . EM không muốn có lỗi với Nghi Bình , cho nên em nói dó anh Lâm là gần đây em có để ý đến một người . . . Thanh Lâm cứ hỏi mãi , muốn biết là ai , em nhớ lúc anh nằm viện , mấy lần em ghé thăm anh và trò chuyện cùng anh , dường như anh Lâm có hoài nghi và tỏ thái độ ghen tương cùng em , cho nên . . . cho nên em mới nói đại là đang quen với anh . . . Thật xấu hổ khi phải lợi dụng anh để đối phó với người khác , nhưng mà . . . em không còn cách nào . . . hy vọng anh sẽ giúp cho em . . . Em muốn anh Lâm tin đây là sự thật . . . chỉ có vậy anh mới bỏ cuộc mà quay lại với tình yêu mà Nghi Bình dành cho anh . . . Anh hiểu ý em chứ , anh Văn ?

Lập Văn gật đầu :

- Anh hiểu ! Ý em thì như vậy , nhưng ý của Thanh Lâm ra sao không nói trước được đâu Linh . Nếu anh ta đi với Nghi Bình mà lòng anh luôn ở bên em thì đối với Nghi Bình đó sẽ là một điều rất đau khổ , và sự hy sinh của em sẽ trở nên vô nghĩa , biết không ?

Diệu Linh ngăn người :

- Anh nói vậy là không giúp em à ?

- Anh tiếc rằng không thể giúp được ! Đừng nên ép người ta chọn lựa một tình cảm miễn cưỡng để rồi đau khổ cả ba người . . . Nếu như em không thích Thanh Lâm , em có quyền từ chối anh một cách thẳng thắn , giống như Nghi Bình ngày trước đã từ chối anh vậy ! Đàn ông khi bị từ chối tình yêu cũng không đến nỗi mù quáng như đàn bà , anh tin Thanh Lâm biết phân biệt phải trái . . . trừ phi anh ta cảm thấy có thể đặt nhiều hy vọng nơi em !

- Anh nói vậy là sao ? Em không thể yêu anh Lâm được . . .

- Điều này phải phân biệt cho rõ nghe Linh ! Không yêu với không thể yêu là hai chuyện khác nhau . Em từ chối Thanh Lâm bởi vì em là bạn của Nghi Bình cho nên em không thể ! Điều đó không có nghĩa là em không yêu Thanh Lâm.

Diệu Linh bàng hoàng , cô vụt đứng lên :

- Vậy có nghĩa là anh nghi em có tình ý với anh Lâm rồi ! Anh thật là . . . hừ , bộ em giống hạng người đi giành bạn trai với bạn mình sao ? Anh còn nói bậy nữa em sẽ giận anh luôn không thèm nhìn mặt đó !

Lập Văn dịu dàng :

- Em hãy ngồi xuống đi , Diệu Linh . Có gì đâu mà nóng nảy dữ vậy ? Em không nên tự ái với anh , em đã tin anh , chọn anh là người để em giải bày tâm sự thì em phải hiểu rõ lời anh nói . Em thật sự không có lỗi trong chuyện này . Con người ta ai cũng có quyền yêu và lựa chọn , nếu Thanh Lâm đã làm em xao xuyến thì tại sao em không chọn anh ta ? Một cuộc hôn nhân tốt đẹp hay bất hạnh quan trọng nhất là sự khởi đầu của đôi bên , nhất định phải đúng là tình yêu mới được , nếu kết hôn chỉ vì lòng thương hại , yêu một người mà sống với người khác thì tất cả sẽ trở thành một bi kịch sau một thời gian ngắn sống chung . Em đừng tưởng em trốn tránh tình cảm với Thanh Lâm là em thương Nghi Bình và muốn giúp bạn . Thật ra là em hại cổ đó Linh à . Thử tưởng tượng ra tâm trạng của Nghi Bình lúc biết Thanh Lâm đến với cổ không có tình yêu thật sự , cổ sẽ đau khổ biết dường nào . Gán ghép như vậy là gián tiếp hại cô ấy phải sống trong một hạnh phúc giả tạo , anh nghĩ . . . điều đó không nên làm đâu em !

Diệu Linh nghe xong có vẻ giận :

- Nói tới nói lui thì anh cũng chỉ vì sợ mất Nghi Bình thôi . Anh muốn em chấp nhận Thanh Lâm để cô ấy thất vọng mà quay lại với anh chứ gì ? Anh nghĩ Nghi Bình sẽ đồng ý sao ? Xem ra . . . người muốn gây nên đau khổ cho cô ấy là anh chứ không phải là em !

Lập Văn tái mặt trước những lời buộc tội của Diệu Linh . Anh giận đến nện lời , mãi một lúc sau anh mới nói :

- Thật không ngờ . . . ngay cả em mà còn nghĩ như thế , hèn gì Nghi Bình ghét anh cũng đúng thôi . Lập Văn này là hạng người cơ hội như vậy sao ? Hừ , chờ nước đục thả câu . . . kết luận nghe cũng hay đấy chứ . Nếu em đã nói vậy thì anh cũng không còn gì để thanh minh . Xem như anh là người có lỗi . Em về đi Diệu Linh.

Thái độ của Lập Văn làm Diệu Linh bàng hoàng , cô không ngờ anh lại đuổi thẳng mình như vậy . Diệu Linh quay đi , nhưng chưa đến cửa cô đã đứng lại , tần ngần . . . do dự . . . suy nghĩ một lúc Diệu Linh lại quay vào :

- Anh Văn à , em xin lỗi vì đã nói quá lời . Anh đừng giận em nha !

Giọng Lập Văn lạnh tanh :

- Một con người tôi tệ như anh làm gì có đủ tư cách để giận ai ! Anh không can thiệp vào chuyện riêng của người khác nữa . Em đi đi !

- Anh Văn à , em . . .

- Đừng phiền tôi nữa , có được không ?

Lập Văn gần như quát lên làm Diệu Linh sững sờ . Cô bỏ chạy ra khỏi nhà anh vừa đi vừa khóc . . . Diệu Linh lang thang qua những con đường không có ánh nắng , trên bầu trời vẩn vù mây đen . Trời đã sang đông rồi nên tiết trời lạnh lạnh , cô nghe tâm hồn mình buốt giá nổi cô đơn . Cô không biết phải đi đâu cho hết buổi sáng nay khi lòng mình đang mang nỗi ưu phiền quá tải , cô không trách Lập Văn mà chỉ tự trách mình . Nghĩ lại những lời đã thốt ra với anh , Diệu Linh cảm thấy hối hận , giống như cô đã quát một vết roi thật mạnh vào trái tim đau của anh . Chắc anh giận cô ghê gớm và cũng đau khổ tột cùng . Trời ơi ! Tại sao cô có thể nhẫn tâm nói những lời như vậy với Lập Văn ? Cô muốn biện minh cho mình ư ? Đâu phải là anh buộc tội cô chứ ! những lời Lập Văn nói , đâu có gì sai ! Tình yêu tự bản thân nó không có lỗi , có chăng là tại người ta đặt cảm tình không đúng chỗ mà thôi . Tự ái vì bị Lập Văn đoán trúng , Diệu Linh đã

chẳng ngần ngại tuôn ra những lời nói làm đau xót tim anh . Cô cảm thấy mình tội tệ quá ! Tại sao cô không dám nhìn nhận là trái tim cô đã bắt đầu rung động vì tình yêu say đắm của Thanh Lâm ? Rõ ràng là Lập Văn đã đoán đúng mà , sao cô lại phải chối . Cô chưa có chồng , Thanh Lâm cũng chưa vợ , anh chưa phụ tình cảm của cô thì có gì sai ? Tại sao cô lại phải tránh né ? Vì Nghi Bình ư ? Liệu rồi Nghi Bình có thật sự hạnh phúc do sự gán ghép này không , khi mà Thanh Lâm đến với Nghi Bình vì thất vọng , anh tội nghiệp cô nhiều hơn là yêu cô . Diệu Linh tự hỏi lòng , hiện cô đẩy Nghi Bình vào cuộc như thế này là thương hay hại ? Tương lai Nghi Bình như thế nào thì một phần trách nhiệm thuộc về cô . Diệu Linh cắn môi . Không có sự góp ý của Lập Văn lúc này thật khổ cho cô , cô cảm thấy sự việc càng lúc càng trở nên rối rắm . Có tiếng xe Honda thắng lại bên cạnh làm cho Diệu Linh giật mình . Cô ngẩng lên , lúng túng khi gặp phải Thanh Lâm.

- Anh đi đâu vậy ?

Thanh Lâm mỉm cười :

- Anh hỏi em đi đâu thì đúng hơn . Anh đang trên đường đi lấy hàng , xe đâu mà đi bộ vậy Linh ?

Đến lúc này Diệu Linh mới nhớ ra mình đã bỏ quên xe Honda ở nhà Lập Văn.

- Thôi chết rồi , em để quên xe ở nhà anh Văn !

Nghe Diệu Linh nói đến Lập Văn , Thanh Lâm sa sầm nét mặt :

- Em đến nhà anh ấy để làm gì ?

Diệu Linh nói dối :

- Em có hẹn với anh đi ra phố , nhưng lúc em tới anh than met không chịu đi nên hai đứa giận nhau.

- Và em bỏ xe lại đó , đi bộ về ?

- Lúc tức giận ai , nhớ gì nữa chứ !

- Vậy anh chờ em đến đó lấy về nha !

Nhớ lại cách xử sự của Lập Văn khi nãy , biết anh đang giận mình , Diệu Linh không muốn trở lại quấy rầy anh . Cô lắc đầu :

- Thôi đi , cứ để đó , khi nào anh Văn nguôi giận , anh sẽ tự mang đến trả cho em . Anh làm gì nhìn em dữ vậy ? Không tin lời em nói phải hông ? Được ! Nếu như anh không tin thì đi với em. Diệu Linh vừa ngồi lên xe của Thanh Lâm thì có một chiếc xe khác trờ tới . Hoài An ngồi trên xe gọi Thanh Lâm với vẻ mặt bất bình :

- Thanh Lâm , tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Thanh Lâm hất mặt về phía sau :

- Để lúc khác được không anh An ? Bây giờ em phải đi công chuyện với Diệu Linh.

Diệu Linh nghe vậy liền bước xuống xe :

- Không cần đâu , anh Lâm . Anh cứ nói chuyện với anh An , em đi từ từ về cũng được.

Hoài An đưa xe của mình cho Diệu Linh :

- Em lấy xe anh về nhà đi , lát nữa anh ghé . Thông cảm nghe Diệu Linh.

- Dạ , em biết mà , không có gì đâu anh.

Diệu Linh ngoan ngoãn làm theo lời Hoài An , cô lấy xe anh để về nhà . Thanh Lâm thấy mình không thể tránh được cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn này , đành miễn cưỡng cất tiếng mời Hoài An.

- Anh lên xe em đi , mình đi uống cà phê rồi nói chuyện !

Hai người tập vào một quán cà phê không tên ở ven đường . Trong lúc Hoài An gọi cà phê thì Thanh Lâm rút thuốc mời anh . Hoài An lắc đầu :

- Cảm ơn ! Tôi không hút thuốc lá !

Cô chủ quán bưng cà phê đến , Thanh Lâm rít một hơi thuốc rồi vào đề ngay :

- Anh muốn nói chuyện gì với em ?

Hoài An gật đầu :

- Tốt lắm ! Con người cậu rất thẳng thắn . Tôi muốn cậu nói rõ quan hệ của cậu với Diệu Linh ?

- Anh ngạc nhiên thấy em và cô đi chung à ? Tụi em cùng làm trong một bệnh viện , là bạn bè thôi , đi với nhau đâu có gì là.

- Có gì hay không tự trong lòng cậu biết , tôi đã nhiều lần nhìn thấy hai người ... Gần đây nhất là vào thứ năm tuần trước , cậu từ chối đi dự tiệc với Nghi Bình vì bận việc , nhưng buổi chiều hôm đó tôi lại thấy cậu đi bên cạnh Diệu Linh . Chúng ta là đàn ông với nhau , tôi muốn cậu nói thật : cậu có coi Nghi Bình là bạn gái của mình không ? Tại sao lại chơi trò bắt cá hai tay như vậy chứ ??

Thanh Lâm thở ra một hơi dài :

- Anh An à , anh chưa hiểu gì mà đã kết luận quá vội vàng . Thật ra ...trong lòng tôi chỉ yêu có một người , nếu được như ý rồi thì tôi còn bắt cá hai tay làm gì chứ ?

- Tôi muốn biết người cậu yêu thật sự là ai ? Là Diệu Linh hay Nghi Bình ? !

- Xin lỗi ...Anh chưa phải là anh vợ của tôi , chuyện đời tư của tôi anh đừng có xen vào !

- Cậu nói vậy mà nghe được à ? Nghi Bình là em gái của tôi , tôi không cho phép ai lừa dối nó ! Cậu mà làm khổ nó thì không yên với tôi đâu.

- Tôi đã làm gì để cho anh hăm he như vậy chứ ? Nghi Bình đã lớn rồi , cô biết rõ mình đang làm gì , tôi thấy anh can thiệp hơi quá đáng vào mối quan hệ của chúng tôi rồi đó anh An à ! Tôi đang cố duy trì tình cảm với em gái của anh , nhưng nếu anh cứ giám sát tôi chặt chẽ như vậy , tôi e rằng mối quan hệ này sẽ không bền . Tốt hơn hết là anh đừng có ép tôi !

Chương 7

Hoài An nhíu mày . Căn cứ vào những câu trả lời của Thanh Lâm , anh tin rằng cậu ta đang giấu anh chuyện gì đó , và tình cảm đối với Diệu Linh cũng không đơn giản là tình bạn như Thanh Lâm đã nói với anh . Chỉ có Nghi Bình , do quá đắm mê trong tình yêu , cô đã không nhận thấy điều này . Hoài An thấy tội nghiệp cho em gái mình quá ! Hướng tia nhìn sắc lạnh về phía Thanh Lâm , anh dẫn giọng :

- Tôi không ép ai cả , tôi chỉ muốn cậu phải xứng đáng với tình yêu mà Nghi Bình đã trao tặng cậu . Cậu không cảm thấy là mình may mắn hơn người khác hay sao ?

Thanh Lâm khẽ nhún vai :

- Anh làm cho tôi cảm tưởng như mình đang thụ hưởng một đặc ân . Tình yêu thôi mà , anh đừng tạo cho tôi một áp lực quá nặng nề , giống như là tôi đang chịu ơn của em anh.

- Cậu đừng có coi thường tình cảm của Nghi Bình , nó không dễ dàng trao trái tim cho ai ngoài người nó thích cả . Lẽ ra em gái tôi đã có hạnh phúc , có một người yêu nó hết lòng nhưng mà ...số nó không được hưởng cái may mắn đó cho nên nó đã từ chối người ta để chọn anh !

- Tôi biết người đó là ai rồi , nhưng đó là chuyện lúc trước kia , bây giờ anh ta đã quen người khác , đâu còn tình ý gì với Nghi Bình.

- Cậu muốn nói tới Phi Yến chứ gì ? Cậu làm rồi , Lập Văn chỉ xem Phi Yến như một người bạn , tình bạn đó rất bình thường . Anh ta cùng với mẹ đang muốn se duyên cho Phi Yến cùng Lập Vũ , còn trong lòng Lập Lăn , ngoài trừ em gái tôi ra chưa hề có hình bóng thứ ba.

Câu nói vô tình của Hoài An làm Thanh Lâm nhanh chóng hiểu ra sự việc , anh khắp khởi mừng thầm nhưng ngoại mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên :

- Bộ không phải anh quen với Diệu Linh sao ?

- Làm gì có ! Lập Văn chỉ coi Diệu Linh như em gái mà thôi . Sau khi biết Nghi Bình quen với cậu , Lập Văn trở nên buồn và ít nói hẳn đi , anh ấy không than thở với tôi nhưng tôi biết anh còn thương Nghi Bình lắm ! Cho nên tôi mới nói ...Nghi Bình đã lần tránh một tình yêu chân thật để chọn cậu , thì cậu cũng phải đền đáp cho xứng đáng.

Thanh Lâm gật đầu :

Yên tâm đi anh An , tôi biết mình phải làm gì rồi . Tôi không để Nghi Bình thiệt thòi , cô nhất định sẽ có được hạnh phúc ...

Dứt lời , Thanh Lâm gọi chủ quán tính tiền cà phê rồi đưa Hoài An đến cửa hàng của anh . Hoài An vô cùng ngạc nhiên trước vẻ hớn hờ khác thường của Thanh Lâm , không hiểu sao tự dưng cậu lại thay đổi thái độ như vậy . Nhưng dù sao Thanh Lâm cũng đã hứa với anh rồi , có lẽ cậu ta không dám trở mặt phụ Nghi Bình đâu.

Nghi Bình ơi ! Có điện thoại nè con !

Đang ngồi sẩy tóc trên chiếc bàn trang điểm ở trong phòng , nghe cha gọi , Nghi Bình vội rút phích cắm điện để ra ngoài . Cô bước tới giờ máy lên khẽ nói :

- Alô !

- Nghi Bình hả ? Anh Lâm nè em !

Nghi Bình vui hẳn lên :

- Làm gì gọi cho em sớm vậy ?

- Sáu giờ rồi , còn sớm gì nữa , công chúa . Em chuẩn bị đi , anh đến đón em đi ăn.

- Ngay bây giờ ư ? Em còn phải đi làm mà.

- Anh cũng đi làm vậy ! Một bữa ăn sáng mất chừng hai mươi phút chứ bao nhiêu ?

Nghi Bình ngập ngừng :

- Anh Lâm à ...xin lỗi anh nha . Em không biết anh gọi tới nên lúc này em đã hẹn bạn đi ăn điếm tâm rồi , để sáng mai nghe anh.

Tiếng Thanh Lâm cần nhằn trong máy :

- Em không thể vì anh mà lỗi hẹn một lần à ?

- Không phải , đây là lần đầu tiên em hẹn người ta , em không muốn làm họ thất vọng . Ngày mai em nhất định sẽ chờ anh.

- Cũng được . Chào em !

Nghi Bình gác máy xuống , cô trở lại phòng sắp xếp đồ đạc rồi đẩy xe ra ngoài trong tâm trạng thật vui . Chưa bao giờ cô thấy cuộc đời đẹp như lúc này , khi mà xung quanh cô chỉ toàn là một màu hồng hạnh phúc . Cô sống trong một gia đình hoà thuận thương yêu nhau , bên cạnh cô có những người bạn tốt và một người yêu tuyệt vời . Điều làm Nghi Bình cảm thấy thoải mái nhất là gần đây cô đã làm thân được với Lập Văn , không còn thấy ghét anh như trước , khoảng cách giữa hai người đã mất hẳn không biết từ lúc nào . Suy cho cùng thì Lập Văn cũng có gì đáng ghét đâu . Chỉ tại cô ngang ngạnh quá , có lúc gần giống như “man man” vậy . Tình yêu đã làm cho cô thay đổi để trưởng thành , chính chắn hơn và nhu mì hơn . Hôm nay cô hẹn với Lập Văn , hứa đãi anh ăn cơm tiệm để cảm ơn những lần anh làm “cố vấn thẩm mỹ và thời trang” cho cô , biến cô thành một thiếu nữ xinh đẹp và duyên dáng.

Lúc Nghi Bình đến tiệm cơm Trung Ký thì Lập Văn đã chờ sẵn ở bên trong . Cô khóa xe cẩn thận rồi bước vào , mỉm cười với anh.

- Anh đến sớm như vậy sao không đến nhà đón em hả , anh Văn ?

- Thôi đi , hẹn ở đây được rồi , anh chờ em lỡ như Thanh Lâm trông thấy thì phiền lắm , lại mất công giải thích lời thôi.

Nghi Bình mỉm cười thật giòn :

- Quan hệ của chúng mình quang minh chính đại , anh Lâm cũng không lạ gì anh . Anh làm như bạn trai em ghen ầu lắm vậy !

Lập Văn dịu dàng :

- Em nói vậy là em chưa hiểu nhiều về đàn ông . Khi yêu thì ai mà không ghen khi thấy người yêu mình ở bên cạnh kẻ khác chứ . Cái ghen của đàn ông khác với đàn bà , nó không bộc lộ một cách ồn ào nhưng đau nhói ở trong tim , một nỗi đau thâm trầm rất khó lột tả được , đàn bà còn khóc được để quên song đàn ông thì ...

Lập Văn nghẹn lời , nhớ đến chuyện lòng mình anh muốn ứa nước mắt nhưng cố đè nén nỗi đau lòng mình lại . Nghi Bình vẫn vô tình :

- Anh nói gì thảm vậy , anh Văn ! Nghe cách nói của anh , em có cảm giác như anh rất có kinh nghiệm về chuyện đó ! Bộ anh đã từng ghen hay sao ?

Lập Văn không muốn thổ lộ nỗi lòng , vừa lúc người phục vụ đến anh liền hỏi lảng sang chuyện khác :

- Em dùng cơm gì để anh gọi ?

- Câu này phải để em hỏi anh mới đúng . Bữa cơm hôm nay là do em đãi mà . Anh quên mình đã giao hẹn gì rồi sao ?

Lập Văn gượng cười :

- Ồ ha , suýt chút nữa là anh quên thật đó . Vậy em chọn đi , em thích ăn gì thì cứ gọi cho anh món đó.

Nghi Bình nói đùa :

- Anh dễ dãi đến thế thì em sẽ chọn những món ít tiền cho ...đỡ hao !

- Không sao đâu , đi ăn với cô công chúa nhỏ như em thì cơm rau với muối anh vẫn thấy ngon

mà.

- Xí , người ta mới khao anh một bữa , anh đã nịnh thấy ghê ! Đừng có thổi phồng em như vậy em tự cao lắm đó ! Thôi để em chọn món ăn cho hợp với túi tiền , lương công chức không bao nhiêu , xài sang quá thì chóng hết lắm.

Lập Văn phì cười , đợi Nghi Bình gọi món ăn xong anh mới nói :

- Nhắc tới chuyện làm anh mới nhớ , sao hồi đó anh đưa em vào làm ở công ty anh em lại không bằng lòng ? Lương ở chỗ anh cao gấp ba lần mức lương hiện tại của em . Sao em lại bỏ đi cơ hội đó ?

- Là bởi vì em thích công việc của mình hơn . Làm ở Ủy ban tuy là lương ít nhưng mình lại có cảm giác sống thanh bạch , tâm trạng thoải mái , không có sự bon chen danh lợi . Nói tóm lại , em thuộc loại phụ nữ an phận lúc nào cũng thích sự tôn nghiêm.

- Nói vậy em cho rằng công ty anh là một nơi không có sự thanh bạch , cũng không có sự tôn nghiêm ư ? Em nghĩ anh làm cái gì trong đó ?

- Em chưa hề đặt chân vào thì làm sao biết được ?

Lập Văn có hơi phật ý :

- Chưa từng đến mà em đã đem so sánh như vậy rồi , đừng coi thường công việc của anh nghe chưa . Nếu không có kiến thức Đại Học thì không làm được.

- Bởi vậy nên em biết thân , an phận thủ thường . Em chỉ mới học hết trung học thôi . Không dám có một bước nhảy vọt như vậy.

- Hờ ! Nhưng ít ra thì em cũng còn có anh giúp em mà . Anh sẽ có cách để mà hướng dẫn cho em quen việc.

Nghi Bình lắc đầu :

- Bỏ đi anh , em thấy công việc ở Ủy ban thích hợp với mình hơn . À ! Cơm đến rồi kia , mình ăn đi kẻo nguội mất ngon.

Hai đĩa cơm thập cẩm được mang ra đặt trước mặt Nghi Bình và Lập Văn , mùi thơm của thức ăn xộc vào mũi làm cho Lập Văn cảm giác đói bụng , anh từ từ cầm muống nia lên , vừa ăn vừa nhìn Nghi Bình . Anh để ý thấy cách ăn uống của cô bây giờ đã khác xưa , không còn tự nhiên nhai một cách thoải mái nữa , Nghi Bình đã biết ý tứ , ăn uống nhỏ nhẹ , từ tốn . Nhớ đến lần cô bị bội thực dạo trước . Lập Văn cười khẽ . Tiếng cười của anh làm Nghi Bình hoang mang :

- Chuyện gì vậy ? Miệng em dính mỡ à !

- Đâu có ! Em đừng tưởng em là con mèo.

- Vậy tại sao anh cười ?

Lập Văn sợ nhắc lại chuyện cũ làm Nghi Bình ngượng nên anh lắc đầu :

- Không có gì . Em ăn đi rồi đi làm kẻo muộn !

Nghi Bình không hỏi thêm , cô ăn xong liền tự rót trà cho mình và rót sẵn cho Lập Văn một ly .

Nhìn Lập Văn buông nĩa sau cùng , cô trêu anh :

- Anh ăn chậm hơn em rồi đó !

- Có lẽ vậy ! Dạo này bao tử anh hơi yếu , khi ăn phải nhai kỹ em à.

- Anh có đến bác sĩ khám không ? Hay để em nhờ anh Lâm mua thuốc cho anh nhé !

- Không cần đâu Bình , anh có bác sĩ riêng mà.

- Ừ nhỉ ! Suýt chút nữa em quên người ta là giám đốc !

Lập Văn thoáng buồn :

- Đừng chọc anh như vậy nữa Bình ! Giám đốc bộ ngon lắm hay sao ? Đến một chút hạnh phúc bình thường anh cũng không có được . Nhiều lúc anh ao ước có một đời sống thật dân gi , như thế biết đâu sẽ tốt hơn !

Nghi Bình cười :

- Em xin lỗi nếu đã lỡ lời làm cho anh không vui . Cuộc đời có lắm lúc treo ngoe vậy đó , người ở trên cao thích cuộc sống của người dưới thấp , kẻ ở dưới thì lại thích nhìn lên . Nói chung ở tầng lớp nào thì cũng có những buồn vui riêng anh a . !

- Em đã chính chắn thật rồi , em nói chuyện nghe thích lắm ! À , quên nữa , anh có cái này tặng cho em.

Nói đoạn Lập Văn móc từ túi áo ra một chiếc hộp nhỏ . Anh tự tay mở nắp hộp , đưa chiếc vòng cẩm thạch màu xanh ra trước mặt Nghi Bình :

- Thế nào hả ? Em có thích không ?

Nghi Bình cầm lấy chiếc vòng xuýt xoa :

- Chao ôi ! Đẹp quá ! Anh mua ở đâu vậy ?

- Một người bạn của mẹ anh để lại cho mẹ , nhưng mẹ nói màu xanh này không thích hợp với tuổi của mẹ , anh thấy đẹp nên mua cho em.

- Chắc là mắc tiền lắm hả anh Văn ?

- Chuyện tiền bạc em không nên thắc mắc , miễn sao thấy thích nó là được rồi . Em chưa trả lời anh . Em có thích chiếc vòng này không ? !

Nghi Bình gật đầu :

- Thích chứ ! Em thích lắm !

- Vậy thì đưa tay đây , anh đeo vào cho ?

Nghi Bình đưa chiếc vòng lại cho Lập Văn và đưa cánh tay trái cho anh đeo . Tay cô tròn đeo vòng vào nhìn rất hay . Lập Văn muốn khen cô , nhưng chưa kịp nói thì bên cửa tiệm xuất hiện một bóng người , người đó tiến thẳng đến bên cạnh Nghi Bình :

- Ủa anh Lâm ! Sao anh đến đây vậy ?

Mặt Thanh Lâm lộ vẻ bực bội , anh gắt gỏng với Nghi Bình.

- Dĩ nhiên là em không muốn cho anh đến chỗ này rồi ! Yên tâm đi , anh không phá hỏng cuộc vui của hai người đâu . Anh đến chỉ vì muốn biết người bạn nào của em mà quan trọng đến nỗi em từ chối đi với anh sáng nay ! Bây giờ thì anh biết rõ rồi ! Hừ ! Cũng tình tứ lắm chứ , người trao kẻ nhận ... uống công anh đã tin tưởng nơi em . Nếu em đã chọn rồi thì anh đây không còn gì để nói nữa . Tốt hơn hết là mình nên chia tay !

Nghi Bình sững sốt trước những lời của Thanh Lâm , cô lắp bắp :

- Anh . . anh . . nói gì kỳ vậy ? Không lẽ . . không lẽ anh lại đi ghen ... với ... anh Văn sao ? Em và anh không có gì hết , tại sao anh lại nghi ngờ em ? !

- Em đã từ chối anh để đi với Lập Văn , em còn gì để giải thích nữa ? ! Không phải lúc trước em từng nói là Lập Văn thích em sao ? Biết người ta thích mình mà mình vẫn đi chung , lại còn coi cuộc gặp này quan trọng hơn anh nữa , vậy là ý gì ?

- Thanh Lâm , sao tự dung anh trở nên hồ đồ quá vậy ? Lúc trước anh đâu có như thế , anh biết rõ là em yêu anh mà . Em nghĩ là anh đã hiểu lầm rồi , anh nói bậy bạ như vậy sẽ làm anh Văn bị xúc phạm , anh mau xin lỗi người ta đi.

Thanh Lâm hứ một tiếng đoạn nhếch môi cười :

- Hai người đã lên lút hẹn hò mà còn bảo tôi xin lỗi à ! Nghi Bình , em đừng có nằm mơ !

Chuyện này là do em làm ra , hậu quả như thế nào em cũng đừng hối hận . Anh thấy là mình nên chia tay đi !

- Chia tay ? Anh không nói giỡn chứ , anh Lâm ? Anh chỉ thấy em đi dùng cơm với anh Văn như vậy thôi mà đã đòi chia tay thì có lẽ đầu óc anh có vấn đề rồi đó ! Chúng tôi ăn uống công khai giữa thanh thiên bạch nhật thì có gì là sai ? Giữ đúng lời hứa là nguyên tắc sống của em , em đã

hẹn với anh Văn trước , anh làm sao có thể trách em được ? Bữa cơm này là vì em muốn cảm ơn anh đã giúp em làm đẹp , như vậy cũng có lỗi với anh à ? !

- Tôi không biết và không cần biết hai người hẹn nhau để làm gì , tính tôi không thích để người khác qua mặt . Nghi Bình , tôi đã quyết định rồi , em đừng níu kéo làm chi nữa vô ích . Từ nay ...hai đứa mình đường ai nấy bước , không ai nợ ai !

Dứt lời Thanh Lâm quay người bỏ đi nhưng khi ngang qua chỗ Lập Văn thì anh bị giữ lại . Lập Văn chụp cổ tay anh và giữ thật chặt rồi từ từ đứng lên :

- Tự này giờ anh nói đủ chưa ? Vở kịch này , anh diễn thật là tuyệt , hay đến nỗi chính tôi đây cũng hơi bất ngờ . Ở trước mặt tôi anh đừng giả vờ nữa , cái vở kịch ghen tuông này không thể qua mặt được tôi đâu . Ai cho phép anh vu khống Nghi Bình ? Anh gạt được cô chứ không gạt được tôi , nếu anh muốn tỏ thái độ dứt khoát thì nên nói thẳng và nói thật , anh yêu ai thì cho cô biết đi , đừng có mượn cớ để dễ bề trở mặt . Có tôi ở đây , anh không ăn hiếp cô được đâu !

- Tôi không có ăn hiếp ai cả , chuyện riêng của tôi với Nghi Bình anh đừng xiá vô.

- Anh ghen cổ với tôi , tôi làm sao mà yên lặng được . Nghi Bình quá ngây thơ nên giải thích với anh . Nếu tôi là anh , tôi không chọn cách này để giải quyết , làm như vậy là xúc phạm người ta !

- Hùm ...không ai dư hơi để cãi với anh.

Dứt lời , Thanh Lâm ham hực bước ra khỏi cửa tiệm , leo lên xe nổ máy lao đi . Nghi Bình ngồi chết lặng một chỗ , bàng hoàng như vừa trải qua cơn mơ.

- Làm sao bây giờ hả anh Văn ? Anh Lâm đã giận em thật rồi , anh không chịu nghe em giải thích . Em đâu ngờ anh ghen tới mức đó , nếu biết vậy ...

- Nếu biết trước thì em sẽ không hẹn với anh , có phải hông ?

Nghi Bình lắc đầu :

- Ý em không phải vậy , em . .nếu em biết xảy ra chuyện này thì em đã rủ anh Lâm cùng đi . Bữa ăn ba người cũng đâu có gì trở ngại . Bây giờ ...em mới thấy là anh nói đúng , em thật sự chưa hiểu hết về đàn ông , không ngờ khi yêu người ta lại ghen dữ đến như vậy.

- Nếu Thanh Lâm ghen với anh vì yêu em quá tốt rồi !

- Anh nói vậy là sao ? Không lẽ còn có lý do khác ?

Lập Văn rất muốn nói sự thật , nhưng nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô , anh không nỡ làm cho cô đau khổ . Lập Văn lắc đầu :

- Không có gì ! Sao lúc này em không đuổi theo Thanh LÂM ? Em không lo cho anh bỏ rơi em thật à ?

- Chuyện xảy ra bất ngờ quá , em không chuẩn bị tinh thần để đối phó với tình huống . Lúc đó em chỉ biết ngồi chết trân một chỗ , thậm chí anh nói gì em cũng không nghe . Còn chuyện bỏ rơi em , em nghĩ chắc không có đâu . Lời anh nói trong lúc nóng giận không thể là sự thật . Anh nghĩ coi , em đâu có lỗi gì với Thanh Lâm , không ai lại đi bỏ người yêu chỉ vì dọ đi dùng bữa chung với người quen cả !

- Anh giả sử như Thanh Lâm làm thật , thì em sẽ tính sao ?

- Thì em sẽ khóc trước mặt anh ! Em nghe nói đàn ông rất sợ nước mắt , đem chiêu này ra là anh chịu thua rồi !

Lập Văn khẽ lắc đầu . Nghi Bình , em thật quá ngây thơ , tại sao em không hiểu rằng người ta đang muốn dứt bỏ em cho rảnh nợ ? Nhưng mà em yên tâm đi , anh không để bất cứ ai làm khổ em đâu !

Đến cơ quan Nghi Bình được phân công đi xuống các tổ ở khu phố ba để thu tiền lao động xã hội chủ nghĩa , và cô đã hoàn thành nhiệm vụ trước mười một giờ trưa . Thấy còn sớm , Nghi Bình tranh thủ thời gian ghé lại hiệu thuốc tìm Thanh Lâm . Đến nơi , cô chỉ thấy một mình Huy Lân

đang ngồi xem lại bảng thống kê các loại thuốc . Nghi Bình chào anh rồi lên tiếng hỏi :

- Anh LÂM ơi , có anh Lâm ở đây không ?

Huy Lâm nhìn quanh :

- Lúc này thì có , bây giờ không biết cậu ấy đi đâu . Bình à , em ngồi chơi chờ một lát đi nha.

Nghi Bình vừa ngồi xuống ghế thì Kim Phượng cũng từ trong phòng khám đa khoa bước ra . Cô mang cho Huy Lâm một ca thạch dừa . Thấy Nghi Bình cô gật đầu chào.

- Cô đến mua thuốc hả ?

Nghi Bình cười :

- Ồ không ! Tôi tìm anh Lâm !

- Thanh Lâm hả ? Anh ấy đang ở trên khoa của tôi , cô lên đó thì sẽ gặp.

- Tôi lên giờ này có tiện không ?

Kim Phượng đưa tay nhìn đồng hồ :

- Gần mười một giờ rồi , trên đó cũng đã đến giờ nghỉ , vắng vẻ lắm , cô lên đi , không có sao đâu ....

- Cảm ơn cô.

Nghi Bình đứng lên đi gõ phòng khám để vào khoa . Huy Lâm khều tay Kim Phượng với nét mặt nhăn nhó :

- Sao em kỳ vậy ? Khi không rồi chỉ chỗ cho Nghi Bình , lỡ cô gặp Thanh Lâm và Diệu Linh có phải kỳ không ?

Kim Phượng nghiêm giọng :

- Kỳ cái gì mà kỳ , ai biểu đàn ông các anh tham , bắt cá hai tay . Em là chúa ghét những chuyện đó . Anh Lâm cũng bậy nữa , đã quen với Nghi Bình rồi , bây giờ quay trở lại đeo đuổi Diệu Linh , khó coi muốn chết ... Vậy mà không hiểu tại sao nhỏ Linh lại chịu ổng mới kỳ ...

- Em muốn nói sao ? Diệu Linh chịu cho Thanh Lâm cơ hội rồi à ?

- Vậy thì sao chứ ? Trước mắt anh Lâm đã có bạn gái , bây giờ tự nhiên lại có thêm Diệu Linh , chuyện ba người làm sao mà giải quyết ?

- Bởi vậy mới nói ! Em hồ đồ lắm đó nghe ! Người ta còn chưa giải quyết xong , bây giờ em đẩy Nghi Bình lên đó cho thêm rắc rối !

Kim Phượng bĩu môi :

- Anh có vẻ bệnh ông Lâm quá , em thì không đồng ý chút nào . Em làm vậy chẳng qua là muốn giúp họ thôi . Để Nghi Bình đối mặt với sự thật một lần , chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra , thà là biết bây giờ để vấn đề được giải quyết sớm , khỏi mất công kéo dài đau khổ ...

Huy Lâm khẽ lắc đầu . Tuy không nói ra nhưng trong lòng anh cũng thầm công nhận Kim Phượng nói đúng ! Chuyện tình cảm phải dứt khoát rõ ràng , để dây dưa thì cả ba người đều cùng đau khổ , thà chạm trán một lần cho xong ...

Sao hả Diệu Linh ? Chả lựa chị anh làm có ngon không ?

Thanh Lâm cất tiếng hỏi sau khi đợi Diệu Linh ăn xong phần cơm . Diệu Linh tấm tắc khen :

- Tuyệt lắm ! Anh có người chị làm bếp thật tuyệt vời , chẳng những chả lựa ngon mà cơm cũng có mùi thơm đặc biệt.

- Nếu em thích thì cứ thường xuyên đến nhà anh ăn cơm , sau đó nhờ chị Phương chỉ cho vài bí quyết để mai kia ...phụ gia đình . Những sở thích của anh , thế nào chị ấy cũng bật mí với em !

Diệu Linh mỉm cười , nhưng rồi chợt nhớ đến Nghi Bình , cô trở nên nghiêm lạnh :

- Đừng nói đùa như thế nữa anh LÂM ! Anh cũng biết là ...chúng ta không thể mà ...Đừng quên giữa em và anh còn có NGHI BÌNH , em không thể làm kẻ phản bội . Nghi Bình chỉ có một mình em là bạn thân , không lý do nào em đoạt bạn trai của cô . Vì một người đàn ông mà đánh đổi

tình bạn bao năm nay của mình , anh nghĩ có đáng không ? Có đáng không hả ?

- Linh à Linh , em đừng viện cớ này cớ nọ để từ chối anh nữa . Em thừa biết người anh yêu không phải là Nghi Bình , mà là em !

- Nhưng anh đã từng ở bên cạnh cô ta , và đã từng hứa hẹn yêu thương cô suốt đời , nhà người ta anh cũng đã đến , mấy chuyện này không thể không đùa giỡn được đâu anh Lâm . Nghi Bình rất tin vào tình cảm của anh , anh Văn thương cô đến như vậy mà cô cũng không màng , chỉ thích có mình anh , anh không thể bỏ rơi người ta được ! Mình nên chấm dứt chuyện này đi anh Lâm . Em không muốn có lỗi với bạn mình.

- Em không thể chọn lựa được nữa đâu , Diệu Linh , bởi vì anh đã chia tay với Nghi Bình rồi , từ nay chúng ta không cần phải tránh né ai nữa.

Diệu Linh sững sờ :

- Há ? Anh bảo sao ? Anh chia tay với Nghi Bình ư ? Thanh Lâm à , em đâu có nói là yêu anh , tại sao anh nhẫn tâm làm khổ Nghi Bình chứ !

Thanh Lâm kẻ mặt gằn sát Diệu Linh , cô cúi đầu tránh né nhưng anh đã dùng đôi tay nâng lấy khuôn mặt cô , bắt cô phải nhìn thẳng vào mình :

- Diệu Linh , em nói dối ! Anh biết là em cũng thương anh , tại sao em lại gạt người , gạt mình như vậy chứ . Chúng ta thương yêu nhau là thích hợp , em không có lỗi với ai cả , đừng mặc cảm để rồi tự đánh mất hạnh phúc . Hồi đó , anh đến với Nghi Bình cũng là do em , tại em đẩy anh vào cuộc tình tạm bợ này . Diệu Linh , em nghĩ kỹ lại đi , lúc anh tỏ tình với em thì em đã có Gia Vinh cho nên mới đẩy anh cho người khác , bây giờ Gia Vinh phụ em rồi , em có quyền chọn lựa lại anh chứ , tại sao lại phải tránh né tình cảm thật của mình ? Em tưởng em làm vậy là cao thượng lắm sao ? Thật ra em chỉ hy sinh vô ích . Anh không thể cưới Nghi Bình làm vợ khi lòng anh vẫn có em . Anh đã chờ ngày này lâu rồi , bây giờ định mệnh đã giành lại em từ tay Gia Vinh để trả cho anh , tại sao anh lại phải vui cùng với người khác ? Đừng ép anh nữa Linh à ! Nếu em không chấp nhận tình anh , anh cũng không quay lại với Nghi Bình đâu . Em cũng đừng sợ cô ấy đau khổ , bên cạnh cô còn có Lập Văn mà ...

Diệu Linh khổ sở vô cùng , không biết phải tính sao . Cô thật sự có tình cảm với Thanh Lâm và cũng rất thương bạn . Tình cảm nan giải này làm cô cảm thấy đau đầu . Diệu Linh bật khóc :

- Chúng ta không thể sống như vậy được đâu anh Lâm ! Sống ở đời không nên chỉ biết đến mình , phải biết nghĩ đến người khác nữa ! Thanh Lâm ! Anh thử nghĩ đi , khi thất vọng vì tình , anh tạm thời coi Nghi Bình như một người tình hồ để cùng anh vui cho qua ngày tháng , khi name được cơ hội , anh lại đẩy cô cho Lập Văn để chạy theo tiếng gọi trái tim mình ... Như vậy đối với Nghi Bình là không có công bằng , nếu không muốn nói là tàn nhẫn.

- Vậy em ép anh phải tự dối lòng để sống với một người mà mình không yêu , có công bằng với anh không ? Em nghĩ rằng Nghi Bình có thể sung sướng khi cuộc hôn nhân của cô được xây dựng trên nỗi khổ của anh , của em và cả Lập Văn nữa hay sao ? Hay là cô sẽ bị dằn vặt , để rồi oán trách chúng ta đã đẩy cô vào hoàn cảnh đó !!! Diệu Linh , anh van xin em ! Em đừng tiếp tục yên lặng nữa , hãy chấp nhận anh đi ... Diệu Linh , nói với anh đi em ...

Nhìn vẻ mặt đầy đau khổ của Thanh Lâm , Diệu Linh không sao chịu đựng được . Cô úp mặt vào vai anh bật khóc . Thanh Lâm vuốt nhẹ tóc cô như một sự dỗ dành.

Đúng lúc đó chuông điện thoại reo vang . Diệu Linh rời khỏi Thanh Lâm , bước ra phòng nghe điện thoại.

- Alô ! Phòng hành chính khoa ngoại A nghe đây.

- Diệu Linh ! Mình là Nghi Bình ...

Diệu Linh nghe như giọng Nghi Bình ướt sũng nước mắt , cô lo lắng nói nhanh vào máy :

- Nghi Bình đó hả ? Bò đang ở đâu vậy ? Bò khóc à ? Có chuyện gì vậy ?

Giọng Nghi Bình nghe. , ngào trong máy :

- Lúc này ... mình lên tìm anh Lâm , tình cờ . .được nghe câu chuyện giữa hai người ...

- Nghi Bình ! Bò không sao chứ ! Đừng nói nữa , mau lên đây gặp mình đi ...Bò đừng khóc ...Những gì bò nghe thấy không phải là sự thật đâu ! Anh Lâm nói đùa thôi ...Bình à , bò đang ở đâu , cho Linh biết đi , mình sẽ tới gặp bò liền ...

- Không cần đâu , Diệu Linh ! Mình không sao ! Và cũng không giận hay trách bò chuyện gì , bò cư xử với mình quá tốt ...Linh à , có lẽ anh Lâm nói đúng , tình cảm phải để tự nhiên , không nên ép buộc người ta ... Bấy lâu nay mình hoàn toàn không biết là anh Lâm thương bò , mình cứ tưởng ... Mà thôi , bây giờ biết cũng đâu có muộn ...Diệu Linh , nếu bò cũng có tình cảm với Thanh Lâm thì đừng tự làm khổ mình nữa , hãy chấp nhận anh ấy đi . Đừng lo cho mình , cũng đừng ngại gì cả . Yêu ai là do anh ấy chọn , mình không hề có ý nghĩ là bò phản bạn đâu . Mình biết rõ , bò không bao giờ muốn chuyện này xảy ra . Thậm chí rất muốn anh Lâm thành đôi với mình . Chỉ tại Gia Vinh cưới người khác nên ... vô tình đã tạo điều kiện cho anh Lâm . Nhưng theo mình nghĩ , có lẽ đó là sự an bài của tạo hoá . Không có duyên thì không thể được ...

- Nghi Bình , bò thật sự không trách tôi sao ? Mắt Thanh Lâm bò không hận tôi à ? Bò đã khóc , tôi nghe rõ tiếng thút thít của bò trong máy , tôi biết là bò đang đau khổ lắm ...Tôi quả thật rất có lỗi với bò , lẽ ra tôi không nên dính líu đến chuyện này ...

- Diệu Linh !Lúc này anh Lâm nói rất đúng , bò không có lỗi gì cả , đừng nên tự trách mình . Yên tâm đi , tôi không trách bò đâu . Làm ơn gọi anh Lâm nghe điện thoại . .tôi có chuyện muốn nói với anh !

- Nghi Bình à , tôi ...

- Đừng có áy náy nữa ! Tôi đã nói rõ ràng lắm rồi . Bò gọi anh Lâm cầm máy đi ...

Diệu Linh rút nước mắt , cô đưa điện thoại cho Thanh Lâm mà gần như nói chẳng nên lời :

- Nghi Bình muốn nói chuyện với anh . Vừa lúc này cô có lên đây và biết rõ quan hệ giữa chúng ta rồi . Anh liệu ...lựa lời mà nói , đừng để cô đau lòng . Dù sao cô cũng là bạn thân của em và ...từng là người yêu của anh.

- Anh biết !

Thanh Lâm gạt đầu và cầm lấy điện thoại :

- Nghi Bình hả ? Anh Lâm đây ...

- Anh Lâm ! Tại sao anh đối xử với tôi như vậy ?

- Em sao vậy , Nghi Bình ? Không phải vừa rồi em nói là chấp nhận sự thật và không trách Diệu Linh sao ?

- Đó là chuyện giữa tôi với bạn tôi . Diệu Linh không có lỗi . Người có lỗi là anh.

- Là anh ?

- Không phải sao ? Anh muốn chia tay với tôi để có Diệu Linh , anh cứ việc đặt thẳng vấn đề , tại sao lại kiếm chuyện vu khống tôi chứ ? Lại còn lôi anh Văn vào cuộc , làm như chúng tôi có lỗi với anh vậy ! Đến bây giờ tôi mới hiểu hết được lời của anh Văn hôm đó , thì ra ý nghĩ của anh ra sao anh đã biết từ lâu , nhưng sợ tôi buồn nên anh giấu kín . Người ta thì cao thượng như vậy , còn anh đối với tôi chẳng ra gì , thậm chí còn chà đạp tôi bằng những lời vu khống trắng trợn , anh gạt gẫm tình tôi mà đổ thừa là tôi phản bội anh . Thanh Lâm , tôi có lỗi gì với anh , tại sao anh lại xô đẩy tôi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười này ? Tại sao chứ ?

Không như lúc này nói chuyện với Diệu Linh , lần này giọng Nghi Bình ráo hoảnh . Thanh Lâm cảm nhận được trong từng lời nói , từng chữ của cô đều chất chứa nỗi căm hờn . Dường như Nghi Bình rất hận anh vì đã đối xử với Nghi Bình quá đáng.

Thanh Lâm khẽ nói vào máy :

- Bình , anh xin lỗi ... có lẽ anh đã quá nóng nổi , quá ngốc nghếch khi nghĩ rằng diễn một vở kịch như vậy là có thể đánh lừa được em , để em tin rằng mình chia tay vì anh ghen chứ không phải là anh có người khác . Anh thành thật nhận hết lỗi về mình , anh là gã đàn ông hề hạ và nhu nhược , em muốn mắng muốn chửi vì anh cũng cam chịu không phản kháng một lời . Chuyện này là do anh sai . Thật ra anh đã hối hận . Mong em rộng lòng tha lỗi cho anh , và cho anh gửi lời xin lỗi Lập Văn ... Nghi Bình à , anh không đáng để em bận lòng đâu , không có anh bên cạnh em còn có Lập Văn mà . Tin anh nói đi em , chính anh ấy mới đủ khả năng mang lại cho em niềm hạnh phúc ... Anh nghĩ trên đời này ... không ai yêu em bằng anh đâu , và cũng không ai hy sinh cho em nhiều như anh cả , em đừng nên để lỡ cơ hội này , đánh mất rồi sẽ không tìm lại được đâu em ạ !

- Đủ rồi ! Nghi Bình hét lớn . Trần Thanh Lâm , anh coi tôi là hạng gái gì ? Tôi có thể sang tay từ người này qua người khác giống như một món hàng vậy sao ? Phải rồi ! Bấy lâu nay anh coi tôi như là một trò giải trí để giúp anh khuây khoa? những lúc buồn , bây giờ đã tìm đúng cái mình thích , anh sẵn sàng dứt bỏ tôi như một món đồ vô giá trị , tiện thể đá tôi qua cho người khác để anh rảnh tay mà vun đắp hạnh phúc của mình , miễn sao anh cảm thấy thoải mái . Anh có nghĩ dùm cho Lập Văn hay không ? Anh có biết cái cảm giác của anh như thế nào nếu tôi quay lại sau khi bị người ta bỏ rơi không hả ? Anh đúng là loại người vô lương tâm chỉ biết nghĩ tới mình , uổng công tôi đã trao làm trái tim cho anh . Bây giờ tôi cảm thấy rất hối tiếc về điều đó ! Anh nghe rõ chưa anh Lâm ? Tôi rất hối hận vì yêu anh ! Vĩnh biệt !

- Ê , Nghi Bình , nghe anh nói đã , Nghi Bình !

Đầu dây bên kia chỉ còn lại những tiếng e . . e . . e . . thật lạnh lùng . Nghi Bình đã gác máy .

Thanh Lâm buông điện thoại thờ dài.

Diệu Linh đến bên anh , mắt cô ướt lệ :

- Chuyện gì vậy anh ? Sao hai người tranh cãi lâu vậy ? Nghi Bình có trách anh hay không ?

Thanh Lâm gật đầu :

- Có ! Đây là lỗi của anh , không liên quan gì đến em đâu . Tại gì anh xúc phạm cô ấy về Lập Văn , cho nên cô mới nổi giận ...

Diệu Linh lo lắng :

- Thật ra là chuyện gì ?

Thanh Lâm tường thuật lại chuyện ban sáng ở tiệm cơm cho Diệu Linh nghe . Cô bàng hoàng :

- Anh ... anh đã làm như vậy thật à ? Trời ơi , anh điên rồi sao anh Lâm ? Thiếu gì cách để anh nói với Nghi Bình , tại sao lại chọn cách đó ? Em thấy nó có vẻ ... có vẻ đê tiện quá ... Nghi Bình hận anh cũng phải thôi . Chuyện này ... em không thể bênh vực cho anh được . Hãy mau mau tìm cớ để nói lời xin lỗi đi anh !

Thanh Lâm thờ dài lần nữa :

- Cô ấy không tha thứ cho anh đâu.

- Anh chưa thử , thì làm sao biết được !

Quen thân với Nghi Bình bấy lâu , em biết rõ tánh ý cô mà . Nghi Bình thuộc loại miệng cứng lòng mềm , lúc giận dữ có gì cũng nói được nhưng qua rồi thì cô lại quên ngay , không giữ lâu chuyện gì trong lòng . Nếu như anh bỏ lỡ chuyện này , cô sẽ oán hận anh suốt kiếp , như vậy càng khó xử cho em.

- Thôi được , anh hứa với em sẽ năn nỉ Nghi Bình đến khi nào cô ấy chịu tha lỗi mới thôi .

Nhưng điều đó chỉ có thể thực hiện được lúc cô ta nguôi cơn giận . Bây giờ mà gặp anh , bảo đảm cô sẽ khích động ngay . Anh không muốn xảy ra thêm bất cứ chuyện rắc rối nào . Để cô

bình tĩnh lại sẽ dễ nói chuyện hơn em ạ !

- Em không biết , anh làm sao thì làm , nếu tình bạn giữa em và Nghi Bình sút mẻ thì anh cũng đừng hòng làm bạn với em . Còn nữa nha ! Nghi Bình có chuyện gì , anh Văn sẽ tính sổ anh đó.

- Anh biết rồi , em cũng từng bị anh ta đuổi khỏi nhà vì muốn anh giúp em diễn vở kịch cho anh coi chứ gì ? Hèn chi sau này thấy em sợ Lập Văn ra phết ...

- Em không phải sợ , mà là nể anh ấy . Thật ra trong thâm tâm em rất khâm phục anh . Đàn ông như anh không phải dễ tìm đâu.

Thanh Lâm lườm cô :

- Em nói vậy không sợ anh ghen à ? Thì ra em chê anh không bằng người ta.

- Đó là sự thật mà . Nội cách xử sự thối là đã thấy anh thua anh rồi.

- Tại vì anh yêu em , vì sợ mất em nên hấp tấp đến nỗi không thể đợi cho thời gian để nói rõ với Nghi Bình , anh vì muốn đạt được điều mong muốn nên mới làm ra chuyện hồ đồ khiến cho Nghi Bình oán hận . Em đã không thông cảm , còn phê bình thẳng tay vậy sao ?

Diệu Linh chép miệng :

- Em góp ý vậy thôi , ai dám phê bình anh . Nói gì thì nói nhưng trong lòng em vẫn lo thế nào anh ạ ! Em sợ Nghi Bình mang mối hận trong lòng rồi làm chuyện dại khờ ...

- Em sợ cô ấy tự tử à ? Không có lý nào đâu ! Lúc này nói chuyện với anh , cổ tinh táo lắm.

- Không có đâu . Rõ ràng em nghe cổ khóc mà.

- Có lẽ Nghi Bình đối với em vẫn còn tình bạn cho nên cổ sống thật với lòng mình , còn đối với anh , cổ chỉ có sự khinh ghét và thù hận cho nên cổ phải giữ cho mình cứng rắn để đủ sức mà nguyên rửa anh ...

Diệu Linh cắn môi . Tuy không nói ra với Thanh Lâm nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy ray rức trong lòng khó chịu , và cô biết rõ mình chỉ có thể yên tâm khi Nghi Bình đồng ý tha lỗi cho Thanh Lâm và tìm lại hạnh phúc của chính mình ...

Chương 8

Rời khỏi phòng điện thoại công cộng ngay trước cửa bệnh viện , Nghi Bình chạy xe lang thang trên đường phố với một tâm trạng đau khổ không sao tả xiết. Lúc nói chuyện với Thanh Lâm , cô đã hết sức cố gắng để cho mình đừng òa khóc , thật ra lúc đó cô buồn nhất trong đời. Bị người ta lừa dối và phụ bỏ mình để yêu kẻ khác , thử hỏi làm sao mà không đau ? ! Chiều nay , Nghi Bình không còn lòng dạ nào để trở lại cơ quan làm việc , công việc ở luôn luôn cần sự bình tĩnh và sáng suốt để giải quyết , còn cô bây giờ đầu óc rối mù , tâm trí hoảng loạn vì đau khổ. Nghi Bình cũng chẳng muốn về nhà , cô chỉ muốn tìm một nơi nào thật vắng vẻ để không ai quấy rối được cô , để cô có thể tự nhiên khóc thảm thiết một mình cho vui bớt nỗi đau khổ. Nghi Bình ngược mắt nhìn lên hai bên đường , cô bất chợt phát hiện ra một quán cà phê thật là sang , phía trước quán có một tấm bảng hiệu lớn “Cà phê Karaoke Máy Lạnh” , Nghi Bình liền ghé vào. Cô đi thẳng tới quầy hỏi chủ quán :

- Karaoke còn phòng trống nào không chú ?

Ông chủ trẻ nhìn cô gật đầu :

- Còn chứ. Cô đi mấy người ?

- Một mình thôi. Chú làm gì nhìn tôi dữ vậy ? Bộ lạ lắm à ?

Chủ quán cười :

- Tôi thấy lạ cũng phải. Các phòng karaoke ở đây đầy đủ tiện nghi. Lại kín đáo nữa. Phần đông khách hàng của tôi là những ông chủ lớn dắt theo bồ nhí , hoặc những đôi tình nhân âu yếm bên nhau , chưa có ai đi một mình như cô cả.

- Chú sợ tôi không có tiền trả sao ? Chiều nay tôi bao hẳn một phòng , nếu chú nghi ngờ tôi có thể trả tiền trước. Chủ yếu là tôi muốn được yên tĩnh một mình.

- Tốt thôi. Cô thanh toán tiền rồi tôi sẽ chọn cho cô một phòng tốt nhất.

Nghi Bình mở túi xách lấy tiền trả , cô trở ra khóa xe cẩn thận rồi căn dặn chủ quán :

- Nhớ đừng để ai quấy rầy tôi.

Hành động của Nghi Bình không qua khỏi một đôi mắt đang chăm chú nhìn về phía cô. Đó là Lập Vũ. Hôm nay anh lại đi sửa điện thoại cho chi nhánh I và vào đây uống nước với hai người bạn. Nhìn thấy vẻ mặt bơ phờ của Nghi Bình , anh đoán cô đang gặp chuyện buồn , dường như cô muốn khóc thì phải. Đợi chủ quán trở ra , Lập Vũ bước tới hỏi :

- Anh à , cô gái đó thuê phòng làm gì vậy ?

Chủ quán vui vẻ đáp :

- Ô ! Đầu có gì. Cô chỉ hát karaoke thôi. Chắc là dân nhà giàu bị thất tình. Anh muốn mua hả ?

Tôi sẽ giúp anh cơ hội làm quen. Lúc này cô gọi một ly cà phê đá , để tôi làm xong anh bung vào cho cô nhé , vậy là có thể quen người đẹp được rồi.

Lập Vũ tỏ vẻ khó chịu.

- Vừa rồi tôi nghe cô ấy dặn anh đừng để ai quấy rầy cô kia mà , anh làm vậy nghĩa là không tôn trọng khách hàng của mình rồi đó.

- Hơ ! Cái anh này , tôi muốn tạo điều kiện cho anh mà anh còn làm bộ. Nếu anh không để ý cô ta thì cần gì mà lân la đến hỏi tôi.

- Anh hiểu sai rồi , anh bạn ! Tôi không giấu gì anh , cô gái đó là ... là bạn của em tôi. Cô ấy đối với nó vô cùng quan trọng , cho nên tôi mới quan tâm giúp nó thôi.

- Vậy à ? Người chủ quán đôi thái độ , nghiêm chỉnh hơn. – Xin lỗi nha , tôi đã hiểu lầm anh.

- Không sao , tôi chỉ muốn anh giúp tôi một việc.

- Anh cứ nói.

- Nhờ anh làm ơn giữ chân cô gái đó lại đây , nhớ coi chừng cẩn thận , tôi sẽ bảo em trai tôi đến gặp cô ngay bây giờ.

- Được.

- Cảm ơn anh !

- Lập Vũ ơi , tính tiền đi rồi về công ty. Nói chuyện gì mà lâu dữ vậy ?

Hai người bạn ở bàn ngoài gọi Vũ í ơi , anh gạt đầu ra hiệu với bạn rồi bảo chủ quán tính tiền cà phê. Trong lúc chờ lấy tiền thối , anh gọi điện thoại cho Lập Văn.

- Alo ! Công ty Đại Việt phải không ? Làm ơn cho tôi gặp Lập Văn.

Đầu dây bên kia là tiếng nói nhỏ nhẹ của một cô gái.

- Xin lỗi ông. Giám đốc đang bận họp. Ông vui lòng nhắn lại , tôi sẽ chuyển lời cho Giám đốc khi ông ấy họp xong.

- Không được , cô làm ơn gọi Lập Văn nghe điện thoại ngay , nói cho nó biết tôi là anh hai nói

...

Giọng cô gái vẫn ôn tồn nhỏ nhẹ.

- Ông thông cảm cho ... Cuộc họp này quan trọng lắm , không thể nào bỏ dở được đâu. Lúc này Giám đốc có dặn tôi là không tiếp bất cứ một ai và cắt tất cả các cuộc điện thoại cho đến lúc ông ấy họp xong. Ông vui lòng cho biết nội dung cần nhắn , hoặc số điện thoại để chúng tôi liên lạc sau.

- Thôi được ! Nếu Lập Văn đang họp , cô làm ơn nói ngay cho nó biết , bảo nó đến quán cà phê số 144 đường Quang Trung có việc quan trọng đang đợi nó. Nhớ phải nhắn liền nghe.

- Được , tôi sẽ chuyển lời ông lại với giám đốc.

- Cảm ơn.

Trước khi ra về , Lập Vũ còn cẩn thận dặn dò chủ quán :

- Em trai tôi tên Lý Lập Văn , một lát nó đến , anh làm ơn đưa nó đến gặp cô gái lúc này nhé.

Đây chút tiền thù lao biếu cho anh ...

Lập Vũ dúm tờ giấy bạc năm mươi ngàn vào tay chủ quán. Biết gặp phải khách soap , anh ta cảm ơn rồi rít. Không ngờ cô gái đó đã tự nhiên đem tài lộc cho anh. Anh tự dặn lòng phải tiếp đãi cô ta chu đáo , nếu như ông bồ cổ cũng là dân có tiền thì chắc chắn anh sẽ được thưởng thêm ...

Cuộc họp ở công ty Đại Việt kéo dài gần ba giờ đồng hồ mới xong.

Rời khỏi phòng họp , Lập Văn có vẻ mệt mỏi. Cô thư ký gặp anh liền nhắn lại những lời của Lập Vũ. Lập Văn ngạc nhiên vô cùng , không hiểu có chuyện gì. Tên quán , tên đường đối với anh đều xa lạ , không hiểu Lập Vũ hẹn anh tới đó để làm gì ?

- Lập Văn ! Họp xong rồi , mình đi ăn chút gì đi nha , tôi đói bụng quá !

Ngọc Tân bạn đồng nghiệp của Lập Văn và cũng là Phó Giám Đốc công ty lên tiếng rủ ăn. Lập Văn từ chối :

- Xin lỗi anh Tân , tôi có việc phải đi.

- Đi đâu giờ này ? Xong chuyện rồi mà !

- Ồ không ! Tôi ra ngoài có việc riêng. Để dịp khác , tôi sẽ đãi anh.

Dứt lời , Lập Văn bước ra gọi người tài xế.

- Chú Thanh à , làm ơn đưa tôi đến số 144 Quang Trung.

Chiếc Nissan lướt êm trên con đường tráng nhựa rộng lớn. Bầu trời mát dịu , làn gió mát thiên nhiên làm anh thấy dễ chịu hơn. Người tài xế thấy Lập Văn ngồi dựa vào thành ghế với vẻ mệt mỏi thì tỏ ý quan tâm :

- Sao hả cậu Văn ? Mệt lắm à ?

- Dạ ! Cháu thấy nhức đầu quá. Dạo này công ty nhận quá nhiều hợp đồng , làm đến phát khùng

luôn chú ạ.

- Vậy chứng tỏ cậu giỏi , nên mừng mới phải chứ. Công danh sự nghiệp như vậy là thành đạt quá rồi , tôi nghĩ đã đến lúc cậu phải nghĩ đến một mái ấm !

Một mái ấm ư ? Đối với Lập Văn , chuyện đó quá xa vời quá , nhắc lại càng làm anh nhức đầu thêm. Yêu một người mà cũng không nên thân , làm sao xây dựng được mái ấm gia đình ? !

- Thế nào hả cậu Văn ? Đã có cô nào chưa ?

Lập Văn gượng cười :

- Cháu chưa nghĩ đến việc lập gia đình. Thôi , mình đừng bàn về vấn đề này nữa. Mở nhạc đi , chú Thành.

Chú Thành cảm thấy như ông chủ trẻ của mình đang mang tâm sự , nhìn anh ta dường như có vẻ buồn , mà không , phải nói là rất buồn mới đúng. Ông muốn cùng Lập Văn chia sẻ , nhưng thấy anh chưa muốn nói nên thôi. Ông lặng lẽ đưa băng vào máy và ấn nút play. Tiếng nhạc êm dịu cùng với giọng hát trầm trầm của người ca sĩ khiến Lập Văn nghe tâm hồn lâng lâng.

Thời gian vẫn cứ trôi âm thầm

Như giòng sông nước trôi xa dần

Sao nỗi đau âm thầm ta vẫn đây ...

..Lòng sao mãi vẫn vương tơ tình

Nhưng tình kia biết sao cho vừa

Ôi , luyến lưu , thôi đành ! Tình làm ngơ.

Hỡi ơi !

Tình yêu như bướm hoa

Như cánh mây trôi bèo bồng

Tình yêu ơi !

Có mấy ai qua mà không một lần khổ đau ...

Trần gian name chìm ...

Lợi danh chói loà ...

Thôi đừng mơ mộng trời mây

Thôi đừng xa nữa người ơi

Hãy đưa nhau tới mộng bình yên ...

Lập Văn chợt nghĩ đến người yêu. Không biết Nghi Bình thế nào rồi , có làm hoà lại được với Thanh Lâm như cô đã nói không ?

- Đến nơi rồi cậu Văn !

Chiếc xe bông xích bên vệ đường làm Lập Văn boong tỉnh. Anh nhìn vào trong quán , cảnh trí trông sang trọng và đẹp mắt lắm. Không hiểu Lập Văn gọi anh để làm gì ? ? !

Lập Văn bước xuống xe đi thẳng vào trong quán. Nhìn thấy người khách sang trọng , vợ chồng chủ quán đơn giản chào mời :

- Vào trong này chọn ghế ngồi đi anh. Anh dùng gì à ?

Lập Văn đảo mắt nhìn quanh.

- Xin lỗi , tôi tìm người ...

Lập Văn chợt nhìn thấy chiếc xe của Nghi Bình dựng ở một góc sân , không thấy cô đâu anh hỏi chủ quán :

- Người chủ của chiếc xe này đâu ?

Anh chồng gật gù như đã hiểu ra :

- À , phải há ! Tôi nhớ rồi , anh đến tìm cô gái đó phải không ? Xin vui lòng cho biết tên anh ?

- Tôi là Lý Lập Văn.

- Vậy thì phải rồi , lúc nãy anh của anh có dặn tôi dẫn anh đi gặp cô gái , nhưng anh đến trễ quá , cổ đi mất tiêu rồi..

Lập Văn nhíu mày :

Đi rồi ? Sao xe cổ còn ở đây vậy ?

- Hơ ! Có lẽ cổ xin quá nên quên.

- Xin à ? Tại sao lại như vậy ? Đã xảy ra chuyện gì ?

- Tôi đâu có biết ! Cô ấy ghé vô đây mượn phòng hát karaoke , lúc đầu cô uống cà phê đá , sau đó thì gọi một lon bia và một bịch đậu phộng. Khi cổ trở ra. Tôi thấy hình như đã ngà ngà say. Cổ nói muốn đi dạo một vòng , tôi cản thế nào cũng không được. Lúc cổ đi rồi , tôi mới sực nhớ cổ còn chiếc xe này nên mới giữ lại dùm cổ , xe khoá cẩn thận rồi.

- Cô ấy rời khỏi đây lâu chưa ?

- Khoảng độ chừng hơn nửa tiếng.

- Lúc vào đây tâm trạng cổ thế nào ?

- Để tôi nhớ coi , hình như là cổ vừa mới khóc ở đâu đó thì phải. Trông cổ có vẻ buồn lắm ...

- Được rồi , cảm ơn anh. Tôi có thể lấy chiếc xe này được chứ ?

Người chồng gật đầu nhưng cô vợ phản đối :

- Không được đâu ! Tụi tôi đâu có biết anh là ai , quan hệ như thế nào với chủ xe , anh lấy đi như vậy lỡ cô ấy quay lại tôi biết ăn nói thế nào , lỡ như mất xe lại càng phiền phức hơn !

- Chị kỹ như vậy là tốt. Thôi được rồi , tôi sẽ đưa tám card cho hai người , nếu không tin , ngay bây giờ chị có thể gọi điện thoại đến công ty tôi để chứng thực tôi làm việc ở đó , có gì thì đến đó tìm tôi. Bây giờ tôi phải lấy xe đi tìm người , mong anh chị thông cảm ...

Người chồng liếc mắt vào tám card , thấy Lý Lập Văn là Giám đốc của công ty Đại Việt , anh hớn hờ ra mặt. Cô vợ cẩn thận hơn , hỏi thăm qua văn phòng bằng điện thoại , sau đó mới đồng ý giao xe cho Lập Văn. Người chồng nói :

- Xe cô ấy khóa rồi , anh làm sao mở máy được. Gần nhà tôi có anh thợ chuyên làm chìa khoá , để tôi gọi giúp anh.

Mười lăm phút sau , khoá xe được mở. Lập Văn trả tiền thợ và biểu riêng anh chủ quán 100 000đ để cảm ơn rồi anh dắt xe ra nói với chú Thành :

- Chú lái xe về công ty đi , nói dùm với cô Thanh Lệ là cháu có việc phải làm , các cuộc hẹn đều định vào sáng mai nghe chú.

Ông Thành gật đầu rồi lái xe đi.

Lập Văn sử dụng chiếc Đ của Nghi Bình chạy vòng vòng trên phố để tìm cô nhưng không gặp. Anh đến nhà Hoài An xem Nghi Bình về chưa ? Lúc đó Hoài An và Bích Ngân đang ngồi bên bàn để viết thiệp cưới. Lập Văn sực nhớ đến tuần sau là đám cưới của Hoài An , gần ngày cưới hèn chi anh ta bận rộn không có thời gian để ý đến cô em gái của mình , có lẽ Nghi Bình gặp chuyện buồn mà Hoài An không biết. Lập Văn bóp kèn xe , Hoài An tưởng em gái về đến , ngẩng lên gặp Lập Văn anh có hơi ngạc nhiên :

- Ủa , là cậu hả ? Nghi Bình đâu ?

Lập Văn chép miệng :

- Tôi cũng đang định hỏi anh đây.

- Bộ không phải cậu đến Ủy ban đón nó sao ? Chiếc xe này của nó mà ...

- Phải , nhưng chiều nay Nghi Bình không đi làm. Xe này tôi bắt gặp trong một quán cà phê , còn Nghi Bình thì biến mất. Nghe chủ quán nói suốt bữa chiều Nghi Bình ở đó , hát karaoke và ...uống bia lon nữa. Khi ngà ngà say , Bình bỏ đi mà quên lấy xe theo ...

Hoài An giật mình :

- Sao kỳ vậy ? Từ nào giờ Nghi Bình đâu có biết uống bia , cũng không bao giờ la ca quán xá , lần này một mình đi như vậy , chắc là đã gặp chuyện gì rồi ?

Lập Văn tắt lưỡi :

- Bởi vậy tôi mới sợ ! An à , cậu tạm thời cắt chông thiệp đó qua một bên đi , chúng ta phải cùng nhau tìm kiếm Nghi Bình , trong tình trạng như vậy , cổ lang thang một mình nguy hiểm lắm ...

Bích Ngân đẩy chông thiệp qua một bên , cô đứng lên giọng đầy lo âu :

- Thôi chết rồi , bộ anh không biết em gái mình có chuyện gì sao ? Cho em tham gia đi tìm cô ấy với ...

Hoài An đưa ngón tay lên môi ra hiệu cho Bích Ngân nói nhỏ lại :

- Suyt ! Em đừng lớn tiếng quá , anh không muốn ba mẹ biết chuyện này.

- Vậy chúng ta chia nhau kiếm cô ấy về đi , đừng để trời tối nguy hiểm lắm.

Lập Văn nói như phân công :

- Cậu và Bích Ngân ghé những chỗ mà Nghi Bình thường đến xem sao , còn tôi sẽ hỏi thăm bạn bè và đồng nghiệp của cô. Bây giờ tôi về nhà để hỏi rõ anh hai của mình xem ảnh đã phát hiện Nghi Bình từ ở đâu , trong tình trạng thế nào , hy vọng là ảnh sẽ biết rõ.

Lập Văn về đến nhà thì Lập Vũ đang ngồi nói chuyện với Phi Yến ở băng ghế đá trước sân. Thấy em Lập Vũ hỏi ngay :

- Sao hả Lập Văn , có gặp được Nghi Bình hay không ?

Lập Văn lắc đầu :

- Em họp xong trễ quá , lúc em đến đó thì cô ấy đã đi rồi.

- Trối đất ! Anh đã dặn chủ quán giữ cô lại rồi mà.

- Cũng không trách người ta được anh ạ ! Nghi Bình có phải trẻ con đâu , người ta còn phải buôn bán , đâu thể nào theo canh chừng cô được.

- Anh nghe Phi Yến nói hồi trưa này Nghi Bình có đến bệnh viện tìm Thanh Lâm.

- Vậy là em hiểu rồi ! Chắc chắn là tại hấn ! Hứ !

Lập Văn vội vã quay xe trở ra , anh nổ máy phóng đi nhanh đến nỗi Phi Yến muốn kêu lại cũng không kịp. Phi Yến lo lắng nhìn Lập Vũ :

- Sao anh Văn nóng nảy dữ vậy ? Không biết anh có tìm anh Lâm gây chuyện không ? Nếu giữa hai người đó có xích mích , chắc chắn Diệu Linh nó sẽ giận em !

- Lập Văn thương Nghi Bình , đương nhiên là nó phải nóng ruột rồi , nhưng em yên tâm đi , em trai anh không bao giờ xử sự thiếu tế nhị đâu. Và lại chuyện này do Thanh Lâm gây nên , Diệu Linh đâu thể nào trách em được chứ.

Phi Yến không nói gì , cô cảm thấy tình yêu sao mà phức tạp quá ! Như trường hợp của cô cũng giống Thanh Lâm vậy , quen một người và chọn một người khác để nói chuyện tình yêu. Phi Yến không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ là bạn gái của Lập Vũ , nhưng bây giờ chính cô lại rất muốn như vậy. Ít ra Lập Vũ cũng yêu cô thật lòng và quan tâm cô hơn Lập Văn. Phi Yến biết rõ trong trái tim Lập Văn bây giờ và mãi mãi , chỉ có một Nghi Bình mà thôi.

Lập Văn đến quầy thuốc tìm Thanh Lâm nhưng không gặp , anh vội quay xe đến nhà Diệu Linh. Vào lúc đó , trời đã sẫm tối. Người mở cửa cho anh là Diệu Nga.

- Có chị Linh em ở nhà không ?

Diệu Nga vô tình đáp :

- Có. Chị Linh và anh Lâm vừa mới về. Hình như họ đang tìm chị Bình thì phải.

Nghe đến tên Thanh Lâm , Lập Văn bất chợt nổi nóng. Anh dựng xe đi thẳng vào nhà gọi hấn :

- Thanh Lâm đâu rồi ? Anh mau ra đây đi ...

Thanh Lâm từ trong nhà bước ra , ngay lập tức anh lãnh trọn cú đấm của Lập Văn.

- Anh đã nói gì với Nghi Bình để cô bị kích động như vậy ? Tại sao anh lại hại em Bình như vậy hả ? Tại sao ?

Lập Văn vừa quát vừa đánh thẳng vào mặt , vào vai của Thanh Lâm , trong cơn giận trông anh rất dữ. Thanh Lâm cắn răng chịu đòn chứ không hề có ý đánh trả lại. Một dòng máu tươi ứa ra từ mũi anh , chảy dài xuống khoé miệng. Diệu Nga sợ hãi la lớn :

- Chuyện gì vậy ? Trời ơi ! Anh Văn , sao anh đánh anh Lâm dữ vậy ? Chị Linh ơi , chị Linh ...hai người bạn của chị đánh nhau nè ...

Diệu Linh đang thay quần áo trong phòng , nghe tiếng la của em gái , cô hồi hả chạy xuống ...Hai chị em nhào đến kéo tay của Lập Văn.

- Buồnh anh Lâm ra đi , anh Văn ! Coi chừng anh đánh chết anh bây giờ.

Lập Văn xô Thanh Lâm té ngồi trên ghế , giọng anh đầy vẻ căm hờn.

Đánh như vậy thì đã sao , tôi còn muốn giết chết hẳn nữa kia ! Từ đầu tôi đã nói rồi mà , nếu hẳn gây đau khổ cho Nghi Bình , tôi không bỏ qua đâu.

Diệu Linh đến quỳ bên chân Lập Văn , khuôn mặt cô ướt đẫm nước mắt :

- Anh Văn ! Em van anh , anh đừng đổ tội cho anh Lâm nữa , em mới là người có lỗi với Nghi Bình. Nếu như em không chấp nhận tình cảm của anh Lâm thì anh đâu có thay đổi để bỏ rơi Nghi Bình như vậy ? Anh có đánh thì đánh luôn cả em đi ...em không muốn để Thanh Lâm một mình chịu khổ , anh ấy đã biết lỗi rồi mà , tại sao anh không tha cho anh chớ ?

Lập Văn vẫn chưa nguôi cơn giận.

- Em còn dám nói ! Bây giờ Nghi Bình đi đâu còn chưa rõ tông tích , em có biết không hả ? Nếu như cô tự tử thì sao ? Hoặc lỡ trong cơn say ...có xảy ra chuyện gì bất hạnh thì sao ? Trách nhiệm này ai gánh đây hả ? Em nói đi !

Diệu Linh nghẹn ngào :

- Chuyện đó em biết rồi ! Lúc này em với anh Lâm có đến nhà Nghi Bình , anh Lâm muốn nói câu xin lỗi với cô , không ngờ là chuyện này xảy ra. Tội em cũng có ý định đi tìm Nghi Bình cho bằng được , bộ anh tưởng em có thể bỏ bạn trong hoàn cảnh này sao ! ?

Lập Văn thù người suy nghĩ , anh cảm thấy Diệu Linh đáng thương hơn đáng ghét , không thể trách đổ trách nhiệm lên người cô ấy. Giọng anh dịu lại :

- Cho anh biết , buổi trưa này đã xảy ra chuyện gì ?

Diệu Linh cắn môi :

- Nghi Bình đến tìm anh Lâm để giải thích về bữa cơm lúc sáng với anh , tình cờ cô nghe được những lời anh Lâm thổ lộ với em , cô mới phát hiện ra anh Lâm không thật lòng với cô và âm thầm bỏ đi. Sau đó cô gọi điện thoại cho em nói rằng mình đã hiểu rõ sự việc và không có ý trách em. Nhưng lúc anh Lâm đến nghe điện thoại , Nghi Bình lại nói sẽ không bao giờ tha thứ cho Thanh Lâm rồi sau đó cúp máy.

- Như vậy mà hai người không đi tìm Nghi Bình ngay sao ? Hai người có thể để cô ta bỏ đi trong tâm trạng đau khổ cực kỳ như thế mà vẫn chịu được à ?

- Thành thật mà nói , lúc đó em không nghĩ Nghi Bình sẽ có những hành động nông nổi như vậy. Em tưởng là cô ấy trở về cơ quan.

Lập Văn mím môi :

- Thôi được , dù sao chuyện cũng đã lỡ xảy ra rồi , bây giờ ngoài việc tìm kiếm , tôi cũng chỉ còn biết cầu mong cho cô ấy đừng gặp phải chuyện gì không hay.

Liếc về phía Thanh Lâm , Lập Văn gằn giọng :

- Tôi chưa tìm được Nghi Bình về thì chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu ...

Sau hi Lập Văn bỏ đi , Diệu Linh vội vã đứng lên lấy khăn nóng lau sạch vết máu trên miệng

Thanh Lâm. Dù không nói ra , trong thâm tâm của cả hai đều cảm thấy ray rứt , nhất là Thanh Lâm , anh mới khổ sở vô cùng. Đến được với người mình yêu , đối với anh quả là điều không đơn giản.

Cuộc tìm kiếm của Lập Văn , Hoài An và Bích Ngân kéo dài đến gần mười hai giờ đêm vẫn không có kết quả. Thấy Lập Văn có vẻ bơ phờ quá , Hoài An khuyên bạn :

- Văn à , hay là cậu về nghỉ đi nha. Có lẽ Nghi Bình đi ngủ ở nhà bạn. Sáng mai , thế nào nó cũng sẽ trở về thôi.

- Đêm nay tôi sẽ ngủ lại đây , đến khi nào nhìn thấy được cô ấy bình yên trở về thì tôi mới được yên tâm !

Bích Ngân nhìn Lập Văn , lòng thầm ngưỡng mộ tình cảm sâu nặng của anh dành cho Nghi Bình. Đáng tiếc là ...cô bé này có phước mà lại không biết hưởng.

- Reng ...reng

Tiếng chuông điện thoại đột ngột reo vang giữa đêm khuya thanh vắng làm Lập Văn giật mình , anh nhanh tay gỡ máy và nhận ra giọng nói của Lập Vũ.

- Làm ơn cho tôi gặp Lập Văn.

- Em đây anh hai ! Có chuyện gì ?

- Văn à , Nghi Bình hiện đang ở nhà mình. Em báo cho gia đình cô biết đi.

Lập Văn mừng rỡ :

- Thật hả anh hai ? Sao anh không báo cho em biết sớm ! À , cô có sao không ?

- Không có gì , nhưng cô say rượu , bây giờ đã ngủ rồi. Cô ghé đây lúc 11h25ph , nhưng anh lục kiếm hoài mà vẫn không thấy số điện thoại của Hoài An , tình cờ nhìn lênloch treo tường anh mới thấy nên gọi liền cho em đó. Em về nhà đi.

- Vâng , em sẽ về ngay.

Lập Văn gác máy , anh hớn hờ quay qua vỗ vai Hoài An :

- Có tin mừng rồi , Nghi Bình hiện đang ở nhà tôi. Bây giờ trời đã khuya rồi , cứ để cô ấy ngủ lại đó , cậu yên tâm chứ ?

Hoài An cũng vui mừng không kém :

- Có cậu chăm sóc cho em gái của tôi , tôi đương nhiên là rất yên tâm. Cảm ơn cậu rất nhiều Văn ạ ! Cậu cũng nên về chợp mắt một chút đi , sáng mai còn phải đi làm nữa.

- Vậy tôi về , chào tất cả mọi người.

Lập Văn về rồi , Bích Ngân mới nói với Hoài An :

- Anh à , anh thử nghĩ xem , tại sao Nghi Bình không về nhà mình mà lại ghé qua nhà anh Văn vậy hả ?

Hoài An lắc đầu :

- Có lẽ nó buồn nên không muốn về nhà. Sao tự dưng em lại hỏi như vậy ? Em không yên tâm để Nghi Bình qua đêm ở đó à ?

- Không phải , anh hiểu sai ý em rồi. Em chỉ đang nghĩ có khi nào Nghi Bình đã thương Lập Văn rồi mà chưa nhận ra không ?

- Làm gì có chuyện đó ! Em gái anh , anh hiểu rõ nó mà. Nỗi đau khổ vì yêu còn đọng đầy trong trái tim , nó đâu thể nào thay đổi nhanh vậy chứ.

Bích Ngân mỉm cười :

- Đừng tưởng Nghi Bình là em anh và những gì xảy ra trong lòng cô ấy đâu biết ! Tâm lý con gái , đôi khi đàn ông các anh không hiểu hết được đâu. Nếu cần người an ủi , sao Nghi Bình không nghĩ đến bạn bè thân nhi ? Trong lúc đau khổ nhất , người đầu tiên cô ấy nhớ tới lại chỉ là Lập Văn , vậy cũng có thể coi là ...cô ấy tin cậy người đàn ông mà cô ấy nghĩ đến ! Nếu như em

đoán không lầm thì đây là một dấu hiệu tốt rồi.

Hoài An tỏ vẻ không tin vào sự phán đoán của Bích Ngân , anh bước tới hôn nhẹ lên tóc cô :

- Thôi đi , khuya lắm rồi , đừng ở đây bàn chuyện người khác nữa ! Chắc em cũng mệt mỏi lắm rồi , vào phòng ngủ đi em !

Vừa nói , Hoài An vừa đẩy Bích Ngân về trước cửa phòng mình. Cô lách qua nhanh để tránh vòng tay anh :

- Anh đừng có hòng ! Tuần sau em mới chính thức là vợ anh. Bây giờ em sẽ ngủ bên phòng cô út.

Hoài An ngọt ngào :

- Có cần phải “nguyên tắc” dữ vậy không hả em ? Thiệp cưới in xong , tên hai đứa cũng đã ghi vào rồi , em còn sợ anh chưa thật lòng sao hả ?

Không phải em sợ , em chỉ muốn đến ngày cưới chúng ta đều được trọn niềm vui. Chẳng lẽ chỉ một tuần nữa , anh cũng không đợi được ?

Hoài An lắc đầu chịu thua :

- Sợ em quá rồi ! Thôi được , em vào phòng Nghi Bình ngủ đi. Anh hứa sẽ không quấy rầy em , vậy chịu chưa ?

Bích Ngân mỉm cười , cô hôn Hoài An những nụ hôn đầu rồi sau đó mới về phòng chuẩn bị ngủ.

Hoài An nhìn theo cô cho đến khi cô khuất sau cánh cửa , sự từ chối vừa rồi khiến cho anh càng nể , càng yêu !

Nghi Bình tỉnh giấc khi mặt trời đã lên khỏi ngọn cây , lùa ánh nắng vàng rực qua cửa sổ. Đầu óc cô vẫn còn váng vất , cô chưa muốn ngồi dậy ngay. Đưa mắt nhìn quanh , Nghi Bình chợt nhận ra nơi mình nằm có cái gì đó rất khác với thường ngày , hình như ...hình như đây không phải là cái phòng của cô. Bức chân dung của một người đàn ông đặt trên chiếc bàn nhỏ gần đó đập vào mắt Nghi Bình. Phòng của Lập Văn ? Cô hoảng hốt ngồi bật dậy nhìn sang bên cạnh. Giường nệm phẳng phiu ngoài chiếc gối của Nghi Bình đang nằm , không còn chiếc gối trống nào thứ hai. Vậy là cô ngủ ở đây có một mình , nhưng còn Lập Văn đâu ? Và tại sao cô lại ở nhà anh chứ ? Nghi Bình tung chăn bước xuống giường , vừa lúc đó có người bước vào phòng.

- Ủa ! Cháu Bình ! Cháu đã thức rồi à ? Bác định vô thăm chừng xem cháu có ngon giấc hay không ? Nếu cháu thức dậy rồi thì đánh răng đi rồi ra ăn sáng , Lập Văn có dặn làm cho cháu một phần điểm tâm nè.

Thấy bà Thanh đích thân vào thu dọn chăn màn cho mình , Nghi Bình ái ngại nói :

- Bác cứ để cháu đẹp được rồi !

- Không sao đâu , phòng của Lập Văn thường ngày vẫn là do chính tay bác dọn. Cháu đừng ngại , rửa mặt đi rồi vào điểm tâm.

Nghi Bình phụ bà Thanh xếp lại mean gối , sau khi cô vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân , lúc trở ra bàn ăn cô đã thấy có sẵn một tô cháo nóng hổi và một ly cam tươi. Bà Thanh ngồi đối diện bên bàn , ân cần mời Nghi Bình :

- Ăn đi cháu , cứ tự nhiên như ở nhà mình. Bác ăn rồi , cháu không cần khách sáo đâu.

- Dạ ...còn anh Vũ , anh Văn đâu ạ ?

- Hai anh em đều đã đi làm. Bác trai tập dưỡng sinh trên sân thượng.

- Vậy cháu xin phép ...

Nghi Bình múc từng muỗng cháo nóng vừa thổi vừa ăn một cách ngon lành , cả ngày hôm qua hầu như cô nhịn đói , chỉ thèm uống cho nên bây giờ ruột gan cứ cồn cào cả lên ...Nghi Bình ăn hết cả tô cháo. Lúc cô cầm ly nước trên tay , bà Thanh nhẹ nhàng hỏi :

- Đêm qua cháu đi đâu làm anh hai cháu và Lập Văn lo cuống lên vậy Bình ?

Nghi Bình ngạc nhiên :

- Ủa ! Không phải là cháu ghé chơi rồi ngủ quên ở đây sao bác ?

- Làm gì có ! Đêm qua cháu ghé đây vào lúc 11h25ph , trong trạng thái say như. Lúc Lập Vũ mở cửa cho cháu , thì cháu đi vừa nói nhảm , vào tới phòng khách là gục xuống ngủ ngay. Lập Vũ không hiểu mô tê gì , đành phải gọi Lập Văn và lo cho cháu đó. Tội nghiệp đêm qua Lập Văn thức trắng , trời vừa hửng sáng nó đã lấy xe đi.

Nghi Bình uống một chút nước cam , giọng cô đầy vẻ ngượng ngùng :

- Có phải ... có phải ảnh nhường phòng cho cháu nên không ngủ được không bác ?

Bà Thanh lắc đầu :

- Vậy thì không phải. Trước lúc Lập Văn về , bác đã dọn chiếu và giăng mùng sẵn trên chiếc đi văng ở phòng ngoài cho cháu ngủ. KHI về nhà thấy vậy , Lập Văn không đồng ý , nó sợ cháu bị cảm lạnh và còn nói rõ cháu ngủ mê lẫn một vòng té xuống thì sao ? Cho nên nó tự tay bế cháu vào phòng của nó , còn nó ngủ ngoài này. Vừa nằm xuống nó sực nhớ trong cặp táp còn cả đồng hồ sơ chưa giải quyết , lại còn phải làm bảng kế hoạch để nộp vào sáng mai tại văn phòng công ty. Những công việc đó , lẽ ra nó làm từ sau bữa ăn cơm chiều , nhưng vừa nhận được tin cháu như vậy , Lập Văn bỏ cả ăn uống đi tìm cháu khắp nơi. Đến bây giờ nó mới nhớ lại việc của mình , thế là nó lại ngồi dậy , trở ra bàn ngồi suốt từ 12h cho đến sáng bên máy vi tính. Bác thức giấc vào lúc 5h , có pha cho Lập Văn ly sữa , nó bảo là mệt quá uống không vô. Bác khuyên nó sáng nay xin nghỉ bù cho lại sức , nó nói với bác sáng nay có cuộc họp rất quan trọng đối với nó , không thể nghỉ phép được. Đành chịu thôi cháu ạ. À , còn nữa ! Sáng nay Lập Văn rời khỏi nhà rất sớm , một lát sau lại quay về , bác tưởng rằng nó bỏ quên đồ , nhưng ... thật không ngờ nó đi sớm để ghé qua nhà cháu lấy bộ đồ , sẵn cho cháu thay lúc thức dậy. Nó còn dặn bác làm nước cam dùm cho cháu uống , khi nào thấy cháu thật tỉnh táo thì hãy cho cháu về. Nghi Bình à , bác chưa từng thấy con trai mình lo cho ai tận tình đến thế. Lập Văn đã vì cháu mà làm mọi chuyện đến quên cả bản thân , bác có muốn khuyên mà cũng khuyên không được. Thật sự là nó mắc nợ cháu đó Bình !

Nghi Bình ngồi im lặng lắng nghe những lời nói của mẹ Lập Văn , giọng bà như than vãn , như trách móc làm cô nghe lòng mình xốn xang. Nghi Bình thấy buồn quá ! Ân tình của Lập Văn , cô thật sự thấy mình không trả được và cũng không bù đắp nổi những thiệt thòi mà anh đã chịu đựng trong suốt thời gian qua. Lập Văn ! Em không xứng đáng để anh hy sinh nhiều như vậy , thật sự là không xứng đáng mà ! Văn ơi , em xin lỗi ... Nghi Bình bỗng nghe bờ môi mình mẫn mẫn , lần đầu tiên , cô khóc vì một người mà cô tưởng rằng mình sẽ ghét suốt đời.

Chương 9

Từ trong phòng họp bước ra , Lập Văn cảm thấy chóng mặt , mọi vật quay cuồng trước mặt anh .
Thấy Lập Văn lao đảo muốn té , Thanh Lệ vội chạy đến :

- Anh Văn à , anh sao vậy ?

Lập Văn mím chặt môi , anh đưa tay vỗ trán :

- Không sao ! Tôi chỉ thấy hơi mệt chút thôi.

Ngọc Tân bước tới đỡ Lập Văn.

- Anh tới đây ngồi nghỉ chút đi , tôi thấy anh có vẻ hốc hác lắm . Có cần đi bác sĩ không Văn ?
Lập Văn lắc đầu :

- Làm gì nghiêm trọng vậy , tôi chỉ bị thiếu ngủ thôi mà , các bạn đừng lo cho tôi . Thanh Lệ à , em làm ơn xuống phòng y tế lấy thuốc giùm anh . Hồi sáng anh có nói với cô Hương rồi.

- Được , em đi liền đây !

Ngọc Tân chép miệng :

- Sao anh coi thường sức khỏe của mình vậy Lập Văn ? Mệt mỏi như thế này , một vài viên thuốc có thấm gì chứ , theo tôi thì anh nên đến bác sĩ để được yên tâm hơn.

Lập Văn chỉ cười , không nói gì . Ngọc Tân chào anh rồi đi vào phòng kế toán . Thanh Lệ đã trở lại , mang theo hai viên thuốc đưa cho Lập Văn.

- Cảm ơn em ! À quên nữa , anh có cuộc họp với trưởng phòng nhân sự của công ty Hưng Tân vào lúc 2h00 chiều nay , em sắp xếp hồ sơ dùm anh nhé !

Thanh Lệ tròn mắt :

- Ủa ! Đường như hồi sáng ông Hoà bên công ty Hưng Tân đó có gọi điện sang xin lỗi và xin dời cuộc họp với anh lại vào 8h00 sáng ngày mai . Em báo với anh trước buổi họp , anh đã chịu hứa rồi , sao tự dưng bây giờ lại đổi là buổi chiều nay nữa chứ ?

Lập Văn khẽ “à” lên một tiếng , anh đưa tay vỗ trán lần nữa.

- Ủ nhỉ ? Mới đó mà anh đã quên mất . Phải rồi ! Là 8h00 sáng mai . Anh nhớ rồi . Thôi , em đi lo phần việc của mình đi.

- Dạ.

Thanh Lệ cười bỏ đi . Được vài bước cô nghe chuông điện thoại reo liền bước tới nhắc máy , ngay sau đó cô gọi Lập Văn :

- Điện thoại của anh nè !

Lập Văn gật đầu :

- Cảm ơn . Để anh nghe.

Lập Văn vừa lên tiếng Alô thì đã nhận ra người ở đầu dây là ai . Anh có vẻ ngạc nhiên :

Là em hả ? Em khỏe chưa ? Ủ , ừ , như thế thì tốt ...Sao ? Ngay bây giờ ư ? Cũng được ! Em ở đâu ? Được rồi ! Anh sẽ đến ngay ...

Lập Văn đặt điện thoại về vị trí cũ , uống vội vàng hai viên thuốc rồi đi ra cửa.

Ngọc Tân vừa bước ra , thấy Lập Văn đi , anh buột miệng hỏi :

- Hẹn gặp với khách hàng hả , anh Văn ?

Lập Văn cười :

- Ồ không ! Đây là việc riêng.

- Chắc bạn gái chứ gì ?

- Thôi , anh làm ơn đừng đoán mò nữa . Tôi đi chừng nửa giờ sẽ trở lại ngay mà.

Ra khỏi công ty , Lập Văn băng qua con lộ lớn dẫn đến quán nước dựa nơi Nghi Bình hẹn gặp anh . Lúc Lập Văn bước vào đã thấy cô gọi sẵn nước , đang ngồi chờ đợi . Lập Văn bước tới ,

vừa ngồi xuống anh nói ngay :

- Nghi Bình à , trông em còn bơ phờ lắm , sao không ở nhà nghỉ mà lại tới đây ?

Nghi Bình khẽ đáp :

- Em có chuyện muốn nói với anh.

- Lát trưa anh có thể về thăm em được mà . Em đi xe gì tới vậy ?

- Xe Honda . Không sao đâu , hôm nay em tỉnh táo thật rồi , không té ngã dọc đường đâu mà anh sợ , đừng tạo cho em cái cảm giác là đứa con nít ăn chưa no , lo chưa tới nữa , anh Vãn . Thật ra em đã lớn và có thể hiểu được rất nhiều chuyện . Anh uống nước đi ...

Lập Vãn có vẻ nóng ruột :

- Anh vừa uống một ly nước trong văn phòng , bây giờ uống thêm không nổi . Bình à , em muốn nói gì , sao không đợi được tới khi anh về vậy ? Chuyện quan trọng lắm à ?

Nghi Bình gật đầu :

- Phải . Hồi sáng em thức trễ nên không gặp được anh để cảm ơn , sau đó ...em ăn điếm tâm ở nhà anh , mẹ anh đã nói cho em nghe rất nhiều chuyện ...Vãn à , em biết là anh rất thương em , lúc nào cũng quan tâm đến em hết ...nhưng mà ...em . em thật sự không biết phải làm sao ...Em không muốn anh hy sinh vô ích nữa , em không xứng đáng để anh làm vậy đâu anh Vãn à !

Lập Vãn nhìn thật sâu vào đôi mắt u buồn của Nghi Bình :

- Vậy ra sáng nay em đến đây tìm anh là chỉ để nói bấy nhiêu thôi đó hả ?

Nghi Bình ngập ngừng :

- Em xin lỗi ...lẽ ra em không nên quấy rầy anh , làm cho anh phải tốn thời gian , nhưng chuyện này ...nếu cứ để trong lòng hoài em thấy khó chịu lắm ...cho nên ... em muốn gặp anh để nói rõ một lần ...Sau này , chúng ta đối diện nhau cũng dễ hơn ...

Lập Vãn gật đầu :

- Anh biết ! Anh thông minh hơn em tưởng mà Bình ! Từng tuổi này , anh hiểu mình nên làm gì , không cần đợi em phải nhắc nhở . Đúng ra thì anh cũng chỉ đối xử tốt với em như Hoài An đối với em thôi , bởi vì anh cũng chẳng có em gái , nhưng thôi , tình hình bây giờ cho thấy ...chúng ta càng ít tiếp xúc thân mật với nhau thì tâm tư em càng đỡ ray rứt băng khuâng . Yên tâm đi Bình , anh biết xử sự với em như thế nào mà ! Chỉ cần em hứa , em sẽ không buồn nữa là được !

- Em hứa với anh ! Đau khổ nào rồi cũng sẽ qua đi thôi anh ạ ! Hồi này , Diệu Linh có đến thăm em . Cô ấy khóc thật nhiều làm em thấy tội quá . Diệu Linh xin lỗi em , nhưng thật ra cô đâu có lỗi gì . Người có lỗi là Thanh Lâm , vậy mà Linh lại muốn em tha cho anh ấy.

- Vậy em có hứa với Diệu Linh không ?

Nghi Bình lắc đầu :

- Không có ! Em không thể hứa điều mà mình không làm được . Em hận Thanh Lâm !

- Có bằng Diệu Linh hận người tình đầu của cô không em ? ! Vậy mà cô còn tha thứ được cho Gia Vinh , tại sao em không được chứ ? Cứ so sánh đi rồi em sẽ thấy , nỗi đau của Diệu Linh còn lớn hơn em nhiều . Gia Vinh quen cô lúc còn trong trắng , hai người đã đồng cam cùng khổ với nhau , Diệu Linh đã gom hết những gì mình có được để lo cho tương lai của Gia Vinh , cuối cùng anh ta cưới người khác chỉ vì cảm thấy sống với người đó , anh ta sẽ có lợi hơn . Tình yêu đó là cả một sự tính toán thực dụng . Còn Thanh Lâm thì khác , anh ta không cố ý gạt em . Ngay từ đầu , anh đã chọn Diệu Linh , nhưng vì Linh thú nhận có bạn trai đang lao động hợp tác ở nước ngoài , sau đó cô ấy lại cố tình đẩy Thanh Lâm đến với em ! Đúng ra Thanh Lâm cũng muốn quên chuyện cũ để xây dựng tình cảm mới với em , giữa lúc anh ấy bắt đầu thấy thích em thì anh lại biết chuyện Diệu Linh bị phụ tình và đang rất đau khổ , thử hỏi Thanh Lâm làm sao

mà bỏ được người mình từng yêu khi đây là cơ hội duy nhất để anh ta được toại nguyện với tình cảm thật của mình ? Em nghĩ kỹ lại đi . Thanh Lâm cũng không phải là người xấu , anh ấy chỉ có cái lỗi duy nhất là hèn nhát , không dám nói rõ với em ý định của mình , và thế nên anh đã nói bậy ... Nhưng như vậy không đáng cho em căm thù đâu.

- Anh muốn em tha thứ cho Thanh Lâm à ? Sao lạ vậy ? Chính anh cũng đã từng đánh ảnh kia mà , sao bỗng dưng anh bỏ qua mọi chuyện dễ dàng vậy ?

- Em không thể so sánh như vậy được đâu Bình . Anh có thể đánh Thanh Lâm vì anh ta xúc phạm đến tình cảm của em , nhưng em không thể hận Thanh Lâm vì anh ấy chọn Diệu Linh . Đây là vấn đề khác nhau , em hiểu chứ ?

Nghi Bình ngồi im thật lâu . Cuối cùng cô cũng gật đầu :

- Em hiểu !

Lập Văn dịu dàng :

- Hứa với anh đi , từ nay đừng mang trong lòng sự oán hận đối với Thanh Lâm nữa , chắc em cũng không muốn Diệu Linh khó xử , có phải không ?

Nghi Bình thở dài :

- Thôi được , coi như đây là lời hứa cuối cùng đối với anh . Bây giờ em về . Tạm biệt !

Nghi Bình chào Lập Văn rồi rời khỏi quán nước dừa , lên xe ra về . Lập Văn ngồi cúi đầu nhìn xuống đất , nghe tiếng xe cô xa dần , trái tim anh nhói đau.

Không biết có phải Lập Văn là con người sống tự trọng và có nguyên tắc hay không , mà sau ngày Nghi Bình nói chuyện với anh ở quán nước dừa đến nay , cô không thấy anh đến chơi nữa . Lập Văn chỉ xuất hiện duy nhất một lần vào ngày đám cưới của Hoài An . Nghi Bình còn nhớ rõ hôm đó cô đi theo xe đi rước dâu , nhưng mẹ cô không cho , bảo cô ở nhà chuẩn bị trong ngoài tươm tất , người được theo đón dâu là hai vợ chồng chị Nghi Dung . Ngày đó anh cô chọn Lập Văn làm rể phụ , chín giờ mới đón dâu , nhưng Lập Văn đã có mặt ở nhà cô lúc sáu giờ . Anh không nói gì nhiều với Nghi Bình ngoài một vài câu xã giao thông thường , cho đến lúc Nghi Bình bực mình vì đánh phấn lên da mặt cứ bị mốc trắng trắng khó coi , cô giận dỗi quăng cả hộp phấn ra cửa . Lập Văn nghe thấy tiếng động bước vào :

- Sao vậy Bình ?

Tự dưng cô đổ quạu cả với anh.

- Không có gì . Anh ra ngoài đi.

- Em không thể đón chị dâu với bộ mặt lem luot như vậy đâu ! Muốn trang điểm , sao không gọi anh chứ ? Loại phấn này ... em không thể dùng bồng phấn ướt được đâu ... càng ướt phấn sẽ càng mốc thối ...thôi đi rửa mặt đi , anh làm lại cho ... Em nên nhớ , trong ngày cưới người ta kiêng ném đồ đạc , nếu bác gái thấy được , em sẽ bị rầy cho coi ...

Nghi Bình tuy vẫn còn bực vì không được mẹ đồng ý cho theo xe đón dâu , nhưng cô cũng biết trút nỗi giận đó vào Lập Văn là vô lý và khiếm nhã , nên lúc đó cô đã ngoan ngoãn nghe theo lời anh . Một tay Lập Văn làm mặt và chải tóc cho cô , giúp cô chọn màu áo thích hợp . Đến tám giờ thì mọi việc hoàn tất , anh ra ngoài chuẩn bị theo xe đi đón dâu . Phần trang điểm cô dâu do chính mẹ Lập Văn đảm trách . Với cặp mắt thẩm mỹ và đôi tay khéo léo , bà Thanh đã biến Bích Ngân thành một cô dâu xinh đẹp nhất đời ... Nhìn cảnh hạnh phúc của Hoài An . Nghi Bình chợt thấy tủi . Đã có lúc cô mơ đến một ngày long trọng như thế này bên cạnh Thanh Lâm , nhưng mơ ước đó đã nhanh chóng bị lụi tàn , không để lại cho cô một kỷ niệm đẹp nào để nhớ ...

- Nghi Bình !

Tiếng gọi bất chợt của Bích Ngân làm cô giật mình . Bích Ngân ngồi xuống bên cạnh cô.

- Em làm gì ngồi một mình buồn vậy ? Có tâm sự phải không ?

Nghi Bình lắc đầu :

- Đâu có ! Ở nhà không có việc gì làm , đi ra đi vô hoài cũng chán nên em ngồi ngắm cảnh để làm thơ !

- Nếu chán sao em không chịu đi làm ? Tự nhiên xin nghỉ phép cả tháng làm gì không biết . Công việc dù sao cũng giúp mình khuây khoa? hơn mà.

Nghi Bình nhìn vào nhà rồi kể tại chị dâu nói nhỏ :

- Thật ra ...em không phải là nghỉ phép đâu . Cơ quan em tình giảm biên chế , trong danh sách giảm đó có cả tên em . Đành phải chịu thôi , nhân viên nhiều quá mà không có việc để làm , lương đâu mà phát cho đủ . Em không muốn nói ra việc này vì sợ gia đình phải lo lắng cho em. Bích Ngân chung hứng :

- Thật ư ? Em nghỉ không có chế độ gì sao hả ?

- Đương nhiên là có chứ . Em lãnh được một số tiền tương đối , bên phường đoàn có giới thiệu cho em một công việc ở nhà trẻ nữa kia , nhưng mà ...em không chịu nổi sự ồn ào của bọn trẻ cho nên em không nhận ...

- Vậy ...sắp tới em có dự tính gì chưa ?

- Vẫn chưa có , chị à ! Một tuần này ở không , em đã có đọc báo tìm việc nhưng yêu cầu của họ cao quá , em thấy mình không đủ khả năng.

- Để từ từ đi em ! Gia đình mình cũng đâu có thiếu hụt gì , em không cần phải ra đời bôn ba . Hay là đợi thời gian sau chị khai trương tiệm may , nếu em vẫn chưa tìm được công việc thích hợp thì em sẽ phụ với chị , được không ? Chị sẽ dạy em từ từ để thành một thợ may ..

Nghi Bình lắc đầu cười :

- Tánh em thiếu kiên nhẫn lại dễ tự ái vặt , nghề may không thích hợp với em đâu . À , phải rồi ! Bất tình linh em chợt nhớ ra , trước đây anh Văn có ý đưa em vào làm công ty của anh nhưng em không chịu . Bây giờ ...dù sao em cũng đang thất nghiệp hay là em thử nhờ anh một lần xem sao.

- Vậy cũng được ! Ồ , mà sao hai tuần nay chị không gặp cậu Văn . Để lát nữa anh An về , em hỏi xem nhé ...

- Em muốn hỏi chuyện gì ?

Hoài An đẩy cổng bước vào , nhìn vợ cười hỏi . Bích Ngân chưa kịp đáp , Nghi Bình đã kêu lên :

- Xe anh đâu mà đi bộ về vậy , anh Hai ? Hôm nay anh về sớm hơn mọi ngày ...A ha ! Thì ra là cưới vợ rồi , người đàn ông sẽ trở nên lười biếng !

Hoài An trợn mắt :

- Con nhỏ này ! Em nói vậy là oan cho anh . Xe anh còn đang sửa chưa xong mà . Và lại , hôm nay anh không đến cửa hàng.

Đến lượt Bích Ngân ngạc nhiên :

- Ủa ! Mới sáng sớm , em chưa thức dậy thì anh đã ra ngoài , đến bây giờ mới về , không ghé cửa hàng thì anh đi đâu ?

- Coi em kìa , làm gì mà nhìn anh đầy nghi ngờ vậy chứ . Không lẽ mình cưới nhau chưa đầy một tháng , em đã sợ anh ra ngoài lảng nhãng ? Thôi để anh nói luôn cho hai người đỡ nóng ruột . Bữa nay anh ra sân bay tiễn Lập Văn.

Nghi Bình sửng sờ :

- Anh Văn ...anh đi đâu vậy ?

- Cậu ấy đi Hà Nội công tác , chừng nào làm xong việc mới về , nghe nói phải mất ít nhất là ba tháng ...

- Ủa ! Lần trước em nghe nói là anh Ngọc Tân đi mà , tại sao ...

Không để Nghi Bình nói hết câu , Hoài An như thờ dài :

- Lẽ ra là như vậy , nhưng Lập Văn tự ý đổi với người ta . Cậu ấy bảo muốn thay đổi với người ta . Cậu ấy bảo muốn thay đổi không khí một thời gian xem có thích hợp không ...Dì Thanh cản trở cách gì cũng không được.

Bích Ngân chép miệng :

- Vậy là huề ! Nghi Bình vừa mới định nhờ cậu Văn xin việc cho cô , bây giờ thì tiêu rồi ...

Hoài An nhìn em gái với vẻ ngạc nhiên :

- Ủa ! Lúc trước em bảo không thích hợp với công việc này mà , sao bây giờ lại ...

Nghi Bình thú nhận :

- Em không còn cách chọn lựa nào khác . Em bị gián biên chế từ tháng này rồi anh hai ạ !

- Vậy cứ để từ từ đi ! Rảnh rồi thì ra cửa hàng phụ anh . Đợi khi nào Lập Văn về rồi hẳn tính ...

- Anh cũng tệ thật , anh Văn đi công tác xa vậy mà anh cũng không thèm nói với em !

- Anh mới biết vào 10h tối hôm qua thôi chứ bộ , lúc đó em ngủ mất tiêu rồi . Ủa ! Bộ cậu ấy không nói với em sao ? Anh tưởng cậu ấy phải cho em hay trước anh mới đúng chứ ?

- Đâu có ! Lâu rồi tụi em không trò chuyện với nhau . Công việc của anh , em cũng không muốn biết . Chẳng qua ...vì em cần việc làm nên hỏi tới vậy thôi . Không có gì , để em tự tìm cũng được ...em không để mình bị thất nghiệp đâu.

Nói xong Nghi Bình đứng lên bỏ vào nhà . Thái độ của cô làm Hoài An thấy lạ.

- Ủa ! Nghi Bình sao vậy Ngân ?

Bích Ngân mỉm cười :

- Có gì đâu ! Bất ngờ nghe Lập Văn đi xa với thời gian lâu như vậy , em gái anh bị hẫng thôi mà !

- Bị hẫng ! Anh không tin ! Cô nhỏ này đến với Lập Văn hoàn toàn không có tình cảm , ngoài việc hành hạ người ta , trong lòng nó chẳng có ấn tượng gì . Lập Văn đi đâu , mắc mớ gì đến nó !

- Em đoán không sai đâu , rồi từ từ anh sẽ biết mà ...

Hoài An bóp nhẹ chóp mũi cô vợ trẻ :

- Em đó nha , lúc nào cũng làm như mình là chuyên gia tình yêu . Nếu em giỏi như vậy sao không mở một trung tâm tư vấn hôn nhân chứ ?

- Tại vì em yêu thích nghề may , nếu không , em sợ gì mà không làm “bà mai” chứ !

- Dễ ghét ! Nói cái gì cũng không qua được em !

Hoài An hôn nhẹ vào gò má mịn màng của Bích Ngân . Cô nép sát vào ngực anh lòng lâng lâng cảm giác hạnh phúc ...

Ngày ngày nối tiếp nhau qua đi , Nghi Bình đến xin việc ở nhiều nơi nhưng đều thất bại . Có nơi yêu cầu cô phải công tác xa , có nơi lại ra điều kiện mỗi tuần chỉ được về nhà chiều thứ bảy .

Nghi Bình không thích sống gia đình . Gần gũi bên ba mẹ và anh chị , cô luôn luôn cảm thấy tâm hồn mình bình yên ...nếu chỉ có một mình , cô thật không sao chịu đựng nổi cái cảm giác cô độc ...Không có việc làm , Nghi Bình càng có nhiều thời gian trống trải để suy nghĩ và để ...buồn .

Cô nhớ lại lúc trước , ngoài tám tiếng làm việc ở cơ quan , thời gian còn lại ở nhà lúc nào cô cũng có tiết mục để lấp vào khoảng trống , chiều thứ bảy thì đi chơi với Thanh Lâm , ngày chủ nhật đến dùng cơm với gia đình anh ...Các buổi chiều hai , tư , sáu trong tuần cô dành cho bè bạn , người ưu tiên nhất là Diệu Linh , còn các buổi chiều ba , năm , bảy thì ở nhà hát karaoke hoặc chơi Domino với Lập Văn và anh hai . Bây giờ thì tất cả đã đổi khác , anh hai cô đã có vợ rồi , anh ấy phải dành thời gian cho hạnh phúc của mình , không thể cùng cô vui chơi như trước được . Diệu Linh cũng vậy , cô phải để thời gian tìm hiểu đối tượng của mình , có nhiều lần Nghi

Bình muốn đến tìm bạn nhưng ngại gặp Thanh Lâm nên thôi . Người duy nhất còn lại có thể chia sẻ buồn vui với cô thì đột nhiên đi xa ... Nghi Bình cảm thấy dường như những gì mà cô yêu quý nhất đều dần dần rời xa cô ... thậm chí cả công việc đang làm cũng mất . Đến bây giờ Nghi Bình quá dư thời gian để thối thả nỗi buồn . Hai tháng nay ... cô không có tin gì của Lập Văn cả , cũng không nghe anh gọi điện thoại cho Hoài An . Lòng Nghi Bình dâng lên một nỗi buồn man mác . Cô cảm thấy như cõi lòng mình trống trải và như đang thiếu vắng một cái gì . Khổ nhất là hầu như đêm nào cô cũng nghĩ đến Lập Văn và thấy nhớ.

Chiều hôm qua , Nghi Bình đi dự đám cưới một người bạn đồng nghiệp cũ . Lúc ngồi vào bàn trang điểm , cô bất chợt nhớ đến Lập Văn . Giờ đây không có anh bên cạnh , Nghi Bình tự trang điểm lấy một mình , càng tô vẽ thì càng thấy mình già dặn , xấu xí . Cuối cùng , Nghi Bình xoá sạch hết son phấn để khuôn mặt tự nhiên và chọn bộ đầm mà ngày trước Lập Văn đã lựa nó cho cô , lòng cô len nhẹ một cảm giác ấm áp . Đêm qua , lần đầu tiên cô nằm mộng thấy anh.

- Nghi Bình !

Có người gọi tên cô lúc cô đi lang thang qua một cửa hiệu bán mắt kính . Nghi Bình dừng lại . Một đôi tình nhân từ trong đó bước ra . Nhận ra Diệu Linh và Thanh Lâm , Nghi Bình gượng cười rồi quay gót , nhưng Diệu Linh đã chạy theo và nắm lấy tay cô :

- Bò đã hứa với anh Văn là không giận tụi này , sao khi gặp nhau lại quay long đi vậy ?

Nghe Diệu Linh nhắc đến Lập Văn , Nghi Bình cảm thấy mình phải tôn trọng lời hứa mặc dù anh vắng mặt . Cô đành đứng lại . Diệu Linh ân cần mời :

- Đã lâu mình không gặp nhau rồi . Đi uống nước với tụi này nghe Bình ?

Do dự một lúc , Nghi Bình gật đầu :

- Cũng được ! Mình đi đâu đây ?

- Đến quán Thiên Lý đi . Ở đó pha cà phê rất ngon , uống ghiền luôn Bình ạ !

- Nhưng quán đó ...

- Đối diện nhà anh Văn , cho nên bò không thích , phải không ? Có gì đâu mà ngại , anh Văn đi rồi mà , không có người cho bò gặp đâu !

Nghi Bình đồng ý theo bạn đến quán cà phê Thiên Lý , lòng cô thầm nhủ . Thì ra ai cũng biết Lập Văn đi công tác , chỉ có cô là biết sau cùng.

- Chuyện anh Văn đi Hà Nội , sao bò biết vậy Linh ?

Nghi Bình buột miệng hỏi khi chủ quán đã mang cà phê đá ra đặt trước mặt ba người . Diệu Linh thật thà :

- Có gì đâu , mình và anh Văn vẫn thường gặp nhau . Trước ngày anh ấy đi một tuần , anh có rủ mình và anh Lâm đi ăn nhà hàng , anh cho biết phải đi Hà Nội độ chừng ba tháng ... Còn hứa khi nào về sẽ có quà . Bộ anh không nói với bò sao ?

Nghi Bình gượng cười lắc đầu :

- Không có.

Từ lúc đó , cô cảm thấy rất buồn . Lập Văn thân với anh cô như vậy mà cũng không hề có bữa tiệc chiêu đãi nào cả , thậm chí Hoài An chỉ được biết vài tiếng đồng hồ trước khi máy bay cất cánh mà thôi . Có lẽ Lập Văn không muốn cho anh An biết sớm vì sợ anh nói với mình . Lần đó mình mới chỉ nói khéo mấy câu , không ngờ anh lại tự ái dữ vậy , làm như mình muốn đoạn tuyệt cả tình bạn với anh không bằng . Người gì mà nhỏ mọn thấy ghét ...

- Bình à , anh Lâm nói chuyện với bò , bò có nghe không hả ?

Diệu Linh lắc tay của Nghi Bình làm cô giật mình , giống như người vừa tỉnh mộng.

- Hà ? Chuyện gì ?

Thanh Lâm lắc đầu nhìn cô :

- Em làm gì như người mất hồn vậy ? Anh hỏi hai ba lần mà vẫn làm thình.

- Thật ra là anh hỏi chuyện gì ?

- Anh muốn biết : đến bây giờ , em đã thật sự tha lỗi cho anh chưa ? Em có thể quên đi chuyện không vui ngày cũ chưa hả ?

Nghi Bình thở dài :

- Anh Lâm , anh không nên hỏi những câu hỏi làm cho em khó chịu . Anh cũng biết tánh em rồi mà , nếu như không bỏ qua chuyện trước đây , em chịu theo hai người đi uống nước sao ? Tại vì em không muốn nhắc đi nhắc lại mấy chuyện đó.

Diệu Linh luôn chân dưới ghế đá nhẹ vào chân Thanh Lâm :

- Anh hỏi câu đó dư thừa rồi , thà ngồi yên còn hay hơn !

- Hai người có dự tính kết hôn chưa ? Tôi hỏi thật lòng đó , đừng thấy ngại ...

Diệu Linh đáp :

- Anh Lâm đã đặt vấn đề cưới hỏi , nhưng mình chưa muốn đám cưới bây giờ . Có sớm lắm phải đợi năm sau Bình ạ !

Nghi Bình chép miệng :

- Vậy coi ra tôi còn phải đợi lâu lắm mới được uống rượu mừng.

Như sự nhớ ra chuyện gì , Thanh Lâm kêu lên :

- Không đâu ! Năm nay em cũng được mời dự đám cưới vậy , không có lâu đâu.

Nghi Bình ngạc nhiên :

- Trong số người quen ư ? Là ai vậy ?

- Anh Văn !

Thanh Lâm vừa buột miệng thì Diệu Linh đã xô vai anh , cô nhăn mặt trách :

- Cái anh này ! Đã dặn là đừng nói rồi mà.

Nghi Bình nghe tim mình đập loạn trong lồng ngực , ly cà phê trong tay suýt rơi xuống sàn nhà .

Cô cố gắng giữ giọng nói mình cho thật bình tĩnh :

- Anh Văn cưới vợ ư ? Sao trước đây không nghe anh ấy nói ?

Diệu Linh cúi đầu thật thấp , dường như cô sợ nhìn thấy vẻ buồn của Nghi Bình :

- Chúng tôi cũng mới biết đây thôi . Hôm đi ăn tiệc chung với anh Văn , nghe anh nói lần này sau khi hoàn thành công tác về , anh sẽ cưới vợ.

- Thế bồ có hỏi anh bạn gái anh là ai hay không ?

Thanh Lâm trả lời thay Diệu Linh :

- Mấy chuyện đó ... là bí mật riêng tư của người ta , không thể hỏi tùy tiện được đâu Bình ạ ! Có thể anh Văn muốn dành cho mình sự bất ngờ ...

- Vậy à ? !

Bất đầu từ lúc đó , hầu như Nghi Bình không còn nghe Thanh Lâm và Diệu Linh trao đổi gì nữa , cô chỉ biết gật hoặc lắc đầu như cái máy , không kiểm soát được thái độ của chính mình.

Nghi Bình lơ đãng đưa mắt nhìn sang bên kia đường , lúc đó cô nhìn thoáng một nhân viên bưu điện đứng trước nhà Lập Văn , đưa tờ giấy gì đó cho Lập Vũ . Anh liếc qua rồi bỗng la thật lớn :

- Hay quá ! Mẹ Ôi ! Lập Văn sắp về rồi ...

Bà Thanh hấp tấp từ trong nhà chạy ra :

- Thiệt hả con ? Chùng nào em con về vậy.

Giọng Lập Vũ đầy hờn hờ :

- Là sáng ngày mai , chuyến bay đầu tiên lúc 6h00 đó mẹ . Khoảng 8h00 mình ra sân bay đón nó được rồi.

Không riêng gì Nghi Bình , mà cả Thanh Lâm và Diệu Linh cũng nghe thấy những lời Lập Vũ .

Diệu Linh khẽ nói :

- Ngày mai anh Văn về , như vậy là sớm hơn dự định rồi . Tính đi tính lại cũng chỉ có mười tuần lễ ...

“Mới có mười tuần ? ! !” Đối với Nghi Bình , khoảng thời gian đó dài bằng một thế kỷ . Cô mong gặp lại anh biết bao , dù sẽ không biết nói lời gì !

- Bình à , anh Văn đánh điện tín báo sáng mai về , bỏ có ra sân bay đón anh không hả ?

Nghi Bình cười nhạt :

- Người ta chỉ báo với gia đình , mắc mớ gì tới tôi mà tôi phải đi đón nó chứ ? Nếu bỏ thích thì cứ rủ anh Lâm đi để tay bắt mặt mừng cho anh đi , tôi đâu có dư hơi !

Dứt lời tự nhiên Nghi Bình đứng lên bỏ đi khỏi quán nước với thái độ giận dữ . Diệu Linh và Thanh Lâm ngỡ ngác nhìn nhau rồi Diệu Linh chợt hiểu : bạn cô đã biết yêu rồi ... ! ! !

Nghi Bình nằm yên trên giường , một tay gác trên trán , tay còn lại buông xuôi theo thân người , lâu lâu cô lại đưa mắt nhìn chiếc kim đồng hồ nhích dần từng số một ... Bây giờ đã là ba giờ sáng ! Chắc cô không thể ngủ được rồi . Tin Lập Văn cưới vợ làm cho cô bứt rứt và trằn trọc suốt đêm . Thật ra người con gái đó là ai ? Anh không thể quen trước khi dứt khoát tư tưởng với cô , vì dạo đó anh vẫn còn thương cô lắm ! Để tính xem ... kể từ bữa cô đến công ty anh để nói chuyện đến nay chỉ mới đúng ba tháng mười một ngày , mà anh đi Hà Nội hơn hai tháng , trong khoảng thời gian ngắn như vậy Lập Văn quen ai chứ ? ! Nghi Bình nôn nao trong lòng , cô muốn hỏi rõ anh để biết cô gái đó là ai ? Vậy thì sáng nay , cô phải đi đón anh mới được ! Nghi Bình ngồi bật dậy , chọn bộ váy áo đẹp nhất , ủi phẳng phiu để chuẩn bị cho cuộc gặp bất ngờ . Chắc rằng Lập Văn sẽ ngạc nhiên ghê lắm !

Nghi Bình cố gắng sửa soạn thật đẹp và đến sân bay sớm hơn giờ hạ cánh hai mươi phút . Không ngờ mẹ và anh hai của Lập Văn còn đến sớm hơn cô . Không muốn để họ thấy , Nghi Bình đứng xa xa nép mình vào cây coat lớn , hồi hộp đợi chờ ... Rồi giây phút mong chờ cũng đến ... Hành khách của chuyến bay rất đông , Lập Văn là người sau cùng . Trông anh có vẻ hồng hào hơn trước ! Mẹ Lập Văn ôm chầm lấy con trai . Nghi Bình cũng rất muốn xuất hiện bất ngờ để gây ngạc nhiên cho anh , nhưng cô chợt khựng lại khi nhận ra Lập Văn không phải về một mình . Sau lưng anh còn có một cô gái trẻ mặc đầm vest màu kem dẫu rất đẹp . Cô gái chào bà Thanh và Lập Vũ rồi thân mật cặp tay Lập Văn , cả bốn người cùng đến chiếc xe hơi đậu gần đó . Nghi Bình lịm người . Xe chạy khuất đã lâu mà cô vẫn còn đứng chôn chân một chỗ , trái tim như ai bóp nhẹ , Nghi Bình gục đầu vào cánh tay , những giọt lệ trào ra khoe mắt . Bây giờ thì cô đã biết người con gái diễm phúc được làm vợ Lập Văn là ai rồi . Họ đã đi chung , về chung , hèn gì anh im lặng lánh xa cô cũng phải . Nghi Bình lặng lẽ quay về trong một tâm trạng đầy tuyệt vọng . Suốt ngày đó , cô giam mình trong phòng để khóc cho số phận của mình ...

Buổi tối , khi Nghi Bình thấy mệt mỏi muốn ngủ thì Bích Ngân gõ cửa phòng cô :

- Bình ơi ! Bình ! Em ngủ chưa hả ?

Nghi Bình uể oải đáp :

- Em chuẩn bị ngủ đây . Có gì không chị hai ?

Giọng Bích Ngân hờn hờ :

- Mau ra ngoài này đi em . Cậu Văn đi công tác về rồi , hiện giờ đang ở dưới phòng khách . Cậu ấy mang đến cho chúng ta rất nhiều quà , có cả phần của em nữa đó . Anh An bảo chị gọi em xuống nói chuyện với Lập Văn !

Nghi Bình nhồm dậy , nhưng cô lập tức nhớ tới hình ảnh lúc sáng ở sân bay , cô buông người xuống giường , thờ dài mệt mỏi :

- Anh chị nói chuyện với anh đi , em không ra đâu , em buồn ngủ lắm rồi ! ...

Nói đoạn Nghi Bình cố ý ngáp một hơi thật dài và thật lớn , sau đó cô nằm yên mặc cho Bích Ngân léo nhéo trước cửa phòng . Một lát sau , Bích Ngân bỏ đi . Vừa lim dim sắp ngủ , bên tai cô lại nghe tiếng Lập Văn ngoài cửa vọng vào :

- Nghi Bình à , khoan ngủ đi em ! Ra đây anh có chuyện muốn nói ...

- ! ! ! ?

- Bình à , Bình , thức dậy đi em ! Anh đếm từ một đến mười , em không ra anh về luôn đó ...

Nghi Bình không trả lời . Lập Văn đếm đến mười , Nghi Bình vẫn yên lặng . Cô nghe tiếng bước chân anh mỗi lúc một xa dần . Nước mắt cô ứa ra , ướt đầm trên mặt gối.

Một tuần lễ trôi qua kể từ buổi tối Lập Văn đến nhà Nghi Bình , sau đó cô không thấy anh đến nữa . Chắc là anh tất bật chuẩn bị cho hôn lễ của mình . Nghi Bình cố không nghĩ tới anh để cho lòng thanh thản , vậy mà có được đâu ! Cô cứ âm thầm khóc hằng đêm , không nói được với ai tâm sự của lòng mình . Gối quà Lập Văn gửi cô còn nằm nguyên một góc , Nghi Bình không buồn mở nó ra . Còn có ý nghĩa gì đâu , khi cô cần anh tặng trái tim , nhưng anh đã đem cho người con gái khác . Đã quá trễ rồi ! Đáng đời cho một kẻ thích làm cao như cô ! ! ?

- Nghi Bình !

Bích Ngân xuất hiện bên cô , không biết tự lúc nào . Người chị dâu nhẹ nhàng lên tiếng :

- Trông em có vẻ buồn quá ! Có tâm sự gì , nói với chị được không ?

Nghi Bình một mực lắc đầu :

- Không có gì đâu chị hai !

- Chị biết em buồn vì Lập Văn . Nếu em thương người ta , thì tội gì phải che giấu tình cảm mình chứ ? Thiệt . . . chị chưa thấy ai đại dột như em , khi không rồi tự làm khổ lấy mình.

- Em không hiểu chị muốn nói gì !

Nói đoạn Nghi Bình khoát thêm chiếc áo gió lên người rồi bước tới dắt chiếc xe Honda ra ngoài . Bích Ngân hỏi với theo :

- Mới sáng sớm em đi đâu vậy ?

- Em ra phố mua ít đồ . . .

Thế rồi cũng như mọi ngày , Nghi Bình chạy xe lang thang trên phố với nỗi buồn bất tận . Cả tuần này , cô không có cảm giác đói , chỉ thích đi ra ngoài , giấc ngủ cũng không trọn nên người gầy rạc đi . Nghi Bình ghé vào shop thời trang mà có lần Lập Văn đã đưa cô đến sắm sửa , cô nhớ lại kỷ niệm cũ để nỗi buồn cao hơn đầy hơn . Chạy mua một chai dầu thơm , Nghi Bình đứng tần ngần thêm lát nữa rồi bước ra ngoài . Khi xe chạy đến gần ngã tư Phú Nhuận , Nghi Bình không thể chạy tới được vì nơi đây tụ tập rất đông người , làm nghẽn cả lối đi . Nghi Bình phải xuống xe dắt bộ , cô hỏi thăm một khách qua đường :

- Đằng trước có chuyện gì mà đông quá chị ?

Người phụ nữ rùng mình :

- Là tai nạn giao thông đó mà ! Ghê quá !

Nghi Bình đẩy xe ngang chỗ đó , cô tò mò nhìn vô , bắt chợt cô khựng lại , trái tim đập hỗn loạn . Nghi Bình nhìn kỹ lại bảng số xe lần nữa , hy vọng là mình lầm . Nhưng không ! Đúng là bảng số xe Dream của Lập Văn . Chiếc xe ngã chổng chơ trên mặt đường , đèn , búng bị bể rơi vãi khắp chỗ . Bên cạnh đó là một vũng máu đỏ tươi còn loang trên mặt đường . Cách đó chừng hai mét , một chiếc City nằm lẩn lóc , đầu xe bị thủng , niềng cong veo . Nghi Bình rùng rờ . Cô nghe tay chân mình bủn rủn , run run cô hỏi người đàn ông đứng gần đó nhất :

- Chú ơi ! Thế những người bị nạn . . .đâu rồi.

- Tất cả đều đưa đến Viện 115 . Cô gái chạy City chắc là bị gãy chân , dập sóng mũi . . .

- Vậy còn người đi xe Dream ?

- Anh ta nặng hơn nhiều, tôi e rằng bị chấn thương sọ não. Lúc này máu ở lỗ tai chảy thành dòng xuống mặt đường trông ghê lắm. . .

Nghi Bình gần như muốn khụy xuống, cô cố gắng rời khỏi đám đông. Không được! Ngay bây giờ mình phải đến bệnh viện. . . Nghi Bình đạp máy xe, cô chạy với một tốc độ kinh hồn, hầu như qua mặt hết tất cả các xe phân khối lớn. Cô cố giữ cho mình đừng khóc, không hiểu sao nước mắt cứ tuôn thành dòng xuống mặt mình.

Tới trước cửa bệnh viện, Nghi Bình không kịp đợi gửi xe, cô dựng đại giữa sân rồi chạy ào vào phòng cấp cứu, mặc cho tiếng bảo vệ la hét ở phía sau. Nghi Bình hỏi cô y tá ngồi bàn đầu ngay phòng trực:

- Cô ơi! Làm ơn cho em hỏi thăm. Máy thanh niên bị xe đụng vào cấp cứu ở đây phải không ạ? Cô y tá gật đầu:

- Phải. Cô gái bị gãy chân chuyển qua phòng bó bột rồi.

- Vậy còn người con trai?

- Anh chàng đó bị nặng lắm, hiện đang rơi vào tình trạng hôn mê. Các bác sĩ đang coi vết thương cho anh ta, chỉ sợ anh ấy không qua khỏi. . .

Nghi Bình oà khóc nức nở. Cô y tá thấy vậy liền hỏi:

- Cô là vợ anh ta phải không?

Không hiểu sao Nghi Bình lại gật đầu. Cô ngồi sụp xuống băng ghế khóc thành tiếng. Lúc đầu còn nhỏ, lát sau tiếng nức nở của cô cứ lớn dần, lớn dần oà rõ ra trong khoảng không gian se lạnh và nồng mùi ête. Lập Văn ơi! Anh đừng có chuyện gì nha! Anh không thể nào chết được đâu! Không thể bỏ em được! Em còn chưa nói với anh về nỗi lòng mình, anh phải nghe em nói, đừng bỏ em mà đi nghe anh. . .

Cánh cửa phòng bật mở. Nghi Bình thu hết can đảm đứng lên:

- Bác sĩ, anh ấy có sao không?

Người bác sĩ ở tuổi trung niên nhìn cô đầy thương cảm:

- Cô là người nhà của Lý Lập Văn?

- Dạ tôi là bạn gái anh. . .

- Anh ta có thân nhân ở đây không?

Nghi Bình lắc đầu, nước mắt tuôn ra như mưa.

- Có chuyện gì vậy bác sĩ?

- Cô mau nhắn người nhà lên làm thủ tục đem nạn nhân về. Anh ấy đã qua đời cách đây bảy phút vì cú đập khá mạnh xuống mặt đường làm nứt hộp sọ. . . Chúng tôi xin thành thật chia buồn cùng cô!

Nghi Bình bủn rủn cả chân tay, cô gào lên:

- Không! Không thể nào! Anh Văn không thể nào chết đột ngột như vậy khi chưa biết được tình yêu của tôi! Bác sĩ hãy cứu anh! Tôi lạy ông! Tôi xin ông! Hãy cứu lấy mạng sống anh ấy. . . Dù anh ấy có trở thành tàn phế. . . thậm chí bị thần kinh cũng không sao. . . miễn là anh ấy vẫn còn sống. Bác sĩ! Làm ơn.

Vị bác sĩ nhẹ nhàng gỡ bàn tay Nghi Bình đang nắm lấy áo mình:

- Cô bé à, cô đừng quá thương tâm như vậy. Cứu người là bổn phận của người thầy thuốc, chúng tôi đã tận lực lắm rồi, đáng tiếc là không cứu được anh. . .

Nghi Bình cảm thấy đau nhói ở lồng ngực. Tất cả mọi vật như đảo loạn, quay cuồng trong mắt cô. Lập Văn chết rồi sao! Không đâu! Cô không tin! Đó chỉ là một cơn ác mộng. . . Nghi Bình như nhìn thấy Lập Văn đứng rất gần bên cô, ánh mắt đầy tình yêu và nụ cười ấm áp. . . Nghi Bình gọi tên anh rồi từ khụy xuống, cô lịm đi trong đau khổ tột cùng.

Nghi Bình không biết mình đã bị ngất đi trong bao lâu . Lúc cô tỉnh dậy thì đã thấy Hoài An bên cạnh . Cô ghen ngào :

- Anh hai !

Hoài An đỡ cô dậy . Nghi Bình úp mặt vào vai anh nức nở :

- Anh Văn chết rồi , anh hai ơi ! ! ! ...

Hoài An vỗ về cô :

- Em đừng quá xúc động như vậy , Nghi Bình . Tại số Lập Văn không may ...

- Ảnh bất hạnh là do em gây nên . Tại sao người chết không là em , mà là anh ấy chứ ? Tại sao ảnh bỏ đi sớm vậy , em còn nhiều điều chưa nói hết với ảnh mà ...

Hoài An chép miệng , anh có ý trách cô :

- Còn gì để nói nữa chứ ! Không phải em dứt khoát với cậu ấy một lần rồi sao ! Muốn tiếp tục từ chối thì sau này cứ ra mộ người ta mà nói ...

- Anh hai ! Anh không hiểu em đâu ! Thật ra bấy lâu nay em đã tự gạt lấy mình . Em yêu anh Văn lắm ...

Hoài An giật mình :

- Cái gì ? Anh không có nghe lầm chứ Nghi Bình ? Em yêu Lập Văn à ?

Nghi Bình gạt đầu , mắt cô ướt lệ :

- Phải ! Em nhận ra mình thương Lập Văn từ lúc không có ảnh ở bên cạnh , nhưng em tự thấy mình không xứng , cho nên em cố che giấu tình cảm đó đi . Hôm ảnh về , em có ra sân bay noun , em thấy ảnh đi với một cô gái , nghe Diệu Linh nói ảnh sắp cưới vợ nên em đã âm thầm bỏ ra về . Bữa tối đó em tránh mặt Lập ăn vì em sợ mình sẽ khóc trước anh ấy . Bây giờ thì không còn cơ hội để em nói với ảnh nữa rồi , dù chỉ một lần thôi ... Híc ... Híc ..

Nghi Bình ôm mặt khóc nức nở . Hoài An đỡ cô nằm xuống , nhưng cô không chịu :

- Không được ! Em phải gặp Lập Văn lần cuối . Em muốn nhìn mặt ảnh lần cuối ...

Nói đoạn Nghi Bình bật dậy như một cái máy , cô lao nhanh ra cửa trước về mặt sừng sốt của Hoài An . Ra đến cửa , Nghi Bình chạm phải một người ... Cô sợ hãi lùi lại :

- A ... Anh Văn ... Trời ơi ! Em không phải gặp ma chứ ? Anh ... Anh là anh Văn ?

Lập Văn bước vào cửa , đến gần bên Nghi Bình :

- Anh không là Lập Văn thì là ai ? Thấy anh còn sống , em không mừng sao hả ?

Nghi Bình ôm chầm lấy Lập Văn , trong lúc Hoài An lặng lẽ bỏ ra ngoài . Cô khóc ướt vai anh :

- Anh Văn ! Anh không chết thật à ? Em mừng quá ! Vậy còn người bị nạn ... người đó là ai , sao lại có giấy tờ xe của anh ?

Lập Văn kéo Nghi Bình vào lòng , anh vuốt nhẹ lên mái tóc cô .

- Để anh nói cho em nghe rõ nhé : ở Hà Nội , anh tình cờ gặp được Hiểu Băng là con gái của người chú , cô ta ra thăm bạn trai đang công tác ở đây , sau đó hai anh em về chung một chuyến bay .

Nghi Bình ngỡ ngàng :

- Là cô gái em thấy ở sân bay đó hả ?

- Phải . Bạn trai cô có gọi quà nhờ cô đem về cho gia đình . Cô rủ anh đi chung . Tối đó , người anh rể của bạn trai cô mượn xe anh đi công chuyện , anh thấy vậy mới đưa giấy tờ xe cho anh ta , phòng như công an giao thông hỏi thì có giấy tờ hợp lệ để xe khỏi bị giữ lại . Sau đó , đợi lâu quá không thấy anh ta về , anh mới dặn Hiểu Băng chờ lấy xe về , còn anh gọi điện thoại hẹn Hoài An đi uống cà phê . Như vậy em đã hiểu rồi chứ ?

Nghi Bình đưa tay gạt nước mắt :

- Anh làm cho em một phen điếng cả hồn vía . Em cứ tưởng đã mất anh rồi . Lập Văn ! Em

không thể sống thiếu anh đâu !

- Anh cũng vậy Bình ạ ! Trước lúc đi Hà Nội , anh có nói với Diệu Linh khi về anh sẽ cưới vợ . Cô ấy có vẻ ngạc nhiên nhưng không dám hỏi . Chỉ có anh mới biết rõ anh cưới ai thôi.

- Sao anh biết chắc là em ưng thuận ?

Lập Văn mỉm cười :

- Vì anh có gửi hộp nhẫn cưới cho em rồi . Trong đó có lá thư anh nghĩ rõ , nếu sau nửa ngày mà em không trả lại , thì coi như là em nhận lời anh !

- Nhưng em đâu có thấy hộp nhẫn đó !

- Tại vì em không chịu mở quà ra thì làm sao thấy được . Anh không biết đâu nha , bây giờ quá hạn rồi , không mở quà là lỗi của em , anh cứ coi như em đã hứa . . .

- Vậy cũng được à ?

Nghi Bình vừa hỏi vừa cười , cô sung sướng nép vào lòng tay thương yêu của Lập Văn :

- Anh Văn ! Em xin lỗi đã để anh đau khổ bấy lâu . Anh đừng giận em nghe . Em đã biết thế nào là tình yêu và hạnh phúc . Bây giờ anh muốn gì , em cũng chịu theo.

Lập Văn cúi sát mặt Nghi Bình , gần đến nỗi sống mũi của hai người chạm vào nhau :

- Nếu bây giờ . . .anh . . . nói với em . . .là anh muốn vợ ? ! !

- Em bằng lòng !

Hết